

சிவமயம்.

அளகைவெண்பா.

அளகைக்கலித்துறை.

அளகையுமைமயந்தாதி.

அளகையுமையலங்காரம்.

குன்றைவெண்பா.

குன்றைக்கலித்துறை.

ஆசிரிய

ஷட்பிரபந்தங்கள்.

கண்டனார்

சி. வீர. வீரப்பசெட்டியாரவர்கள்

இயற்றியன.

இவை.

ஷையர் குமாரர்

சுப்பிரமணியச்செட்டியாரால்

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1909.

422

1009 / 11

2

3

சிலமயம்

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	௭௭	௭	போக்கி	போக்கி
௮	௪௨	௭	சேந்திடுவோம்.	சேந்திடுவோம்
௧௧	௧௦௭	௨	மகையரின்	மகையரின்
௭௪	௧௧௭	௭	சாக்கை.	சாக்கை
௭௫	௨	௭	மும்முடியா	மும்முடியா
௭௭	௧௭	௪	கொண்டிலர்	கொண்டிலர்
௪௭	௪௮	௪	கின்றெனிற	கின்றெனிற
௪௮	௭௧	௨	வன்றுதொட்	வன்றுதொட்
௫௭	௧௦௫	௪	லொன்றலன்றே	தொன்றலன்றே
௫௮	௧௭௮	௫	போந்தவரே	போந்தவரே
௫௯	௧௪௧	௭	போக்கிப்	போக்கிப்
௧	௧	௪	நினைப்ப	நினைப்ப
௮௭	௪௫	௪	யந்ததற்குந்	யந்ததற்குந்
௮௮	௫௨	௨	பகரிலத்தின்	பகரிலத்தின்
௯௮	௮	௧	கொண்டிரு	கொண்டுபெரு
௧	௧	௪	ன்றுபெற	ன்றுபெற
௧௦௭	௭௫	௭	குன்றுதலா	குன்றுதலா
௧௦௫	௪௫	௨	நிச்சயமாய்ப்	நிச்சயமாய்ப்
௧௨௮	௧௮௮	௭	பூசைசெய்வார	பூசைசெய்வார
௧௭௭	௧௪	௪	கூற்றுதைதான்	கூற்றுதைத்தான்
௧௪௪	௭௧	௨	பாதம்	பாதாம்
௧	௮௦	௧	சண்முகன்ருள்	சண்முகன்ருள்
௧௫௮	௧௬௫	௨	கூந்தலைக்கைக்	கூந்தலைக்கைக்
௧௭௯	௧௬௮	௪	கூடர்கொழுந்தே	கூடர்கொழுந்தே
௧௯௦	௧௭௧	௪	ரென்கெய்திரே	ரென்கெய்திரே

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

அளகைவெண்பர்.

காப்பு.

சீராரும் வில்வவனச் செஞ்சுடர்மே னாயடியேன்
பாராரும் வெண்பாப் பகருதற்கெங்—கோருஞ்
சித்தி விநாயகவேன் செல்வநிறை யாயுளொடு
பத்திபுத்தி சித்தமிகப் பார்.

(க)

ஐந்து கரத்தானே யாறுமுகன் முன்னவனே
தந்திமுகத் தானே தயைசெய்வா—மிந்துமுகத்
தெந்தா யுமையை யிடமுடைய வில்வவனன்
வந்தாளும் வெண்பா வர.

(உ)

நூல்.

உன்னைத் துதித்தா லுமையவட்குப் பாதிபுமை
தன்னைத் துதித்தார் றனித்தவட்கே—யென்னையெளி
னுன்னுடலிற் பாதி யுடையா ளளகையுமை
தன்னுடலிற் பாதியோர் தான்.

(க)

பொன்மாலை புத்திரிக்குப் பூமாலை பூட்டியரு
ளென்மாலை நீக்கியிடு மெந்தையே—நன்மாலை
பாடக் கிடைத்தேன் பரமார் திருவளகை
நாடக கிடைத்தே னலம்.

வானூர் பணியவில்வ மாவனத்தில் வல்லியொடு
ஞானு கரப்பெருமா னண்ணிநிதிக—வேஞ்ஞேபோய்
வீற்றிருக்க மாட்டாமன் மேலைச் சிவபுரத்திற்
கூற்றிருக்கு மூர்குறுக லே.

(ந)

நற்பரம நாடதஞ்செய் நாயகரை நம்மளகைத்
தற்பிரம மானவரைச் சாராமன்—விற்புருவ
நல்லார்பா னித்தமும்போய் நச்சிநின்ற னம்மைநமன்
வெல்லாஜே நெஞ்சே விளம்பு.

(ச)

மாங்குயில்கள் பாட மயிலாட மற்றடியார்
தாங்குபெரும் பாவமெலாந் தானோட—வோங்களகை
யம்மை யுடையா னருளுடையா னன்புடையா
னெம்மை யுடையா னிடம்.

(நி)

பண்ணிசைசேர் வேதம் பகர்நால்வர் செந்தமிழா
லென்னு மளகைதனை யேத்துமவர்—மண்ணின்மிசை
வாரா ரொருகாணும் வந்தாலு முத்தியினைத்
தீரா ரெனவே தெளி.

(க)

எரிவாய் நரசினிடை யேறும் லென்னைக்
குருவாகி வந்தாண்ட கோமான்—விரிபுவன
மெல்லாமு நின்றாலு மெம்மளகை மன்னிநின் றான்
வல்லபடி யாம்வாழ்த்தா வாம்.

(எ)

பையா வலகுல் படைத்தார் திறமகன்றே
மைபு ரளகை யுடையாமற்—கையாவர்
பாற்சென்று கேட்டுப் பரிசு கெட லெண்ணினை யோ
லுகன்றும் புண்ணுக்கல் காண்.

(அ)

எல்லாரு நின்னை யிறுறஞ்சினு ரத்தனென
வில்லார் முலையொருபால் வாய்த்தலினு—எல்லானே
யன்னையென நின்னை யறைந்தக்கால் வில்வவனு
வென்னே பிழையாவதே.

(க)

பாக்கியமே வில்வப் பதியாய் பரஞ்சடரே
சாக்கியனார் கல்லெறியுந் தானடைந்தா—யாக்கியவென்
வெண்பாத் திருச்செவியிற் கேட்டுமெலி யாமலெற்கு
னின்டார் திருவடியை யீ.

(க௦)

நல்லளகை நாதருக்கு நானடிமை யந்தகனே
கொல்லவர வென்னையெண்ணங் கொள்ளாதே—தில்லைதனி
லாடுவான் கச்சி யமர்ந்திருப்பா னவ்வருணை
நீடுவான் கொல்லு நினை.

(க௧)

சாவக்கு மந்தகனார் தண்டனைக்குந் தான்பயந்தே
ஞவிக்ருண் மேவு மளகேசா—பாவிபே
னுன்னையடைந்தேன்வே றுற்றதுணை நான்காணே
னென்னைக் கடைக்கணிப்பா யின்று.

(க௨)

மன்னும் புலனை மடக்கி மனமொழித்துக்
துன்னியெழும்பு வரசனையைத் தான்றெழுலைத்துப்-பின்று மதிச்
செஞ்சடையார் வில்வவனஞ் சிந்தித்தார் றன்னறிவாற்
கஞ்சமலர்த் தாள்காண லாம்.

(க௩)

ஆறாறு தத்துவத்துக் கப்பாலாய் நின்றசிவன்
மாறு வளகையினில் வாழ்கின்றான்—கூறா
வம்மை யொடும்போ யடைந்தக்கா னந்தமக்கிங்
கிம்மையினி நன்மைவரு மே.

(க௪)

மாயவனு நான்முகனும் வானவரும் வாழ்த்ததின் றுன்
முயலட்கு ழிக்க தையயுடையான்—பேயினெடு
மாடும் பெருமா னளகைச் சிவபெருமாத்
கூடுநெறி நெஞ்சே குறி.

(கரு)

ஆதரமார் நம்பாலிங் கந்தகன் றுன் வந்தனனேற்
காதரமார் நெஞ்சே கதியேது—சீதரனே
முன்னோர்பணியு முத்தற்பொருளாஞ் சாக்கைவளர்
தன்னே ரிலான்கழற்கிழத் தூழி

(கசு)

ஆணவத்தைக் கன்மமதை யம்மாயை யாமலத்தைக்
காணவற்றே நாமளகை கண்டக்கால்—விணவத்தை
யெல்லாம்போய்த் தில்லைநக ரீசனடி மேவிநின்றே
நல்லானாய் வாழலா நாம்.

(கசு)

தாமுவாய் சென்னியினுற் சாக்கையான் றன்கழலை
வாமுவாய் நன்றாய் மடநெஞ்சே—சூழநெறி
யீதல்லால் வேறில்லை யெப்படிநீ பார்த்தாலும்
வாதெல்லாம் விட்டு மதி.

(கசு)

பொன்னாட்டை முற்றும் புரந்தரனா யாண்டிடலா
மெந்நாட்டுந் தன்னுணை யெய்துமாற்—பன்னாட்டம்
விட்டுமையோ பொன்னாகி வில்வவன மேவிநின்ற
சிட்டனடி சிந்தை பெயின்.

(கசு)

நசுநு ளில்லையெனி லெல்லாமின் றுமளகை
யீசனரு ளுண்டென்னி லெல்லாமுன்—டாசில்லா
வன்னே னருள்வந் தடைவதற்கு நீநெஞ்சே
மன்னஞ் செழுத்தோது வாய்.

(20)

மட்டுண்ட பூங்குழலாள் வாமபக்கத் தேயிருக்க
வீட்டுண்டார் வீடுதொறு மேற்றதென்னே-வெட்டுமண்ணைக்
கொட்டுமுனங் கூடையினிற் கூலியென வில்வவனு
சிட்டுண்ட தெண்ணையோ பேசு. (உக)

அஞ்சுகநூல் கற்க வரிபாட வாடமயில்
விஞ்சுகுயில் கூவமிளிர் மேலளகை—நஞ்சுகந்த
கண்டத்தா னெண்டோளான் கற்பமனைத் துங்கடந்த
பண்டத்தான் வாழும் பதி. (உஉ)

முத்தியுமுத் திப்பயனு முத்திதரு நாயகனும்
பித்த னளகைப் பிரானென்றே—கற்றவர்கள்
சொல்லுவார் சொன்னபடி யுட்டுொள்வார் பாசமதை
வெல்லுவார் மற்றோர் வெலார். (உங)

ஆகமமு மாரணமுஞ் சாக்கை யரன்வாக்கா
மோதமறப் பார்ப்பார்க்கு முத்திதருஞ்—சோகமறக்
கல்லாது வீணாகக் கற்றவர்க்கு வீண்வாத
மல்லாம லொன்றுமிலை யால். (உச)

வண்டார் குழலுமையர்ள் வாமபக்கத் தேயிருக்கக்
கண்டாரெல் லாநகைக்கக் கையேந்தி—யுண்டாயே
பிச்சை யெடுத்துப் பெரியதன நிற்கேதா
மச்சந்தீர்க் கும்மளகை யாய். (உரு)

உலகமெல்லாம் தந்தங் கொருவாது காக்கு
மல்கிலாச் செல்வியுமை யமமை—தலைவியெனக்
கொண்டாய் நினக்குக் குறையேது மில்லளகை
யண்டா திப்பணியை யா. (உௌ)

தொன்றுதொட்டுச் சிவரொலாஞ் சுத்த ஷுனக்கடிமை
யென்றுமிஃ துண்மையே யெந்தையே—குன்றுதொட்டு
முப்புரத்தை நீத்தருளு மூர்த்தியே வில்வவன
விப்பிறப்பி லேகழலையீ. (௨௭)

குடும்பபா ரந்தலைபிற கொண்டார்க்கிங் கல்லல்
விடும்பரிசு தில்லையென்பர் மேலோர்—பெருங்குடும்பி
யானு னனகைச் சிவனவனுக் கல்லல்சுற்று
மேனோ விலாதிருந்த தே. (௨௮)

தீயர்க்குத் திங்கினிலே செல்லுமதி முன்னிணையற்
றாயார்க்குத் தாய்மையிலே தோய்ந்திடுமா—னயேற்கிங்
கவ்விரண்டி னேதோ வமைத்தா யளகையநீ
செய்வதெவர், காண்பர் தெளிந்து. (௨௯)

நல்லாரைத் திங்குரைத்து நான்மறையோ டாகுமத்தை
யல்லாநா லென்ன வவமதிக்கும்—பொல்லாத
பாதகரி னீக்கிப் பழமலந்தீர்த் தெம்மளகை
பாதிபனே நின்ற ளருள். (௩௦)

அஞ்சுகங்கள் போற்பேசி யன்னம்போ லேநடந்து
நெஞ்சிற்கே டின்றியன்பி னிற்பவர்போற்—கொஞ்சிவரும்
பொல்லா மடவார்பாற் போகாமற் சாக்கைவள
ரல்லார்களத்தா யருள். (௩௧)

ஆங்காசம் போதலென்றே றைவம்புலனுந் தீர்தலென்றே
நீங்காப் பவமிய நீங்கலென்றே—வாங்காத்
துயரந் தொலைதலென்றே சொல்லளகை யையா
வயலல்ல நானடிமை யாம். (௩௨)

தேவார மோதார் திருவா சகஞ்செப்பார்
நாவார நின்னெயரை நன்குரையார்—பூவரசு
செத்துப் பிறக்கச் செனித்ததலால் வில்வவன
வெற்றுக் கிவர்பிறந்த தே.

(நக)

போகாத் துயரம்போம் பொல்லாத வானவம்போ
மரகா நலனெல்லா மாசுமாற்—காகாகா
வென்னத் திருவனகை யெய்தியான் சேவடியை
யுன்னச்சொன் னேன்மனமே யோர்.

(நச)

பொன்னுனை யன்னமுதல் வேண்டிப்பொல் லாரிடம்போய்
நின் றுயென் னெஞ்சே நிகரளகை—மன் றார்வான்
முரானே வேண்டுவன் தந்திடுவா னன்னவனை
வீரா வெனவே விரி

(நந)

வில்வவனஞ் சென்றடையா விணருக்கு நெஞ்சகமே
செல்வவளம் வந்துறுமோ சீராமோ—பல்வகைய
துன்புக்கு மாளாய்த் தொடரேழு பிறப்பிறப்பர்ம்
வம்புக்கு மாளா மதி.

(நச)

ஆங்கார நீக்கி யளகைவள ரத்தணை
போங்காரத் துள்ளிருக்கு முத்தமனைப்—பாங்கா
வைம்புலனும் போக்கி யறுபகைய நீக்கினரேற்
றம்புலனற் காணத் தகும்.

(நன)

சாந்தி முதலடைந்து சண்டாளர் தம்மைவிட்டு
நீந்தி யளகை தனிநிலைந்து—வாந்தியென
விச்சகத்தைக் கண்டார்க் கிளிப்பிறவி யிலையிது
நிச்சயமா மீநிலைபி னில்

(நடி)

பஞ்சடைந்த பாதத்தாள் பூர்ப்பதியா ஹோமேதிப்
பிஞ்சடைந்த சென்னிப் பெருமானார்—தஞ்சடைந்த
வெல்லா ரையுங்காக்க வெண்ணிநின்றார் நம்மளகை
புல்லாதெ னெஞ்சே புகல்.

(௩௯)

பற்றற்றார் பற்றளகை பற்றாமற் பற்றென்னச்
சுற்றத்தார் தம்மைத் தொடர்ந்தக்காற்—சுற்றத்தா
ரெங்கும் வருவாரோ நம்வினையே யெய்துமல்லா
லிங்குரைநீ நெஞ்சே யெனக்கு.

(௪௦)

மாயையென்ன செய்யுநமை வல்வினைக ளென்னசெயுந்
தாயை யுமையைத் தழுவுபுயன்—பேயினொடு
மாமும் பெருமா னளகைப் பெரியபிரான்
வீடு நமக்கருள்வான் மெய்.

(௪௧)

மெய்யரொடு சேந்திடுவோம் வீணரைகிட் டேயகல்வோ
மையன் றிருவருளை யாதரிப்போம்—பொய்யை
பொருகாஹுஞ் சொல்லே முயர்ச்சாக்கை யீச
னிருகாஹு முண்டே யெமக்கு.

(௪௨)

மாசற் றவர்கடொழ மன்னுநடஞ் செய்தருளும்
பேசபுகழ் மிக்குப் பெருகளகை—தாசனென
வென்னை யுடையா னெழிலா ரிமயவல்லி
தன்னை யுடையான் றலம்.

(௪௩)

செல்வத் திருவளகை சேராம னெஞ்சகமே
வில்லைப் புருவத்தார் மேவிநின்றா—லல்வைத்த
கண்ட னருள்வருமோ கைக்கொள்ளா தந்தகன் றுன்
விண்டோடிப் போவனோ விள்.

(௪௪)

மண்ணிற் பிறந்தார்கள் வாழநா எற்பமலா
 லெண்ணிற் பிறிதிலெநெஞ் சேயளகை—நண்ணுசெவன்
 பாதத்தை யென்றோ பணிதல் பணிந்தடிக்கீழ்ப்
 போதத்தோ டென்றோ புகல்.

(சடு)

சுசனது சந்திதியி லெவ்வுலகும் பேர்யவருமாத்
 பேசுமிதி லொன்றும் பிழையிலை—யூசைகொண்டிங்
 கென்னென்றோ வெண்ணி யிடுக்க ணடையாமன்
 மன்னளகை தன்னை வழத்து.

(சுசு)

கற்றதனாற் கல்விதான் காட்டா கதியதனை
 யுற்றவர்க ளொன்றுக்கு மோவுதவார்—பற்றுகச்
 சாக்கை யடைந்தரனார் தாள்பணிந்தா னெஞ்சகமே
 யாக்கையொடு நம்மையளிப் பார்.

(சுசு)

தாரத்திற் புத்திரிற் சாதிதனிற் சுற்றத்தி
 ளாரிடத்து மாகையலாற் சாக்கையர்—விரசுவ
 வுன்னைக் கதியென் னுளறுதலோ வாக்களவே
 யென்னைக் கதிசேர்ப்பை யே.

(சுஅ)

பாரி துணையாயோ பர்லந்தர் மாகுவரோ
 விர னளகை விமலனலா—லோரினெஞ்சே
 சுற்றந் துணையோ தொடருவரோ சாதியார்
 மற்றுத் துணையார் மதி.

(சுசு)

எதுவருமோ விவ்வுடலம் போனலென் னெஞ்சே
 விதுமுடியான் வில்வவன மேளிக்—கதிபெற்றகு
 நாதா பரசிவனே நம்பா திருவருளை
 நீதா வெனக்கேட்டு நில்.

(ரு.)

பாவந் தொலைத்துப் பழின்றுமை யுந்தீர்த்தே
யேழவிலறங் கீர்த்திசெல்வ முண்டாக்—மேவும்
புணியை யொழித்துப் பிறப்பறுக்க நெஞ்சே
தணிவி ளளகைதனைச் சார்.

(ருக)

சேராமல் வில்வவனஞ் சேர்ந்தாரைச் சேராமல்
வீரா வென்னவொருசெரல் விள்ளாமற்—காராருங்
கண்டத்தைக் கண்டு களியாம லென்னெஞ்சே
யுண்டிறங்கி நின்ற யுரை.

(ருஉ)

சித்தாந்த சைவ சிகாமணியா மேலோரை
யெத்தாலு மொவ்வா ரெவரெவரு—மத்தாலந்
நல்லாரைச் சார்ந்தளகை ஞாயகன்றான் போற்றுதியே
லெல்லாவாழ் வும்முறுநெஞ் சே.

(ருங)

பண்ணமர மூவருரை பாடாமற் பாரளகைக்
கண்ணமரச் சென்று களியாமற்—பெண்ணமரும்
பாகத்தா னைப்பணிவார் தம்மைப் பணியாம
னீகற்ற லென்ன நெறி.

(ருச)

அல்லவல்ல வென்பதுவா யப்பாலுக் கப்பாலாய்த்
தில்லைநங் மேய சிவக்கொழுந்து—நல்லளகை
மின்னிநின்ற தங்கேகி வாழத்திறின்று னெஞ்சுகமே
மின்னிநின்ற மும்மலம்போம் பேர்ந்து.

(ருரு)

தேனே செழும்பாகே திங்கரும்பே கற்கண்டே
மாணேர் விழிச்சி மணவாளா—சேகானேகே
ளென்னைத் துயர்வந் தடையா தேழிலளகை
யுன்னைப் பணிந்திடவே யுன்.

(ருசு)

தன்னறிவால் வேறின்றித் தானாகக் காண்பதல்லாற்
பின்னமுறக் காண்டல் பிழையாமே—முன்னவனைத்
தும்மணியை வில்வவனர் துன்னுமணி யைச்சிவனை
மாமணியைச் சோதியுரு வை.

(ருள)

பத்திக் கலானமது பாடலுக்கு மாடலுக்கும்
வித்தைக்கும் வந்து விளையுமோ—தித்திக்குஞ்
சேவடியான் செல்வத் திருவளகை வாழிவைவன்
மேவருளவந் தெய்துமந்த விதி.

(ருஅ)

கொல்லவரு கூற்றுவற்கென் கூறுவேன் காஞ்சியினுந்
தில்லையினு நிற்குஞ் சிவக்கொழுந்தே—நல்லவர்க
ளேத்து மனகையின்வா தொந்தாயே நாயேனைக்
காத்தாள னிற்கே கடன்.

(ருக)

பாபு முயர்விடைமேற் பத்தருக்கா வந்தருள்வோய்
தாயு முனக்குவமை தானறகுமோ—நாயேனிற்
கென்முகமன் சொல்லவெனைக் காக்கவெனச் சரக்கையில்வாழ்
நன்முகமைந் துள்ளாய் நவில்.

(ரு

பெருங்கருணை யாளனெனப் பேசினு ருன்னை
யருங்கயிலை மேவளகை யையா—பெருங்கருணை
கண்டேன் பலரிடத்திற் கானேனா நென்னிடத்தி
னுண்டோ விலையோ வுரை.

(ருக)

காலன் ஹீராமலென்மேற் காப்பதுனக் கேகடனா
மால் முகந்த வளகேசா—சுமில்லேன்
பொய்சொல்வேன் புண்ணியரைப் போற்றேன் பசிக்குதவே
மெய்சொல்லேன் வினாயி னேன்.

(ருஉ)

ஆண்டவனு லானீ யடியோ மடிமையிதைத்
தாண்டவஞ்செய் சாக்கேசா தன்னுவதா—ராண்டவனே
யாளக் கடனுனக்கே யடியேங்க டம்மையின்ன
மாளக் கடனாக்கா மல்.

(௯௩)

ஏற்பவர்கட் கில்லையென தீர்ப் பொருளெனக்குப்
பார்ப்பனர்கள் போற்றும் பரங்குடரே—பூப்புனைந்து
கையா லிடுவார்க்குக் காலளிக்குங் கற்பகமே
யையாசாக் கேசா வருந்.

(௯௪)

சிவனுக்கொப் பாவேறு தேவரைத்தாஞ் செப்பு
மவருக்கே யல்லாலார்க் காகும்—பவமிலய
மெய்ச்சிவனைப் பொய்ப்பொருளை மேவான வில்வவனம்
வைச்சிருப்பான் றுனெஞ்சே வாழ்த்து.

(௯௫)

ஆடுவோங் காறுக்கி யஞ்சலிசெய் வோங்கரத்தாற்
பாடுவோ நாவாற்கண் பார்த்திடுவோ—நீடனகை
தங்குவோந் திங்குளணி சம்புபத முட்கொளவோ
மிங்குவரான் கால னினி.

(௯௬)

பாடா ரளகைதனைப் பாவித் திடார்கிவனைத்
தேடார் சிவஞான போதத்தை—நாடார்க
ணன்மைதனை நால்வர் தமிழ்பாடார் நாவதனா
லென்மதியின் னுர்மதிய தே.

(௯௭)

நூலுரைப்பார் போன்று நுவலாதெல் லா நுவல்வார்
மா லுரைத்த தன்றிமதி யாகாவே—காலுதைத்த
காலனைக்கண் டேமளகை கண்டேமக் கால்பணிந்த
பாலனைக்கண் டோமென் பயம்.

(௯௮)

காமிகமுன் வாதுளமே யீ ருக்கத் தற்றாலுஞ்
சேமமெலாஞ் செய்தவத்தைச் செய்தாலும்—வாமமுமை
வைத்தவனை வில்வவன் மன்னுபாஞ் சோதினைப்
பித்தனைப்பா டார்க்கில்லை பேறு.

(சுசு)

கற்றாலு நந்துணங்க ளத்தனையுங் கண்டாலும்
வற்றாச் சமுத்திரம்போல் வாழ்ந்தாலும்—பெற்றிடுக
வென்றெவர்க்கு மீந்தாலு மெம்மளகை பேணுதார்க்
கொன்றுமிலை யாகு முணர்.

(எ0)

கள்ளுக்கு மூன்றனக்குங் காசாசை வேசையர்க்குங்
கொள்ளைக்குந் தீவம்புக் குங்கொடுக்கும்—பின்னாமதி
செஞ்சடைமேல் வைத்த வளகைச் சிவனடியே
தஞ்சமென்பார்க் கியாகிழ் சந்து.

(எக)

உற்றார் சடுகாட்டி விட்டுடலை யோடாமுன்
சேற்றார் புரமெரித்த சேவகனை—மற்றாருந்
தன்னொப்பா ரில்லாத் தலைவனைநஞ் சாக்கைதணி
லென்னப்பா வென்றே யிறைஞ்சு.

(எஉ)

ஆபாச மென்றுரைக்கு மாபாசர் தம்மொழியா
ன்பாச மானவிட்டு நீங்கரிதா—நீபாசம்
விட்டுய்ய வேண்டு மெனிலளகை மேனிநின்ற
சிட்டனடிக்கேயன்பு செய்.

(எங)

வஞ்சககே செய்மனத்தேன் மாபெரிய பாதகத்தேன்
பஞ்சவன்கை யாலடியும் பட்டோனே—நஞ்சணிந்த
கண்டத்தா யெண்டோளாய் கங்காளா விற்காளா
யண்டத்தாய் வில்வவன் த் தாய்.

(எச)

தன்னைப் படைத்தா ரொருவரின் றித் தானுலகோ
டென்னைப் படைத்தவள கேசனே—யுன்னையெனை
மொன்றென்பார் வேறென் றுரைப்பா ரவையிரண்டு
மன்றென்பாருண்மை யருள்.

(௭௫)

திங்களணி செஞ்சடையுஞ் சேர்ந்தபுலித் தோலுடைய
மங்களமா ரும்மெலும்பு மாலிகையும்—பொங்கரவுங்
கண்டாண் மயங்கினுள் சாக்கைவளர் கண்மணியே
கொண்டாள் வேண்டுங் குறி.

(௭௬)

ஒன்றாய்ப் பலவா யுயிருக் குயிராகி
நின்றாய் யுன்னையெவர் நேர்ந்தறிவார்—பொன்றாத
சாக்கைதனில் வாழந் தனிமுதலே தற்பரனே
யாக்கைதள ராமுன் னருள்.

(௭௭)

அத்துவித மென்பா ரதிற்றுவித மாமென்பா
ஏத்துவிதத் தேகமென வேயறைவா—ரத்துவித
மன்று துவித மெனவறைவார் சாக்கையனே
நின்றநிலை யெந்த நிலை.

(௭௮)

மாபெரிய வந்தகனே மன்னளகை யீச்சுரனை
நீபெரிய நென்ன நினைந்திலையோ—வாபெரிய
சரீர்க்கைதனிற் செல்வோமும் சங்கதிக னைக்கேட்போ
மார்க்குமுன தாற்றல்வெளி யாம்.

(௭௯)

வள்ளிமண வானரொடு மாபெரிய வைங்கரத்துப்
பிள்ளையொடுஞ் செல்வப் பிராட்டியொடும்—வெள்ளைமதி
செஞ்சடைமேல் வைத்த சிவனளகை சேர்ந்துநின் று
னஞ்சுதலில் லோமருளே யாம்.

(௮௦)

அளகைவேண்பா.

கரு

ஓடு மனத்தை புனதுகழல் வைக்ககிலே
 னுடும் புலனைத் தடக்ககிலே—ஓடி
 மறையறியா வில்வவன மன்னுபரஞ் சோதி
 யிறையுமிலே னன்மார்க்க மே.

(அக)

ஆடுவோ மானந்தக் கூத்தைத் தமிழ்வேதம்
 பாடுவோ நாவாரப் பண்ணார—நாடியே
 யன்பரொடு சேர்வோ மளகை யடைந்திடுவோ
 மும்பனடி யையுள்ளு வோம்.

(அஉ)

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாந்தான் பார்க்கில்
 விருந்தோம்பற் கென்ற விதியைப்—பரிந்தோம்பா
 ரில்லறத்தி னின்றதனா லென்னளகை யீசனருள்
 புல்லவரு மோநீ புகல்.

(அங)

விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
 மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்றென்—நிருந்துமொழி
 கொள்ளா ரளகையரற் கூடார் நம்புரத்தை
 விள்ளா ரெனலே விதி.

(அச)

ஈத விசைபட வாழ்த வதுவல்ல
 தூதிய மில்லை யுயிர்க்கென்னும்—வேதமொழி
 தன்னை யுணரார் தமையுணரார் சாக்கையரன்
 தன்னை யுணர்வாரோ தாம்.

(அடு)

காமன் றனையெரித்துக் காலன் றனையுதைத்து
 மாமன் றலையரிந்த வல்லாணை—நாமன்போ
 டுள்ளாக் கெடுமே யுறுமா ணவமளகை
 விள்ளக் கெடுமே வினை.

(அசு)

ஞாலமுண்டி மாயவற்கு நாடரியான் செங்கையினிற்
குலமுண்டா. லெற்காத் துனைத்தொலைக்க—வாலமுண்டி
கண்டத்தா னெண்டோளான் காரார் பொழிலளகை
யண்டத்தாற் காளியமா யான்.

(௮௭)

வாயாற் றுதிப்பன் மனத்தின்கட் பத்தியிலேன்
றூயே யளகைவளர் தற்பரனே—நேயாவென்
னெஞ்சத்து னேயிருக்க நீதயவு செய்யடியேன்
றஞ்ச மலறடிக்கே தான்.

(௮௮)

நாயன்மார்க் கெல்லா நலனளிக்குந் தில்லைவனா
தாயுமாய் நின்ற தனிமுதலே—நேயமுடன்
வில்வவனஞ் சேர்ந்தேன் விமலனே வினாகாச்
செல்வமுட னேயருளைச் செய்.

(௮௯)

வில்வவனஞ் சேரா வெறும்விண ராவார்நஞ்
செல்வச் சிவபுரத்தைச் சேருவரோ—பல்வகைய
துன்புக்கு மாளாய்த் துறந்துடல மந்தகனூர்
பின்புக்கு மாள்வார் பிறர்.

(௯௦)

ஆகமங்கள் சொன்னவழி யல்லா வழிகளான்
மோதமங்க மாட்டாமெய் மூதளகை—நாகமங்கை
பாகத்தான் றுண்மலரிற் பத்திவரா முத்திவரா
சோகத்த வென்றே துணி.

(௯௧)

சாம்பசிவ தற்பரனே தம்பிரா னேயானே
காம்பனதோ ளாளுமையான் காதலனே—வேம்புபுனைந்
தாலவா யாண்ட வரசே யளகைவளர்
சிலமே யென்னைத் தெரி.

(௯௨)

மாதேவ னேயளதை மன்னுபவ னேதவனே
நீதேவ னென்றுணரு நெஞ்சுகத்தேற்—கேதேது
துன்பங்கள் வந்தாலுந் துரத் துரத்திமிகு
மின்பங்க ளேயீந் திடு.

(கௌ)

கல்லினுமென் னெஞ்சங் கடிதாது நிற்பாத
மெல்லியதா மெப்படியோ மேவுவது—தில்லைநக
ரையா வளகைக் கரசே யருமருந்தே
யெய்யாமற் காப்பா யினி.

(கௌ)

வேதமதைச் சொல்லார் மிகுமா கமங்கல்லார்
ஞாதுரை கேளாபச் சூத்திரத்தை—நாதன்முள்
வந்தடையப் பாராரநம் வில்வவனம் வந்தடையா
ரெந்தவித முய்வா ரிவர்.

(கௌ)

புத்த ரமணர் புறங்கூற நின்றானைப்
பித்தனெனப் பேரொன்று பெற்றானைச்—சித்தமிசை
கின்றெனக்கு முத்தியரு ணின்மலனைச் சாக்கையின்க
ணன்றுபெற நாட னலம்.

(கௌ)

தேடிப் பொருளைத் தினமங் கையர்க்கிந்து
வாடி யலைந்து மயங்காமற்—பிழைய
வில்வவன மேவிநின்ற வீரனடி பேணிநின்ற
நல்லவர்கட் கீத னலம்.

(கௌ)

மாவின் மருதினிடை வந்திருக்குங் கிள்ளையெலார்
தேவிற்சிவன்பெரிய னென்றியம்பும்—பாவிடர்கள்
வந்தடைய மாட்டார் மதுவாரும் வில்வவனத்
தெந்தைபிரான் சேவடிபை யே.

(கௌ)

பாழாக முழம்மலந்தான் பற்றுமா நின்றனைநீ
யாளாகக் கொள்ளாத தாலேப—விழாத
பாழ்நரகெல் லாந்திரிந்தேன் பாதகனை வில்வவனா
தாழாமற் செய்வாய் தயை.

(கூசு)

மன்னுசிவன் சந்திதியின் மூற்றுலசஞ் சேட்டிப்ப
தென்னு மறையி னியன்மற்றதா—யந்நயங்கள்
விள்ளா கமத்தின் விதியோர்ந் துணர்ந்துசென்று
கள்ளாரும் வில்வவனங் காண்.

(க00)

அக்கமணி பூண்டிடுவா ரஞ்செழுத்தை யுஞ்செயிப்பார்
தக்கன் மகஞ்சிதைசாக் கேசுவெண்பார்—பிக்கதிரு
நீற்றைப் புனைந்திடுவார் நெஞ்சத்து னேநினைப்ப
ராற்றைப் புனைந்தா னடி.

(க0க)

ஆனந்தக் கூத்த ரளகைதனி லெம்பிறைவ
ரானந்த மன்பாக் களித்தருள்வார்—தேனந்தத்
தித்திக்கு நல்ல திருவை யிடமுடையார்
முத்திக்கு வித்தா மொழி.

(க0உ)

மாதேவ னேசிவனே மன்னளகை யீச்சுரனே
நீதேவ னென்றுரைப்பே னீதியிலலார்—மாதேவ
னிள்ளு னெனவே நியம்பி யிழ்வுறுவார்
பொன்னோடு மண்ணையெணல் போல்.

(க0ங)

சங்கரிக்கு நான்முத்தஞ் சாரவொண்ணுச் சாக்கையுமை
பங்கரிக்கும் பாசமெலாம் பாழ்நெஞ்சே—வெங்கரித்தேதால்
பூண்வரு மேமதியம் பூண்வரு மேசடையிற்
காண்வரு மேகயிலை காண்.

(க0ச)

பாம்பணியுஞ் செஞ்சடையும் பாதிமதி யும்மறைத்து
வேம்பணிந்து தென்னவனுப் மேவிரின்று—தாமபரமாய்ச்
செல்வக் கயற்கட் டிருமணந்த தேவனுறை
வில்வநக ரம்பணிசூழிர். (க0டு)

காசினக ராணைக்கா கச்சினகர் காளத்தி
விசுபுக ழாநூர் மிகுதில்லை—பேசருணை
யாலவாய் மாமருதொ டையாறு வாஞ்சியநஞ்
சீலரள கேசரிடந் தேர். (க0சு)

கங்கைநதி தங்குசடைக் கங்காளர்க் கிங்காளாய்
மகையரின் பமகிட்டி வந்தக்காற்—றங்கையினிற்
குலப் படைவருமாற் றெல்லளனை யீசனுருச்
சாலப் படைத் துயலாந் தான். (க0௭)

தானவரை வாட்டித் தனைச்சரண மாவடைந்த
வானவரைக் காத்த மணுளனார்—போனவர்க
ளெல்லார்க்கு முத்தியளித் தின்ப மிகவருளுஞ்
செல்லாரும் வில்வவனந் தேர். (க0௮)

சாக்கைத் திருப்பதியைத் தானடைந்தா னெஞ்சேயிவ்
வாக்கைநமை விட்டிங் ககலாதாம்—பூக்கையாற்
கொண்டு சிவனடியைப் பூசித்துக் குழிபிட்டா
லண்டமுழு தும்மாள் லாம். (க0௯)

சங்கராணைத் தில்லைநகர்ச் சம்புதனை நம்மளகைப்
பொங்கரவ மாப்பணியாப் பூண்டாணைச்—சங்கடங்க
ளெல்லாந் தொலைய விருசிதிய முண்டாக
நல்லார் தொழுவார் நலம். (கக0)

தேனார் மொழியுமையான் சேர்ந்துநீங் கர்திருக்கு
ஞாலு கரப்பெருமா னல்லளகை—யானாத
வெல்லாத் தலத்தினுமிக் தென்றெண்ணா மும்மலத்தை
வெல்லார்க ளென்றே விளம்பு. (ககக)

மந்திரத்தி னல்லுருவார் மாமறையி னற்பொருளார்
வந்திரப்பார்க் கெல்லாம் வரமருள்வார்—தந்திரமாய்
நின்றார்நஞ் சாக்கையிடை நின்ற நிலையறிவார்
கொன்றார்பா சத்தையெனக் கூறு. (ககஉ)

கொல்லார்க ளொன்றனையுங் கூறார்கள பொய்யதனைச்
செல்லார்க டவழியிற் தீங்குரையா—மெல்லார்க்கு
நல்லாராய் நிற்பார் நயமுரைப்பார் வில்வவனத்
தல்லார் களத்தனடி யார். (ககங)

மாதிருக்கும் பாகன் மதியிருக்குஞ் செஞ்சடையன்
காதிருக்குந் தோடுடையன் காபாலி—போதிருக்கும்
புத்தேனா மாதவனும் போற்றநின் றான் வில்வவனத்
தெத்தே வருக்கு மிறை. (ககச)

நீங்காத் துயரமும்போ நெஞ்சிலுறை வஞ்சமும்போந்
தாங்ள வறுமையும்போஞ் சாதலும்போம்—பூங்காவி
கண்காட்டத் தாமரைகள் கைகாட்டுஞ் சாக்கையுறை
பண்காட்டு மைகணவற் பார். (ககரு)

காஞ்சியுறை கம்பனென்றுங் காசிவிசு வேசனென்றும்
வாஞ்சியத்துண் மேவு மணுளனென்றும்—பூஞ்சினைகொள்
வில்வா ரணியத்துண் மேவுமுமை காந்தனென்றுஞ்
சொல்வாரை நீங்குந் துயர். (ககசு)

சுயா தவரையெல்லா மில்லாராய்ச் காண்டலைப்போன்
மாயா தவரையெல்லா மண்ணின்கண்—வேயார்தோண்
மாதிடத்தான் சாக்கைகநர் வாழ்வீர சேகரனை
யோதிடத்தான் பெற்றவரென் றோர். (௧௧௭)

அஞ்சுதுயர் போநமக்கிங் கஞ்சமலம் போயகலும்
விஞ்சபுகழ்ச் சாக்நைதனை மேவிரின் றுந்—கெஞ்சிப்போங்
முடர்தமைக் கேட்டு முரணழிய வேண்டாநீ
ராடையெட்டு மன்னமதற் கா. (௧௧௮)

இல்லாது தோன்று வெனவிசைத்த நான்மறைக்
கில்லாது தோன்றுமன வேனிசைத்தி—ரில்லாத
தில்லாதே யாகு மெமதளகை யீக்சரனா
சொல்லிதுவா மென்றுதுணி மின். (௧௧௯)

அஞ்செழுத்தை யும்மோதி யக்கமணி யும்புண்டு
தஞ்சமென வில்வவனஞ் சார்ந்தக்காந்—பிஞ்சமதிப்
பெம்மா னருடான் பெருகும் பிணியனுந்
கைம்மான் மழுவடையுங் காண். (௧௨௦)

வாக்கால் வழத்த மளித்தா னினைத்திடவே
நோக்காலே நோக்கவந்த நுண்பொருளை—யார்க்கேனுந்
கூடுமோ சாக்கைகண்டு சும்பிட்டா லக்கயிலே
விடுமோ நம்மை விளம்பு. (௧௨௧)

வேதமுடனாகமங்கண் மிக்காகக் கற்றாலும்
பாதகங்க ளெல்லாம் பறித்தாலு—நாதகங்கை
தங்குசடைச் சங்கரவேஞ் சாக்கையர் வென்றுரையார்க்
கெங்குமுத்தி யின்ப மிலை. (௧௨௨)

வாணை வீணை மாபக்காமல் வந்துதினம்
வீணவா ரேர்டென்று மேவாமற்—கோணை
பூணி யடியைப் புரிந்தா ளளகையிலவ
வேணியர னீயுமே வீடு.

(௧௨௩)

ஆலடைந்த செல்வ னடியிடைய மாட்டாமல்
வேல்டைந்த கண்ணியர்பான் பேவிநின்றான்—மாலடைந்த
சுந்தைத் திருத்தறுமோ சீரா ரளகேசர்
வந்தருளு வாறோ மதி.

(௧௨௪)

மதியா டரவம் வளர்ச்சடைமேல் வைத்துக்
கதியார்க்கும் வைத்தார் கழலில்—விதியாகச்
சொன்னதெலாஞ் செய்வாய் தொலைப்பாய் விலக்கதனை
யென்னினினைப் போல்வா ரெவர்.

(௧௨௫)

மாயா மயக்கொழிக்க வல்லினையை யீடழிக்கச்
சாயாத வாணவத்தைத் தானகற்ற—வியாத
நல்ல வளகைதனி லுயகனார் வாழ்கின்ற
ரில்லை யிடரொன் றினி.

(௧௨௬)

கையிற் கபாலமதுங் கான்மலரிற் கண்மலரு
மெய்யினிடை வெண்ணீறு மேவிநின்ற—வைபரவா
பேலாவா ராரோ புகழளகை வந்துதின
மேலாவீர் முத்தியினை வேட்டு.

(௧௨௭)

ஆலவாய்ச் சுந்தரரே யங்கயற்கண் மாதாமையான்
பாலவாய் நிற்கும் பரஞ்சுடரே—மேலவா
நல்லளகை யீச்சுரரே நாயகரே யென்பிறப்பிங்
கில்லையெனச் செய்வீ ரினி.

(௧௨௮)

14 27

பாரா யெனிற்கடைக்கண் பார்த்துமுத்தி யீபவநார்
தீதாத நோயெல்லாம் தீர்ப்பவரார்—விராவென்
றுன்னையே யேத்தி யுனதளகை யேபணிந்தே
னன்னையே காத்தல்கட னும்.

(௨௨௬)

அம்மாணை யாரணங்க ளாகமங்கண் முற்றுமருள்
பெம்மாணைச் செல்வப் பெருமாணைக்—கைம்மாணைக்
கொண்டாணை யென்னையுமரட் கொண்டாணை வில்வவனங்
கண்டார்க்கே யுண்டாங் கதி.

(௨௩௦)

பாண்டித் திருநாட்டி னம்மளகை யம்பதியில்
வேண்டும் வரமருள மேவிநின்று—தாண்டவஞ்செய்
தில்லைச் சிவனார்நம் மாநூற் தியானேச
ரில்லைப் பிறனி யிடர்.

(௨௩௧)

மாதிருக்கும் பாகர் மகிழ்ந்திருக்க நம்மளகை
காதிருக்கக் கால்கையொடு கண்ணிருக்க—மேதினியீர்
வாயிருக்கச் சென்னி மனநிருக்க வந்தகனூர்
போயிருப்ப தென்னீர் புகுந்து.

(௨௩௨)

இப்பிறவி போன லிரிப்பிறவி யென்வருமோ
வப்பிறவி யாருனினைக் காளாமோ—வெப்படியோ
நாயே னறியே னலமலியும் வில்வவனத்
தாயேயிப் போதுபதந் தா.

(௨௩௩)

கண்டங் கறுத்த கலந்தபச்சை பாதிபுடல்
விண்டபுகழ்ப் பாதி வெளுத்ததுவா—மண்டரிறை
சாக்கையரன் காக்கவெனக் கொண்டதிரு மேனியதைப்
பார்க்கமுத்தி யாருமல்லம் பாழ்.

(௨௩௪)

கொண்டார் பவமதனைக் கொல்வதலாற் கொல்லாதா
மண்டார் பவமளகை யம்பலவன்—வண்டாடும்
பாத மலரதனைப் பத்திசெய்தா னந்தமக்கிங்
கேதுமிலை நெஞ்சே யினி.

(கநரு)

சாதலுக்கு மந்தகற்குந் தன்பயந்து நின்னடியைக்
காதலித்து நின்றேன் ததியளிப்பாய்—நாதவெற்கிங்
காரே நினையொழிய வஞ்சலென்று வில்வவனு
பாரீ கடைக்கண் பரிந்து.

(கநசு)

பாம்புதனை மாற்றிநிறை பைந்தமிழ்ப்பூங் கூடலிலே
வேம்புதனைக் கொண்ட விதமென்னே—சாம்பசிவ
சங்கரா கங்கா தராவரா சரக்கையுமை
பங்கரா நீதான் பகர்.

(கநஎ)

கல்லா ரிணக்கமுடன் காரிகையா ரிச்சைவிட்டு
நல்லாரைச் சேர்ந்தளகை நண்ணியே—பொல்லாத
வாண்வத்தை நீங்க வருடருநா நெந்நாளோ
ஞானசக ளுபா நவில்.

(கநஅ)

மானேர் விழிச்சி மணுளா வளகைவனார்
தேனே சருக்கரையே தெள்ளமுதே—நானேயா
வந்தடைய மாட்டேன் மலர்த்தாண் மனமகிழ்ந்து
தந்தருள வேண்டுநீ தான்.

(கநசு)

செப்பார் முலையுமையாந் தேவிபிடம் விட்டகலா
னெர்ப்பா ரிலாமக்க ளோரைவ—ரிப்புவினோர்
தன்னந் தனியளகைச் சம்புவெனச் சொல்லுவதிங்
கென்னே யரசே யிசை.

(கசு)

தந்திமுகன் தந்தையுராஞ் சண்முகற்கு மப்படியே
வந்த வினைநொடியின் மாற்றுவுராம்—விந்தையெறுஞ்
சீரா ரளகைதனிற் சேர்ந்துவின்றார் நெஞ்சேபோ
யாராத வின்ப கடை.

(கசக)

புண்ணியமாம் பாவம்போம் போதாத் துயரமும்போ
மெண்ணியன வெல்லாம்வந் தெய்துமே—பண்ணுவனை
மாயப் பிறப்பறுத்த வள்ள லளகைதனை
நேயத் தொடுகினைக்கநீ.

(கசஉ)

மாலவரை நான்முகரை யின்ற வயிற்றினினைக்
கோவவரை யின்றதெனக் கூறலென்னே—கோவவரைப்
பெற்றாள் கணைசெனும் பெம்மானே சாக்கையிகப்
பற்றுவாழ் வானே பகர்.

(கசஉ)

சாவுக்கு மெத்தத் தளர்ந்தனையே நெஞ்சுகமே
வாழ்வுக்கு மெத்த மகிழ்ந்தனையே—நொவுக்கந்
கென்னையெய்வோ மென்ன விருந்தனையே யன்னையுமை
தன்னையுடை யானளகை சார்.

(கசஉ)

தங்கிகரில் கைவர்தமைச் சார்ந்துளகை நாயகரின்
பொன்னிகரில் பாதம் புகுவேனோ—மின்னிடையார்
போகமதம் காளாய்ப் புலியிற் பிறப்பேனோ
நாகமுலை பங்கா நவில்.

(கசடு)

பொய்பா சிடையார் புணர்முலையின் போகமதா
கையாம னல்லளகை நாயகனே—வையாயோ
நாமா யணுக்கு நான்முகற்கு நாடரிய
சீராரு நின்சே வடி.

(கசஉ)

நாகமுலை பங்குடையார் நாகமெனும் பூணுடையார்
நாகமெனும் வில்லுடைய நாயகனார்—நாகமுளா
ரெல்லாரும் காண விரும்பா ரளகைதனிற்
கல்வாரும் காணக் கதி.

(௧௪௭)

கதியுண்டாங் செல்வமுண்டாங் கண்டார்க்கு நல்ல
மதியுண்டா ஞானமுண்டாம் வாழ்வாம்—பொதியமலைக்
கும்பத் கருளுங் குமரன் தன் றந்தைதனை,
யிம்பரள கைப்பதியி லே.

(௧௪௮)

காசைமலர் போன்மிடற்றார் காவியங்கண் மாதிடத்தா
ராசை யகல்வார்க் கருள்செய்வார்—விசுபுகழ்ச்
சாக்கைதனி னின் றூர்நாந் தாண்மிசைவீழ்ந் தேத்தினெஞ்சே
யாக்கையொகி முத்தியருள் வார்.

(௧௪௯)

ஆசை யகற்றி யருளளிதனு வெம்மலமாம்
பாச மொழித்துவினை பாழாக்கித்—தாசனுக்கிங்
கெல்லா நலனுமளித் தென்னைக்கோ சொல்லளகை
நல்லாய் கழலருஞ் நாள்.

(௧௫௦)

உன்னைவிட யாரே யுயர்த்தா ரளகையா
வென்னைவிட யாரே யிழிந்தவர்கண்—மன்னுபலந்
தீர்க்கக் கடனுனக்கே தீனபந்தெ னும்பொயரைக்
காக்கக் கடனுநிற்கே காண்.

(௧௫௧)

காதிருக்கக் கேளாயோ கண்ணிருக்கப் பாராயோ
மாதிருக்க வாம மகிழ்ந்தவனே—நீதிருக்கைக்
காணாநா லென்னிடத்துங் கண்டிலையோ சாக்கேசா
மாணுக்க னுக்க மதி.

(௧௫௨)

செத்தா ரெலும்பணிந்து சேவேறிப் பிச்சைகொளுங்
கீர்த்தாவே யன்றிக் கதிகாணே—மெத்தாலு
மன்னவனைக் காண வடைவோ மளகைநெஞ்சே
சொன்னபடி கேள்யோந் துயர்.

(கருட)

போகாதோ துன்பம் பொருந்தாதோ விற்பநமைச்
சாகாதோ மும்மலந்தான் சற்றேறில்—லோகோகோ
வென்னை யெளியனென வெண்ணுதே நெஞ்சகமே
மன்னுவில்வ மாவனத்தில் வா.

(கருட)

பத்தனென வந்து பணிந்தேன் பணிந்தவெற்கு
முத்திதந்தோ மென்று மொழிவாயே—சித்தடைந்த
தேனே யசித்தடையாச் செல்வனே நல்லளகை
மானேர்கண் மாதுமண ளா.

(கருட)

காமிதழுன் னாகக் கனவா துளமீறு
வேமமரு ளாகமத்தை யெண்ணுற்றல்—வாமமுமை
வைத்தானை மாமறைசொல் வாயானை நம்மளகைச்
சித்தானை யேயுரைக்குந் தேர்.

(கருட)

தேரோமீம் வீதித் திருவளகை யம்பதிவாழ்
நீரோடும் வேணியனை நீகண்டால்—வேரோடு
மும்மலங்க ளும்போகு முத்திபுத்தி சித்தியெலாங்
கைம்மலர்நெல் லிக்கனியாங் தான்.

(கருட)

காணாமல் னில்வவனங் கண்டா ரடிமலரைப்
பேணும னிற்றல் பிழையாமால்—வீணு
மங்கையருக் கிந்து மயங்குகின்ற நெஞ்சகமே
பெய்க்கே புகலுண் டெமக்கு.

(கருட)

எண்ணுவர் ரெண்ணமெலா மீந்தென்று மெவ்வுலகும்
பண்ணுவார் நின்ற பரிசறியாய்—நண்ணுவா
ரெல்லார்க்குஞ் சாக்கை யிறைவ ரிடரகற்றி
நல்லாராய்ச் செய்வார் நலம்.

(௧௫௬)

பல்லவரு மேசப் பரத்தையருக் கீந்துடலிற்
சொல்லவரும் பன்னோய் தொடராம—னல்லவர்கள்
போற்று மளகைசென்று பூப்புனைந்து சூட்டிடுவாய்
கூற்றுதைத்த பாதமலர்க்குள்.

(௧௫௭)

அல்லேறு பூங்குழலா ராசைவலை யாலவர்தஞ்
சொல்லேறு பட்டுத் துயருற்றேன்—வில்லேறு
கையானே காலனைக்காய் காலானே சாக்கையின்கட்
செய்யானே நீயருளே செய்.

(௧௫௮)

நாயடியேற் சூன்னைவிட நானிலத்தில் யார் துணைவர்
நீயடிய னல்லனென நீக்கிடினுந்—தூயைவிட்டுப்
பிள்ளை பிரிந்திடுமோ பேறுசுகில் வேறுண்டோ
களளமில் வில்வவஞ் கா.

(௧௫௯)

ஓடுமே பாவ மொழியுமே பாசபந்தம்
ஊடுமே நந்தம்மை மேஊடுமே—கூடுமே
செல்வத் திருவருளுஞ் சேராரு நன்மைக்கும்
வில்வவன மென்றுரைக்க வே.

(௧௬௦)

வேய்போலுந் தோனிபங்கர் மின்போலுஞ் செஞ்சடையர்
தாய்போலு மிக்க தயவுடையர்—நாய்போலு
மெம்மை யலையவிடா ரெம்மிறைவர் வில்வவனர்
தம்மை யெமக்களிப்பார் தாம்.

(௧௬௧)

தானமிலே னெஞ்சிற் றையென்ப சற்றுமிலேன்
 ஞானமிலேன் கல்வி நலமுமிலேன்—தேனமருங்
 கொன்றையணி செஞ்சடைநங் கூத்தனுக்கன் பொன்றுமிலே
 னென்றுடைவேன் ஖்வவன மே. (ககரு)

கல்லுமுலை பல்லுமுலைக் காமாட்சி யாமுமைக்குச்
 சொல்லுமுனை நித்தந் துணையென்ன—நல்லுலகங்
 கம்பனே கும்பனுக்குக் காட்சி யருளுமெங்கள்
 செம்பொனே சாக்கைச் சிவா. (ககரு)

நம்மளகை நாயகரை நான்மறைகள் சொன்னவரைக்
 கொம்மைமுலை யம்மையெயுரு கூற்றாரை—யிம்மையிலே
 காணப்பெற் றேங்கனித்தேங் கான்மலரைத் தான்கிரமேற்
 பூணப்பெற் றேமலமும் போம். (ககரு)

ஶிறகுவிற்றார் மண்ணெடுத்தார் வேண்டாத கொக்கி
 னிறகணிந்தார் பிச்சைதனை யேற்றார்—பிறைகமந்தார்
 கூத்தாடி னுரளகை கோயில்கொண்டு வாழ்சிவனார்
 கூத்தேதோர்வார்க் குண்மைவிளங் கும். (ககரு)

ஆலுடையார் நால்வருக்கா வந்தகனைக் காய்ந்ததிருக்
 காலுடையார் நல்லவள கையுடையார்—வேலுடைய
 பிள்ளைதனைப் பெற்றார் பிரியா வருட்பெரிய
 ரெள்ளளவும் வையா ரிடர். (ககரு)

அச்சுடலை தன்னி லளகையா னுடலினான்
 மெச்சு வுரியனென மேவினா—னிச்சுடலை
 போலே வதுவெல்லாம் பொன்றுமிட மல்லவோ
 மாலைகொண் டீர்மதியு மின். (ககரு)

தாதாவென் றோர்பெயருஞ் சாற்றின் று யென்றலேமேற்
றூதா வென்றிகழலேத் தந்திலையே—தாதாவென்
றுன்னை யுரைக்கு முதற்கிலக்க ணம்மிதுவோ
வென்னே யளகைபிறையே.

(௧௭௧)

பொல்லாப் பிணிபிறவி போக்கு மருந்தாவா
ரில்லார்க் கிருந்திய மென்றாவார்—கல்லாத
நாயேற்கு முத்தி நலமளிப்பா ரெல்லார்க்குந்
தாயாப லில்வவனத் தார்.

(௧௭௨)

ஆண்டவடி மென்பா ரரிபிரம ரப்பதத்தான்
மாண்டதென்னே காலனுயிர் மாநிலத்திர்—மாண்டகந்தை
வேண்டினர்கட் கல்லால் விருப்பளியா மேன்மைபெறு
தாண்டவஞ்செய் சர்க்கையரன் றான்.

(௧௭௩)

அம்மலைபில் வாழு மருமருந்தைப் பாகங்கொண்
டெம்மலைவு தீர்க்குமள கேசனார்—கைம்மலைதேதால்
போர்த்தார் புரமெரித்தார் பூவெறிந்த மாரனுடல்
பார்த்தார்முன் வெண்சாம் பரா.

(௧௭௪)

மேனிமுற்றும் பொன்பூட்டி மிக்கமஞ்ச றும்பூசு
மானினல்லார் போக மகிழாமற்—மேன்மொழியா
மங்கையொரு பங்குடையாய் மாதேவ னேயளகைச்
சங்கரனே நின்கழலேத் தா.

(௧௭௫)

பத்தி யளிக்கும் பலபோ கமுமளிக்குஞ்
சித்தி யளிக்குஞ் செயமளிக்கு—முத்திமுத
லெல்லா நலனுந் தருமென்று லேரளகை
புல்லாதெ னெஞ்சே புகல்.

(௧௭௬)

அஞ்சபவந் தீர்த்துநமை யாள்சாக்கை நாயகர்க்கிப்
பஞ்சைனோய் தீர்க்கப் பலமிலையோ—நெஞ்சகமே
தஞ்ச மெனவவர்தந் தாள்வேண்டி யெப்போதும்
வஞ்சமற முன்வழுத்து வா.

(கௌ)

பஞ்ச கிருத்தியமும் பார்க்கினள கேசனுக்குக்
கொஞ்சவீன யாட்டெனவுங் கொள்ளலாந்—தஞ்சமெனத்
தாளடைந்தார் தம்மிடத்திற் றங்குமலத் தைப்போக்கி
யாளவென வுங்கொள்ள லாம்.

(கௌ)

அண்டந் தனிற்பெரியா ராரே யிவரைவிடக்
கண்டங்கண் டாற்றெரியுங் கண்டிலிரோ—பண்டநங்க
னங்கம் பொடித்தாரவ் வந்தகனைத் தானுதைத்தார்
தங்களகை யம்பதிசார் மின்.

(கௌ)

செத்துப் பிறத்திழியுந் தெய்வங்கள் கொண்டாடிச்
செத்துப் பிறக்கத் திரிந்தலைவிர்—செத்துப்
பிறவா வரனை பிறப்பிறப்பை நீப்பான்
ஈறலா ரளகையடை மின்.

(கஅ0)

தில்லைநக ரார்க்குத் திருவால வாயாருக்
கில்லைமென தெவ்வரமு மீவார்க்கு—நல்லவராம்
வானோர் பணிந்து தினம் வந்துகூழ் வில்வவனத்
தானார்க்கே நாமடி மை யாம்.

(கஅக)

எல்லார்க்கு நன்மைவர வெண்ணும் பரசிவனைக்
கல்லாத நாயேனுங் கைதொழுதேன்—பொல்லாத
வாணவத்தை விண்டே னகந்தைவிட்டேன் சாக்கைசென்று
காணுற்றேன் செம்பொற் கழல்

(கஅஉ)

வாயாணை மற்றவர்க்கு வாய்த்தானை வந்தெமக்கு
மேயாணை நமமளகை வேதியனைத்—தாயாகி
யெல்லார்க்கு நின்றாலு மெம்மனோர்க் குப்போல
வல்லாணைக் சென்றடைமி னுங்கு.

(கஅ௩)

போன பிறவியெவை யப்பிறப்பிற் புத்திரரா
ரானவனவ போலிதுவு மாகுமன்—மானமருங்
கையானைக் காலனைக்காய் காலனை நம்மளகை
மெய்யானை நெஞ்சே விளம்பு.

(கஅ௪)

மங்களஞ்சேர் வில்வவன மாமணியே மன்னுபவத்
தெங்களை வீட்டக்கா லென்செய்வேங்—கங்கையணி
வேணியனை யெம்மை மெலியவிடேன் மும்மலமுந்
தோணிபுரத் தானே தொலை.

(கஅ௫)

சரணமுனக் தேயடியேன் சாக்கைவன னையா
மரண மடைந்திடநீ வையே—நிரணமென
விச்சகத்தைக் காண வெனக்களித்து மேலருள்வாய்
பொய்ச்சகத்தார் காணப் பொருள்.

(கஅ௬)

இந்தியத்தை நீக்கி யெழுமனத்தை யீடழித்து
வந்தவொரு வாசனையை மண்ணுக்கிக்—கந்தனது
நந்நத்தனைச் சாக்கைதனிற் ருழந்தக்கால் வாழந்திடலாம்
வெந்தொழியு மும்மலமு மே.

(கஅ௭)

கங்கைநதி தங்குசடைக் கச்சியுறை யேகம்பா
திக்குணி யாநூத் தியாகேசா—மங்கைபொரு
பங்குடைய வில்வவனப் பண்ணவனை னாயேற்குத்
தங்கு மலர்க்கழலைத் தா.

(கஅ௮)

கச்சியுறை யேகம்பர காசிவிச வேசுரனே
யச்சந்தீ ராலவா யாரழாதே—வைச்சந்தி
யாமளகை மேயானே யம்மருதூர் மாலிங்கர்
தாமரைத்தாள் வைப்பாய் தலை.

(ககிசு)

என்னைசெயு நம்மைவினை யென்னைசெய்வ ரந்தகன
ரென்னைசெயு நோய்ப்பகைதா னென்னைசெயு—மென்னைசெயும்
பொல்லாத நல்குரவு புன்மனமே வில்வவனஞ்
செல்லாரைச் செய்வதல்லாத் தோ.

(ககிப)

ஆக்கை யழியு மறனழியா நாமழியோஞ்
சாக்கைப் பரசிவனார் தாமழியார்—நோக்குநெஞ்சே
புண்ணியமே செய்தக்காற் புண்ணியனார் சேவடிக்கீழ்
நண்ணி யிருக்கலா நாம்.

(ககக)

எங்கள் சூலத்துக் கிறைவ ரளகைவளர்
நிங்குண்ணி செல்வத் தியாகேசர்—தங்குகொன்றைத்
தாரினு ஞராவந் தன்னையணி வார்விரப்
பேரினா தாளினையே பேசு.

(கககஉ)

நல்லான்றத் திங்குரைபீபர் நல்லரெனப் பொல்லாரைக்
கல்லாரைக் கூடிச் சளித்திடுவா—ரல்லாருங்
கண்டனடி கண்டளகை கைதொழார் நெஞ்சகமே
மண்பெரியிற் போவார் மதி.

(கககங்)

மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்தை யளகைவள
ரென்னை யுடைய விறைமகனைத்—தன்னை
நினையார் வினையகற்றா நின்மலனைக் கண்டாற்
நினையாது வேண்டும் பெற.

(ககச)

நல்லார்க்கே யீவார் நலனன்றி வேறுரையா
ரல்லாத செய்யா ரமைந்திருப்பார்—பொல்லாத
துட்டரைத்தாளு சேரார் துயரடையார் வில்வவனச்
சிட்டனடி காண்பார் செயல்.

(௧௯௫)

சொல்லார்கள் பொய்யதனைத் துன்பமெவர்க் கும்னவயார்
கல்லாநைச் சேரார் கடிந்துரையா—ரெல்லார்க்கு
நல்லாறாய் நிற்பார் நமனைவென்ற நம்மளகை
யல்லார்களைத்தனடி யார்.

(௧௯௬)

ஐந்துமுக முன்னவரை யாறுமுகம் மந்தவரை
யிந்துமுகத் தானையிட மேற்றவரைத்—தந்திமுகன்
மந்தையரை யென்றையரைத் தற்பரரைச் சாச்சைதனிற்
கிந்தைசெய முத்திவருந் தோ.

(௧௯௭)

வஞ்சகனே யானாலு மாபாவி யேயெனினுந்
தஞ்சமென வுன்றன் சரணடைந்தேன்—மஞ்சடருந்
தேனடையும் வில்வவனச் செல்வா திரும்பாமற்
முனடையத் தாராய் சரண்.

(௧௯௮)

சுத்தபடி கம்போலுந் தொல்லுருவ முன்னானை
வைத்த நிதியை மணிவிளக்கை—நித்தந்தித்
மெண்ணுவார்க் கில்லை யினிப்பிறவி வில்வவன
நண்ணுவார்க் கில்லை நமன்.

(௧௯௯)

மாதிருக்கும் பாகன் மதியிருக்குஞ் செஞ்சடையன்
காதிருக்குந் தோநிடையன் காபாலி—போதிருக்கும்
புத்தேட்கு மாதவற்கும் போற்றநின்றான் வில்வவனத்
தெத்தே வருக்கு மிறை.

(௨௦௦)

அளகைவெண்பா முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

அளகைக் கலித்துறை.

காப்பு.

உலகத் தியாவரு நாடொறும் போற்று முமையவனோ [மேற்
டலகற்ற நன்மையருள்செய்வில் வாரண்யத் தாண்டவன்
கலைகற்றி லேனிக் கலித்துறைப் பாக்கள் கழறுதற்குத்
தலைபெற்ற வைங்கரத் தந்தி முகத்தவன் ருமினையே. (க)

அரிமுக நான்குடை யார்தம் பதமக லாதிருக்கப்
பெருமுகந்தோறும் பணியும்வில் வாரண்யப் பிஞ்ஞநன்மே
மொருமுக மாயிக் கலித்துறை முற்றுப்பெற் றோங்குதற்குக்
கரிமுகத்தைங்கரத்தெந்தையைச்சிந்தையின்கண்வைப்பமே.

நூல்.

சிராருந் தேவரின் மிக்கானைச் செம்மையெல் லாமனிக்கும்
வாராருந் கொங்கை யுமைமண வரினனை மாமணியைப்
பாராரி னென்றனை யாண்டிட வந்த பரஞ்சுடரைத்
தேராரும் வில்வ வனத்திற்கண் டென்சுந்தை சிந்தித்தே.()

சிற்றிடை யாரிடைத் திங்கோ பலபல சிற்றின்பமாங்
கற்றைச் சடைமுடி யானள கேசன் கழலின்பமோ
முற்றிஞ் சுகமன்றித் திங்கிலை யச்சுக் மும்மடியா
மற்றிதற் கென்னினிச்செய்வனெஞ் சேரினைவாழ்த்துவனே.

வில்லாண்டி தோளன் விசயன்ற ஹேடொரு வேந்வனுப்
மல்லாண்ட தோட்டி மாவர நல்கிமற் றாழியெனு
தல்லாண் டெகடொறும் வர்த்தித்து நாசஞ்சற் றேனுமின்றிப்
பல்லாண்டு நம்மள காநகர் மேவிய பண்ணவற்கே. (௩)

பாவீர மில்லெனி னும்பதித னல்லென் னுனுமெற்கா
காவிரச் சென்றிந் தேமாக் கழுஞ் கதலிதென்னை
மேவிரஞ் சேர்ந்த வயலிற் கரும்பு விளையளகை
மாவீர சேகர தாகிர சாகர மற்றெனக்கே. (௪)

சங்கக் குழையனை வில்வா ரணியத்தைச் சார்ந்தவனை
மங்கைக் கிடமிட மாயருள் வான்றனை மாமலைவிற
செங்கையிற் கொண்டியர்ச்சேவகங் காட்டித் திரிபுரத்தை
மங்கச்செற் றுனை மறவா ரினிப்பிற வுர்வையமே. (௫)

பேரூரோன் றில்லவன் பித்தன் பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன்றென்
னா ருணைபொன் னம்பலங் காசியமர்ந்து நின்றேரூன்
வாரூர் முலையுமை யம்மை மணுளன் மருகற்பிரான்
சீரூ ரளகைகைக் கொண்டானென் றீனினதேய்வதற்கே. (௬)

கல்வா ரணிமுலை யார்கடைக் கண்ணத னுற்கலங்கிச்
செல்வா ரணிய ரெனவவர்க் காகித் தினந்தினமும்
பல்வா ரணமும் பரியுந் திரியுமிப் பான்மைபெற்ற
வில்வா ரணியத்தின் மேயானை மேவிலர் வீணர்களை. (௭)

பல்வா தனையற்று நெஞ்சமும் கெட்டுப்பஞ் சேந்தியத்திற்
செல்லாம லைம்புல னல்லாரைச் சேர்ந்து சிவாகமங்கற்
றல்லார் களத்தனைக் காட்டுமெய்த் ஞானத்தையாய்ந்தியும்
வில்வா ரணியத்தை மேவா தவர்க்கிலலை வெள்ளிவெற்பே.

கண்டங் கரியர் பெரியர் கரியர் கரியுழித்தோர்
பண்டங் கறங்களைச்செற்றோர் வில்வாரண்யம் பத்திசெய்யார்
மண்டங்கி வாழினு மற்று ரவரவில்ங் காவதல்லாற்
புண்டங்கு மாநர தேழுஞ்செல் வார்பின்பு போம்பொழுதே.

தானந் தவமின்றி வில்வா ரணியத்தைச் சார்தலின்றி
ஞானங் கரும மிரக்கமொன் றின்றில் லார்மயக்கிற்
போநந் தமக்குப் புதுவழினை டோசிவன் பொன்னடிதா
மானந் தமக்குமெட டாதென்ன நான்மறை வாழ்த்தினவே.

நல்லாளை நல்லாக்கு நற்பாதங் காட்டிய நாயகனைக்
கல்லாளைத் துத்தரும் பிட்டாளை யாவங்கண் டாணையெல்லாம்
வல்லாளை வேதஞ்சொல் வரியாளை மாமலை மேருவென்னும்
வில்லாளை வில்வ வனத்தாளை மேடுதன் மிக்கநன்றே. (கக)

பன்னாகந் தாமிசிப் புவினிவந் தாயன்று பரித்தமுதற்
சொன்னுந் தங்கு முலைபு ணைந்திலன் பூவுங்கொளா
பன்னா கமுமந் தாள்சங்கந் தீர்ந்துடை தான்றளாந்த
சென்னா ரமுதிக்குக் கொன்றைந் தாளள கைக்கிறையே. ()

பிள்ளைக் கறிகொள்வர் பெண்டிரைத் தாவென்பர்பெண்
ணிடம்போய்த், தள்ளலை கொள்ளெனச் சந்தாகிச் சொல்லு
வர் தந் திட்டைக், கொள்ளுவர் கூடையின் மண்கொள்வ
ரென்பணி கொண்டுவர், கள்ளமா சோலைநய வில்வா ரணியர்
செய் தாரியமே. (கங.)

சொன்னாகந் யாவருகின் னோபவனியைத் சொல்லச்சொல்ல
வென்னா ரமுதுக்கு மாறன்றன் பூங்களை யெப்பயவெய்யப்
பொன்னா மதிகடத் தென்றலுமப் பாய்க்பு பொற்கொடிக்குத்
தன்னாவி சோர்த்தது வில்வா ரணிய தையு செய்வையே. (கச)

பல்லாருஞ் செல்வழிச் செல்லார் பரகதி யில்லையென்பா
ரல்லார் களத்த னளகை புகார்மறை யாகமநூல்
சல்லார்கற் றுர்க்கிடர் செய்வா ரதுபொய் கருதுமென்பா
ரெல்லா நரகுக்குந் தாமாளென் றுகி யிருப்புவரே. (௧௩)

தொண்டரைப் பின்செல்வர் பூதிபஞ் சாக்கரந் தூயமணிக்
கண்டிகை கைக்கொள்வர் காலெடுத்தாடுவர் கைகொட்டுவார்
மண்டரை வந்திடி னும்பொய்ம்மை பேசிலர் வாய்மையலால்
விண்டரை யார்க னளகேச னுக்கன்பு மேவினரே. (௧௪)

ஆறலைத் துண்ணுமவ் வேடரை யொக்குமிவ் வைம்புலனை
வேறெனக்கொண்டதைவேரறக்கொன்றிடவேண்டுமென்று
மாறனை வாமத்தில் வைத்தானைக் கூவின மாவனத்தை [ன்
யாறனை நல்லுமை கூறனைப் போற்றுமி னாதரித்தே. (௧௫)

செய்யார் மலரிடை யன்னங்கள் கூடித் திரண்டதனப்
பொய்யா ரிடைச்சியர் தந்நடை காட்டும் டுகழுகை
யையாவென் னொருயி ரேபணி வார்பிணிக் காமருந்தே
கையா லெடுத்தெனைக் காற்கீழ்ப் புகவிட னின்கடனே. (௧௬)

கைவாய் கிரியுரித் தந்தக னைக்கொன்னு காமனைக்காய்
பைவா யரவணி மாகில்ல மாவனன் பத்திவரும்
பொய்வாயின் வந்திட மாட்டா பொருமை பொருந்தியிடா
மெய்வாய்கண் மூக்குச் செனியாயவைம்புலன் னிட்ட வாக்கே.

நல்லாரை யின்னவ ரென்றறி யாநன்மை யின்னதெனப்
பல்லார்கள் சொல்லினுந் தானுண ராபகித் தேொர்க்குதவா
வல்லார் களத்தனைக் காட்டா வளகைக்க னன்புசெய்யு
கல்லாமை யினொத்த பொல்லாமை வேறில்லையென மின்களே.

காரார் களத்தனை வில்வா ரணியத்தெங் கண்ணுதலை
வாரார் தனத்துமை யுண்மண வாளை மாமணியைப்
போராளை யீருரி போர்த்தானை நித்தமும் போய்ப்பணிந்து
வீரா வெனச்சொல்லிப் பெற்றார்கடம்பதம் விண்ணவதே.()

துட்டர்த மாக்கமுஞ் சிட்டர்தங் கேடுந்தொலையவென்றே
நட்டஞ்செ யீசனை நான்மறை பாடியை நம்மளகை
வட்டஞ்செய் புண்முலை மங்கைபங் காளை மன்னுதவர்க்
கிட்டஞ்செ யீசனை யென்னு ருபிரைச்சென் றேத்துமினே.

பொன்னுடு சேர்துவர் புண்ணியர் பாதகர் போயடைவர்
தன்னு டெனநர கேழையுந் தாழ்சடைச் சாக்கையர
னன்னுடு சேர்துவம் யாமல் தியாதெனி னான்மறையுஞ்
சொன்னுடு முத்தர்க டோய்சிவ னுடெனச் சொல்லுவரே.()

பொன்னினும் பெண்ணினும் போகத்தும் புத்திரப்பே
ற்றினிலு, மண்ணினு மாசையை வைத்துமுன் ருல்வில்வ
யாவனத்தான், கண்ணினுங் காண்டற் கரியான் மனத்தினுங்
காணவொண்ணான், விண்ணினுந் தேவர்க் கறியாப் பெரியனை
மேவவென்றே. (2ச)

அரியர்க் கரியர்தம் மன்பர்க் கெனிய ரவனிமுற்றும்
வரியப் படைத்தவர் மேலா நிறைவின் மெத்தநல்லர்
சரியை கிரியை யுடனயோக ஞானமுஞ் சார்ந்தவர்க்கே
யுரிய ரளகை யுமைமண வாளரென் றேதுமினே. (2ரு)

வேலே மதர்விழி யாலே வயிறு விளங்குதண்டைக்
காலே வரான்மதி னாலே முகமிடை கைபலரே
பாலே மொழிதன மேசகர வாகம் பகருமிவன்
போலே யெவருளர் வில்வா ரணிய பொருத்ததிற்கே. (2சு)

கற்றே னலேனடி யார்பின்பு சென்றவர் காறலைமேற்
பெற்றே னலேன்பிறப் பற்றே னலேன்பெரு மானளகை
யுற்றே னலேனென்று மீந்தே னலேனுழ லைம்புலனைச்
செற்றே னலேன்சிவ லோகத்தை யெய்ப்படிச் சோர்குவனே.

கல்லார் தமக்கிலை நன்னெறி சாத்திரங் கற்றுணர்ந்த
நல்லார் தமக்கிலை தீநெறி நல்லவர்க் கல்லல்செய்யும்
பொல்லார் தமக்கிலை புண்ணிய லோகம் புகழளகை
செல்லார் தமக்கிலை யாமச் சிவபுரஞ் சிந்திக்குனே. (௨௮)

இன்னமுந் தாய்முலை வாய்வைத் திடாமனின் னின்னருளே
யன்னமு மேனமு மாய்நா ரணனுட னாணனு
பின்னமுந் கண்டில ரென்னு மொழிக்கிலக் காமனகை
மன்னவ தென்னவ மாவீர சேகர வைத்தருளே. (௨௯)

நாவலந் தீனிற் பரதகண் டந்தனி வம்மளகை
மேவல மென்னின் வினையார் தொலைப்பவர் மேவியங்குப்
போவலம் வாபுகழ் புண்ணிய பூரண போற்றியென்னைக்
காவல வென்றிடி னென்னைசெய் வேனெனக் கத்துநெஞ்சே.

நற்கிவ ஞானம்வந் தாலன்றிப் பாசந்த னாசமுரு
வச்சிவ ஞானம் வரலெப் படியெனி ளாகையிட்டு
மெய்ச்சிவ ஞான யளகையிற் கண்டு விலக்கும்விட்டுத்
தற்கிவ மாங்குரு தன்னைக்கொண் டால்வரத் தக்கதுவே. (௩)

இச்சக மேது கடவுளர் யாரெனை யிங்குவா
வைச்சவ ராசிங்கு வந்த தியாதுக்கு மாயையெவை
யச்சந் தருமல பாகமென் றுமரு ளாகமஞ்சொ
னற்கிவ ஞானந் தருமன காநகர் நாயகனே. (௩௨)

பேர்ஹீர ஸூர்வில்வ மாவன மந்தவர் பெற்றதொழில்
பாநூ ரறிபஞ்ச கிர்த்திய மாம்பர மேச்சுரனார்
காநூர் பொழிற்றில்லை யம்பலத் தாடலைக் கண்டுமென்னே
பேரூர் தொழிலவர்க் கிலையெனச் சொல்லல் பிழையதுவே.

கற்றூர்க் கினியவு னற்றூயி னல்லவன் காதல்செய்து
பெற்றா ரினாதவன்யாவையும்பெற்றவன்பேய்க்கருள்வோன்
வற்றூத பாக்கிய நந்தமக் கிபவன் வன்பகையைச்
செற்றா தரிப்பவன் சீரா ரளகையிற் செல்வநெஞ்சே. (௩௪)

கன்னு ருரித்தது போலேயென் னெஞ்சங் கரைவித்தருள்
பொன்னுடு காப்பவன் முன்னோர்கள் போற்றிய புண்ணியனா
மன்னு ரளகையி னென்னு ரமுதத்தை வாழ்த்துதற்கே
முன்னுள தோதவ மிந்நாள தோவந்து முற்றியதே. (௩௫)

அனமெனத் தன்னடை காட்டிச் சகங்க ளனைத்தும்பெறுங்
கனதனத் தானொடும் விவ்வா ரணியத்தெங் களவரவ
ரெனதெனல் யானென லற்றூர்கட் கெய்து மிடரகற்ற
மனமுனு மவ்வுடி வாய்வரு வாரிந்த வையகத்தே. (௩௬)

நீரூர் பெருஞ்சடை நிம்மல னுரை நிகழந்திரு
வாநூர் பெருஞ்சுறை யம்பலங் காசி யமர்ந்திருந்ந
மோநூ ரிலார்தமைப் புள்ளறை யஞ்செழுத் தோசைமிருஞ்
சீரூ ரளகையிற் சேர்ந்தார்க்கு நன்மையெல் லாஞ்சித்தியே. (௩௭)

அங்கொரு வேடற்குக் காளத்தி தன்னி லுள்ளளித்தா
ரிங்கொரு வேட விராசனுக் குப்பத மீதல்செய்தார்
பங்கொரு மங்கை படைத்தா ரளகையைப் பற்றினீந்நூர்
நங்குநு வாசுவர் நாடொறும் போற்றி நனுகுவமே. (௩௮)

நற்றிலை வாழ நடராசர் சேவடி நாளுநெஞ்சே
பற்றிலை பற்றற் நவரேவல் செய்திலை பான்மையுறக்
கற்றிலை யாகமம் வேத புராணங் கசடதற
வற்றிலை காக்கையை நின்னோடு நெவனக் குற்றதெனே. (1)

ஓர்தொழி லும்மற் நிருப்பமென் றுகம மோதிநின்மீ
மார்தொழி லால்வந்த திச்சக முஞ்செய லாரறிவா
ரோர்தொழி லும்முமை விட்டிலை யென்பது வேயுண்மையா
நீர்தொழி லற்றன மென்பதென் சாக்கையி னிரக்குணரே. (2)

இச்சகம் யாதெனின் மாயையி னுயதி தெண்ணின்மல
மிச்சை கிரியை யறிவுடைத் தாகி யிருக்குமணு
பச்சை மயிலிப் பாகத்து ராம்பதி பார்த்துநன் றாய்
வைச்ச நிதியை யளகா நகர்சென்று வாழ்த்துநெஞ்சே. (சுஉ)

என்ற புனத்துத்தன் சிறடி நாம வெழுந்தருந்
ஞானப் பரஞ்சுடர் தன்னைத்தந் தோனய னுரணன்முன்
வானத் தருமிந்த மண்ணத் தரும்பணி மாவளகைக்
தானத்தை நண்ணிநின் றுனெனக் கேதினிச்சங்கடமே. (சுஉ)

கானத் தொடுநி வேடுங் கசடறக் காழியர்கோன்
ஞானத் தமிழரை கல்லா வளகையை நண்ணல்செய்பா
வினத்த ரந்தக னுர்க்கினி யென்செய்வ ரேழ்நருந்
தேனெனத்துத் தித்திக்கு மோபின்னை யாதெனத் தேர்கிலமே.

வினைகற் நவ்முலை மேலாசை யான்மிக வும்மயங்கிக்
கலைகற் நிலேனெடுங் காலங்கள் விணிற் கழித்துவிட்டேன்
பலகற் நவரோடும் வாதங்கள் பேசிப் படபடெனப்
பலகத் தினைன்னில்வ மாவனத்தாயருவாபலிப்பையே. (சுச)

நேசனுமைக்கு நிருமலனித்திய வீடளகை
வாசன் மலையன் மருசன் மனத்திடைத் தன்னைவைப்பார்
தாசன் நயைபொறை சாந்தி யருளெற்குத் தந்தருளு
மீசனிவனைப் பணிவார்க்கெப் போது மிடரில்லையே. (சுந)

வேதஞ் சிவாகமங் கல்லாது விணில் வெறுந்தருக்க
வாதங் கடப்பட மென்றுகற் றுல்லில்வ மாவனம்வாழ்
நாத னருள்வந் தடைந்திடு மோநம னுனவனைப்
போதங் கிடாதிங் கெனச்சொலுந் தன்மை பொருந்திடே.

பரிகரி பத்தி பலஞானம் வித்தைபல் லக்குறிதி
விசிபுவ னம்முற்றும் வேந்தாகி யாண்டி டன் மேன்மைகதி
கரியுரி போர்த்த ஓரவனை மாமரை கற்பகக்கர்
வரியரி பாடிய வில்வா ரணியத்தில வந்தவார்க்கே. (சுஎ)

எல்லாஞ் சிவமென்பர் பொல்லாங் கியற்றில ரென்னிலிதை
நல்லா ருணருமி னுன்மறை சொன்னதை நம்மளகை
யல்லார் கனத்தனெ டாண்மாப் பொருட்பிறி தாகுமென்னக்
கல்லாருங் காண்குவர் கற்றார்க்கிங் கினறெனிற் கன்மமதே.()

வாரி டிதுக்கிக் கனத்திட்டு வட்ட மதர்த்தமுலை
சேட்ட தங்கம் பெருவெதுப் பாயின டித்ததுற்ற
ளாரிட்ட மையலென் றுலுரை யாளொன்று மம்மதனைப்
போரிட்ட வில்வ வனத்தனென் றுற்கொளும் பூங்கொடியே.

மறைகுறை வோலிந்த வையங்கள் வாழ்த்திய மன்னுகண்டக்
கறைகுறை வோவள கைகுறை வோகதி காட்டந்நற
விறைகுறை வோவுமை யாள்குறை வோசிர மேநிநின்ற
பிறைகுறை யன்றிப்பின்பேசக் குறையிலேபித்தலுக்கே. (சுஓ)

மலர்கோடி தேன்றரப் பாடிவண் டார்த்திடன் மன்னுமன்பார்
பலர்கூடித் தம்முகந் தன்னிற்கண் ணீர்வரப் பாடலொக்குங்
கலர்கூடி டாத்திரு வில்வா ரணியத்தைக் காணிலென்று
நிலைகோடி டாமுத்தி சித்திக்கு மீதுண்மை நெஞ்சுகமே. (௫௧)

சத்துச்சித் தானந்த நித்தியம் பூரணஞ் சார்தஞ்சிவ
மெத்திக்கும் யாவினு மெக்காலு நின்றரு நெந்தைநந்தாச்
சத்திக்கு நாதர் சகத்திற்கு நாயகர் சாரளகை
சித்திக்கு மூலஞ் சிவஞான ரூபந் தெரிந்துய்ம்மினே. (௫௨)

மள்ளர்கள் செய்யிற் குவளை பறித்தன் மலம்பறித்த
லுள்ளன் பொடுபெல் கண்ணப்பர் காளத்தி யுத்தமற்குக்
கொள்ளப் பெருங்கண் கொடுத்தலொக் சூந்தன்மை கூறநின்ற
வள்ளந் சிவனவன் வாழ்ந் காநகர் வாழ்த்துநெஞ்சே. (௫௩)

சிந்தைக்க ணின்றரு ளான்மலந் தீர்ப்பார் திகழ்வடைமேல்
வந்தந்த மாமலங் கன்மமுந் தீர்ப்பர்மன் னுங்குருவாய்
வேந்துயர் செய்யும் மலந்தீர்ப்ப ரிச்செயல் வில்வவனத்
தெந்தை பிரான்றன்மை முன்னிலை பின்னிலை யென்பனவே.

காமப்பொக்குந் தோளிய ரால்வரு மின்ப மிகக்கசந்து
வேம்பொக்கு மென்றெண்ணி விட்டுவில்வாரண்பமேவிந்
காமப்பொக்குந் கொன்றைமதியென்புவன்னிமத்தம்பரிக்குந்
சசம்பன் நிருவடிக் கன்புசெய் வார்க்கிலை சஞ்சலமே. (௫௫)

நாமரை மேலனஞ் சாரல்வெண் டாமரை மீதிலன்ன
மாமரை ளாயரைக் காணுதிங் கேவரு வாரென்றுன்னித்
தாமுற வேயொக்கும் வில்வா ரணியத்தைச் சார்தல்விட்டுத்
காமுறு கின்றனை மங்கையர் மேற்கதி காட்டலெஞ்சே. (௫௬)

பலன்விம னுக்கிரண் பார்ப்பதி நாதன் பகவனரன்
கிவன்சாம்பன் சங்கரன் மாதேவன் சம்பு திரியம்பகன்
றவன்விசு சேகரன் சாமி சதாசிவன் சாக்கைநின்ற
விவனாடிமல ரெந்நாளி லென்றலை யெய்துவதே: (தின)

முன்ன முனிமைந்தன் மேல்வந்த கூற்றை முனிந்தநங்க
டன்னந் தனியள காநகர் மேலிய சம்புதன்னை
யின்னந் தொழாம லிருந்தாலவ் வந்தகற் கென்னைசெய்வோ
மன்னம் படைத்த நடையுடை யாடிக்கன்புசெய்தே: (தின)

உற்றே னலேன்றவ நல்லார்க் குதலில னுண்மை சொனூல்
கற்றே னலேன்பொரி யார்தமைக் கண்டவர் கான்மலர்க்கீழ்ப்
பெற்றே னலேன்றலை பேணே னளகையைப் பேதையனுன்
செற்றார் புரமெரி சேவேறி சேவடி சேர்வதற்கே. (தின)

பஞ்சா ரடிச்சியர் மஞ்சாநுங் கூந்தலர் பாரமுலை
சஞ்சார் பெனக்கொண் டவர்க்கேவல் செய்து சலித்துமிக்க
செஞ்சாலி முத்திருள் சேராம லோட்டள கைச்செல்வனும்
மிஞ்சார் மதிச்சடை யான்சார்பு நீப்பவர் பித்தர்களே. (சுப)

ஞானந் பலபல பேசுவர் போன்றந்த ஞானப்பலன்
கெதுவிவனின் மாறா யுளறுவர் தண்ணளகைத் தாட்
தேனந் கலர்க்கொன்றை செஞ்சடை மேல்னைத்த திவண்ணந்
னெம் பலகொல்வ ரேழா நிரயமு மேற்பதற்கே. (சுக)

பொன்வல யம்மிட்டுப் பட்டாடை கட்டிப்பொற் பூமுடி
த்துக் கண்வலை விசியெக்காரோய ரானியுங் கைக்கொண்டின்
னார், சமணவல யத்தின்பம் வேண்டே னளகையின் மன்ன
நெஞ்சா, மென்வல யந்நெகிழ்த் தெந்தாய்வந் தாட்கொள்வ
தென்று சொல்லே. (சுக)

தில்லையி னுந் நடராச ராசர் திருமதுரைக்
கல்லெவெல் லுந்தனத் தாயுமை யானே கலந்துசெந்தூர்
வல்லி மணுவனை யெல்லோர்க்கு நன்மைகள் வாய்ப்பத்தந்தா
ரில்லை யினித்துயர் வில்வா ரணியத் திருக்குமெற்கே. (௬௩)

கொண்டாடு வார்மனை மக்களைப் போயிற் குலைகுலைந்து
திண்டாடு வர்கச்சி யேகம்பங் காசி திருத்தில்லையைக்
கண்டாடு வாரடி காணு தவர்வில்வக் கானத்துறை
வண்டாடு கொன்றையனுண்டானமக்கின்பம்வாய்த்திடற்கே

மானார் விழிச்சியர் தேனார் மொழிச்சியர் வாய்மயங்கிப் [ரோ
போனலென் றென்றைக்கும் போகாப் பதவி பொருந்தலென்
வானு ரொடுமிந்த மண்ணுர்கள் பாதவர் வாழ்த்ததின்ற
கோனா ரளகைகை கூப்பாயெனிலென்னைகூறுநெஞ்சே. (௬௪)

ஒன்றின் கிழமை சிவஞ்சத்தி யாமுயி ருஞ்சிவமு
மென்றும்பிறிதின் கிழமைப தாயிவை தாமுணரா
ரொன்றன் கிழமைபு மன்றா யொருபொரு ளாயுரைத்து
நன்றென்று தம்மைப் புகழ்வா ரளகையை நண்ணலரே. (௬௫)

பொன்னிச்சைகொண்டவன் றன்னிச்சையா யெழும்பூங்க மலை
மன்னிச்சை கொண்டனன் வாழ்தன்மெய் யாபிநிதி மாநகை
லுன்னிச்சை யாயின வேயவ னிச்சையு மோங் வன் றுன்
றன்னிச்சை யாயெழும் வில்வா ரணியத்தைச் சாரன்னமே. (௬௬)

வேதா கமழும் பதினெண் புராணமு மிக்கனென்றே
நாதா தினை சொல்ல வில்வா ரணியத்து நாயகனே
யோதாம லொன்று முணராமல் வேறுரை சொல்லு துநர்க்
கேதாரு மோநா கம்மேழு மேயன்றி யில்லையன்றே. (௬௭)

மின்னொக்கும் வாழ்க்கையை நம்பாமல் வீணாகுட் டம்மை
விட்டுப், பொன்னொக்குஞ் செஞ்சடை பாலொக்கு மேனி
யெம் புண்ணியனைத், தன்னொக்குஞ் சம்புவை வில்வா ரணி
யத்துச் சங்கரனை யென்னொக்கு மெண்ணையு மாட்கொண்
வீசனை யேத்தனன்றே. (சுசு)

ஆட்டவ னேதில்லை யம்பலந் தன்னி லருமறையாம்
பாட்டவ னேபனி மால்வரை பெற்றிடும் பாக்கியத்தை
வேட்டவ னேவில்வக் காட்டவ னேவரம் வேண்மிமொன்று
கேட்டவர்க் கில்லையென் னுதியப் பொன்னருள் கேடிலியே.

வருதிங் கெவையு மகற்றிச் சிவாகமம் வாய்க்கச்செய்து
கருதிங் கெனவெனைக் காட்டாமற் றன்கழல் காட்டிநந்தம்
விருதிங் கிதுவெனக் காட்டி மலந்தனை வீட்டல்லலா
தொருதிங்கும் வைத்திட மாட்டா னளகையி னுத்தமனே. ()

வானகத் தாரொடு மண்ணகத் தாரும் வணங்கநின்ற
தேனகத் தாமரை சிந்தைவைப் பாய்சிர மேறவைப்பாய்
கானகத் தாடி கயிலாயத் தாடி கதியருள
வானகத் தேறி வரும்வில்ல மாவனத் தாண்டவனே. (எஉ)

இல்லாத சொல்லுவ னுள்ளதைத் தள்ளுவ ரெம்மளகை
நல்லாலைப் பேசினர் நல்லாரை நிந்திப்பர் நன்மைசற்று
மில்லாரைப் பேசுந் துவ ரார்க்கு மிடர்செய்வ ரந்தனூர்
செல்லாமலெங்குவர்செல்வார்சுகத்துளிர்செப்புமினே. (எங)

வண்ண முலையுமை பங்கரைச் சாக்கையி னுத்தமமை
யெண்ணு புரமெரித் தாரைபெண் ணுர்வயி றுரவுரை
முண்ணு லையெனச் சொல்லார்கல் லார்பொருளாசைவிடாண்டு
பண்ணு தெலாம்பண்ணிப் பாழாவ ரீந்திலர் பாதகமே. (எச)

கல்லார் சீவாகமங் கற்றாரை யேசுவர் தூதலுற்றுச்
சொல்லார் திருவைந் தெழுத்தக்க மாமணி சூழக்கொணார்
மேல்லார் புலன்களை வெண்ணி றணிந்துதம் மேனிமுற்று
நில்லா ரளகையி னீனா னாகிடை நிற்பவரே. (௭௫)

சூதாடு வார்தினம் பொய்பேசு வார்துறந் தார்தம்மொடும்
வாதாடு வார்மணி மன்றாடு வார்மறை சொல்லளகை
மீதாடு வார்வெள்ளி வெற்பாடு வார்விரிஞ் சன்னநிபாக்
கூதாடு சங்கக் குழையார்தம் பாதங் கலப்பதென்றே. (௭௬)

கல்லா லடியிற்கல் லாலடி யுண்டவன் காட்டியவசு
சொல்லா கம்பப்பொரு ளென்றறி யாந்துய ரார்க்குஞ் செய்வ
மெல்லாஞ் சிவமென் றிடாரிந் திலமொன்று மெம்மளகை
நில்லார் சிவவெனச் சொல்லார் பவம்விட்டு நீந்தலென்றே. (௭௭)

பருந்துண்ணு மிவ்வுடன் மெத்தப் பருக்கப் பலவிதமுண்
டிருந்திங்குப்பிச்சையென்றிட்டறியார்பெரியாரையெண்ணு
விருந்தனைக் கண்டுபசாரஞ் செய்யாரிந்த மேதினியி
லிருந்தென்னபோயென்னசொல்லாயளகையிலென்னப்பனே.

குன்றுதொட் டிப்புரங்கொன்றாய் பவரிகண் கொண்டு கண்ட
வனதுதொட் டின்று வரையுமுண் னுளசுகத் தாசைபற்று
என்றுதொட் டார்மதில் வில்வாரணியத்தி னெங்குளைய
நன்றுதொட் டாளுவை யெந்நா யதிதன்னை நாயகனே. (௭௮)

வாருங் கிழிந்த மனமய லாகி வளைநெகிழ்ந்த
சோரு மளகமுடைபோ யிடநடை சோந்தகண்ண
னீரும் பிபருகி. நீண்டுச்சுக் கொண்டன நின்றிவ்வா
யாருங் கடைக்கண்ணி னுல்லில்வமாவனப் பண்ணவனே. (௭௯)

சுல்லார்க் கிலைநலங் கற்றார்க்குக் கேடிலை கைப்பொருளொன்
நில்லார்க் கிலையின்ப மீவார் தமக்கிலை யேழ்நரகம்
பொல்லார் தமக்கிலை புண்ணிய லோகம் புகழளகை
செல்லார் தமக்கிலை யாஞ்சிவ ஓரடி தோர்முத்தியே. (அக)

வேயாருந் தோளியர் மேலாசை வீட்டது வெந்துயர்செய்
நோயாரும் போயினர் மாமல நீக்க நுவல்வதென்னே
தாயாருந் தந்தையு மாமவில்வ மாவனர் சங்கடங்க
வீயார் நமக்கினி யெந்நாளு மேகுறை யில்லைஞ்சே. (அஉ)

உருகாத யெஞ்சரை வஞ்சரைப் பாடியங் கொன்றும்பெறு
திருகாலுந் தேயத் திரிந்துழல் வீர்முத்தி யெய்தலொடும்
பெருகாத வென்று ம்ருகாத செல்வப் பிரானளகை
யொருகாற்கண் டாற்பதி னுன்காழலகமுமுங்களுக்கே. (அங)

பத்தி கருணை வைராக ஞாயம் படைத்தவர்பார்
சுத்திபெற் றேனலன் தீவாய நரகிடைச் சேரநின்றே
கத்திப் பொழுதைக் கழித்துவிட் டேனள கைக்கண்வந்து
முத்தியைப்பெற்றுச்சிவலோகத்தென் றினிமுந்துவதே. (அச)

அண்டா திபனென ஓண்டாலு மென்னை யரிபடர்ந்த
வண்டார் விழிச்சியா துமே வருமின்பம் வாய்த்துமென்னை
யுண்டாவ தென்னை யுடுத்தாவ தென்னை யுமைபங்களைக்
கண்டா லும்போதுமளகாநகரிடைக்கண்கள்கொண்டே. (அரு)

என்குற்றஞ் செய்யினு மெங்குலத் தாரகை யெவ்வளவோ
நன்பணி யாக்கொண்டு வில்வர் ரணியர்நல் வாழ்வருளிப்
பொன்பணி யார முலையுமை யாளுடன் போந்தவர்க்குத்
தன்க டல் சாத்திச் சிவலோகஞ் சேர்க்குதல் சத்தியமே. (அசு)

பாடகங் கொண்ட கழலுமை பார்க்கப் பகர்தில்லையி
டைகங் கொண்டவர் நானுளங் கொண்டவர் நக்கர்பிச்சைக்
கோடகங் கொண்டவ ரோத்துரைத் தேவரு மோதநின்ற
வேடகங் கொண்டவர் வில்வா ரணியத்துளென்னையமே. (அ௭)

பொன்னம் புவிபுத் திரப்பாரி போகம் புகழ்பெருமை
யன்ன முடுக்கை யணிமணி மாடங்க ளாபுன்கல்வி
யின்னர் தருவ மெனத்தரு வாருறை யேரளகை
தன்னர் தனியதற் கொப்பா வொருபதிசுற்றவின்மே. (அ௮)

தென்மலைத்தென்றல்செ நியுந்தென்பாண்டியிற்றென்னவராம்
பொன்மலை வில்லவர் போற்றுந்த முப்புர மும்பொடித்தா
ரென்மலை வீரத் திருவள காங்க ரெய்தி நின்னார்
கன்முலையாளொடுங் கண்டார்பவமினிக் காண்பதின்மே. (அ௯)

மாரன்றன் வீரமுங் காலன்றன் வீரமு மாற்றியன்றே
வீரன்றன் பேரெனக் கொண்டார்விண் ணோர்பகையாகின்று
சூரன்றன் வீரந் தொலைத்தார்வில்வாரன் யஞ்சுழந்துநின்றார்
பாரென்றன்வீரத்தையென்பதென்னேயிந்தப்பாரவமே. (௧௦)

ஐயா றரையென்று மாறுறுக் கப்புற மானவரைப்
பையா ரவ மரைக்கைசத் தாரைப் பராபரரைப்
பொய்யா ரிடையைப்புணர்வாரைச் சாக்கையிற் புண்ணியரை
மையார் விழியர் மயக்கிற் படாமல் வழத்துகவே. (௧௧)

செய்வார் செயற்குப் பலன்றரு வாரைச் சிறியவென்னை
யுய்வா யெனவொரு வாக்கருள் வாரையரைக்கடந் காச்
சைவா சமக்கற் மருள்வார்க் கருள்செயுந் சங்கரனை
மெய்வாப்பனங்காண்டுமேவாரளகையின்விணர்மே. (௧௨)

கல்லார்க்குக் கல்லியந் கற்றார்க் கினியவர் கைப்டெருளுளான்
நல்லார்க்குப் பொன்னி வ ரொங் தல நாயக ரென்றனத்தர்
நல்லார்க்கு நல்லவர் நானமறை பாச்சியர் நங்கைபங்க
ரெல்லார்க்கு மேலவர் வில்வா ரணியச் சிறுப்பவரே. (கூஉ)

மூவர்தம் பாடலைக் கேளார் முனமுன் பரமெரித்த
தேவர்தந் நாமத்தைச் செப்பா ரளகையைச் சென்றடையார்
போவதெங் கேயெரி வாய்மாமரசிடைப் போவதல்லாந்
தாவதெங் கேயிறப் பெங்கே யிவரினித் தள்ளுவதே. (கூஉ)

விரர்நம் வில்வ வனத்துறை வேந்தர் மிதுந்திருவர்
ருப ருமையொரு கூற ருயர்ந்தவர்க் கும்முயர்ந்தோ
ரார்பொன் வேணியி னீர ரவர்பது வம்புயத்தை
யோரரை மாத்திரைப் போனும் விடாதென்ற னுள்ளமதே. (கூஉ)

செந்நிலைக் கணியெனக் காட்டிமத் தோகையர் மாயையல்லா
லல்லந் பிறவி யறுத்தாள வெண்ணி யளகைவந்த
தில்லைப் பதியி னடமாடுஞ் சேவடி சேர்வதற்கோ
வில்லைப் பெருந்தவ நாயடி யேற்கணி பென்செய்வதே. (கூஉ)

காயனை யாரெனி னுந்தாய னூட்டியைத் தானறுப்பார் வார்
பேயனையாட்தொண்டிபித் தப்பெயர்கொள்வர்பிச்சைகொள்
வேயன தோளியை விட்ட வார்வில்வக் காட்டைள்ளார
மாயனு நான்முகத் தேவுமன் றோவந்து வந்திப்பதே. (கூஉ)

பாரா யெனைக்கடைக்கண்ணதனுற்சற்றுப்பார்த்தென்றனைய
தீரா யெனினின் னருட்கழ கோசெயங் கண்டல்லவோ
வீரா வெனச்சொலப் பெற்றனை யெனை மெலியவிடேல்
சீரார் விபுரசி செல்வா வளகையைச் சிந்திப்பனே. (கூஉ)

பொய்த்தலில் லாத புராணங்க ளோதினும் புண்ணியங்க
 ளெத்தனை செய்யினும் வேத கமங்களாகற் றேறியத
 னார்த்தந் தெளியினும் வில்வா ரணியத்தெ மைமயன்றனைப்
 பத்திசெய் வார்த்தகன் றி நீங்குவ தெங்கனம் பாழும்பிறப்பே.

படமுடைப் பாம்பரை யார்த்தார் பனிமதிச் செஞ்சடையார்
 விடமுடை யார்மிடற் றோர்பாகம் பெண்ணினை விட்டகலார்
 சடமுடை யாரலர் சத்துச்சித் தாகுவர் தண்ணளகை
 நடமுடை யார்தமைக் கண்டாலெற் குண்மை நவிறுமினே.

சங்கலை கர்தவிச் சங்கலை செங்கைய டன்கலைபோ
 யங்கலை யார்மதி காய்வதென் றுண்மத னம்பொரைந்து
 மிங்கலை யாநின்ற வில்வா ரணியத்தி னெங்களைய
 கொங்கலை கூந்தலைக் கூடா யெனிலென்றே கூறுவதே. (௪௦௧)

பொன்மணிதம்மினும் போற்றிடத்தக்கது போற்றிவைத்துப்
 பின்னிது வென்கைக்கொடுவென்றவோட்டைப்பெருந்தகைநா
 னென்னிலையென்றனனேன்கொடுத்தாயெடுத்தாரெவரே
 தன்னுயர்வொப்பதிலாவில்வமாவனசங்கரனே. (௪௦௨)

நல்லமர் நீதிதன் பாற்சென்று கோவண நன்மைசொல்லி
 யில்லிவவத்துத்தரு வாய்கேட்ட போதென்றிசைத்தயலே
 செல்லுமுன் போக்கிப்பின் டென்றளி யென்றின் செய்கை
 வல்லி புமைபுணா வீரா ரணியத்து வானவனே. [யென்னே

சீரார் சிறுத்தொண்ட ரெங்கெனத் தேடிச்சென் றுரடியார்க்
 காரா வழுதந் தருதந் கெனவள கைக்கரசே
 வாரார் முலையிற் சாரோந் தனித்தென்ற வார்த்தைக்கெதிர்
 தாரா யியற்பகைநின்றேவியையெனச்சாற்றென்னை. (௪௦௪)

தில்லைச் சிதம்பர ராருந், திராகர் திருமதுரை, யல்லந்
பிறப்பதுத் தாண்டருந், செக்கரண் னாமலையார், கல்லைச்
செய புண்முலைக் காமாட்சி பந்துறை கம்பரெற்துச், சொல்
லைப் பொருளொடு நல்கும்வில் பாரண் க்லோன்றலன்றே. (க0௬)

உண்ண முலையுமை பங்காள ராகி யுலகந்தொழ
வண்ண மலைதனி னிற்பாரை யன்பர்க் கருளளிக்கும்
பண்ணர் மறைசொலும் வாயரைத் தூயரைப் பாத்தகண்
கண்ணரக் கண்டு களித்தே னளகைபிற் காதலுற்றே. (க0௭)

ஆரு ரரைத்திரு வையா றரைப்பொன்னி னம்பலரை
போருந் மின்றி யுலகெங்கு மாகிய வுத்தமரை
நாந் சடையரை நின்மல நிற்க்குண் நித்தியரைக்
காரு ரளகையிற் கண்டுகண் ணரக் களித்தனனே. (க0௮)

சாதலி னிண்ண திலையது தானுண் றுகுமொன்று, மீத
லியையா விடத்தென்ன வேதந் தமிழிசைத்த, நாத ரருளியு
நல்லவர் தங்கட்கு நன்மைவர, வேதுங் கொடார்க் கென்கொ
டுப்பான் வில்வாரண்யத் தென்னப்பனே. (க0௯)

மண்ண ளரயரு நான்களுங் கோள்களும் வானவரும்
விண்ண ளரயனு மேலாம் விரிஞ்சனும் பாலனரும்
பொன்னு மாற்பனும் பேரார் ரகரரும் போந்தளகை
யென்ன ருயிரை யிறைஞ்சியன் ரோபதமெய்தினரே. (க1௦)

செப்பார் முலையுமை பங்காளர் நம்மைச் சிவபுரத்தே
தப்பாது வைப்பதற் சந்தேக மில்லையித் தாரணியின்
மைப்பாவு கண்ணிப் பர் மாலகிட் டளகையின் வந்துவந்தே
மொப்பாசிலாவுமைபங்காவென்றே ரூர்தர மோதுமினே. (க1௧)

சீவர்க்கு வேண்டிச் சிவனார் படைத்தன ரிச்செகத்தை
யாவர்க்கு மொக்குமில் தாபாச மன்றஞ்ச சேதமன்றும்
பாவர்க்குத் தோன்றிட மாட்டா பரகதி பாலித்தரு
டேவர்க்குண் மிக்கவி வார ந்யநின்கெயதேர்வரிதே. (௧௧௧)

கொலைபொய் களவு குருநீந்தை கன்னொடு கோபம்விட்டு
நிலைநிலை யாமை யுணர்ந்து பொறுமைபு நீக்கிநின்று
கலைகற்ற சற்குரு பாதத்தகக் கைதொழு தாலளகைத்
தலைவன் றிருவடி தானேவந் தெய்துதல் சத்தியமே. (௧௧௨)

இல்லார்க் களித்தனல் லார்க்குப் சார மிரும்பொன்மலை
வில்லார்க்குப் பத்தி குருவிச வாசம் விடயம்விடல்
கல்லார்தம் பேச்சுதல் கற்றார்க் கல்குத னம்மளகை
நில்லாமை நீங்குத லெல்லா நலனென்ப நெஞ்சுகமே. (௧௧௩)

ஒன்றே பதியது தான்கிவ மாமுயிர் மூவகையம்
வென்றே புலனைந்தம் புரசத்தை விட்டுநம் கிவ்வவளஞ்
சென்றே யுயிர்கள் சிவனார் கழலிடைச் சேர்தன்முத்தி
பென்றே யருமறை யோடா கமங்க விரைசக்குமன்றே. (௧௧௪)

நன்மலை மார்ப நடராச தில்லைபு ணைநக்க
பொன்மலை பெற்ற புதல்விதன் றோன்புணர் புண்ணியகேள்
பன்மலை செம்பொருட்பாமாலைகாண்னைப் பத்தசெய்யே
னென்மலை நீங்கலென் றோனிலவ மாவனத் தென்னப்பனே.

ஆந் பருப்பத மம்பலங் காசி யருணைகச்சி
யோரு ரிலாதவர்க் கூரா யினவுமை கந்தர்தந்தி
பாரு ர்நிய மனைமக்க டோலுடை பாம்பணியாஞ்
சேரளகையிற் செல்வருக் கென்குறை கிந்திக்கனே. (௧௧௫)

தற்றூர்க் கினியவ னற்றூ யினுநிகக் கா தல்செய்வான்
மற்றூரு மொப்பின் னி வாழ்பவ னேழ்பவ மாசறுக்கச்
சற்றேனுந் தாழ்க்கிலன் சர்வில்வ மாவனன் சங்கரப்போர்
பெற்றுன்பெற்றூரின் றித்தானாகநின்றருள்பிஞ்ஞகனே. (கக௭)

சாலக்கற் றூர்க்கினி யாயின் பான்செயத்தக்கதென்னே,
நூலைக்கற் றேனல னுண்ணிடை பாகநுதற்கண்ணநின், காலை
ப்பற் றேன்வில்வக் காவைப்பற் றேனக் கனங்குழலார், மாலை
பபெற் றேனெனைப் பெற்றாய்க் கினின்னருள் வாய்ப்ப
தென்றே. (கக௮)

தங்காதல் கொண்டவர் தம்மாவி யுங்கொளுந் தையலர்க்கே
யங்காதல் பாடிப் பொருடேடி யிட்டலை யாமலையோ
கங்கா தரகரு ணுகர சங்கர் காவென்றிடின
மககாத வாழ்வளிப்பான்வில்வ மாவனமவாழ்பவனே. (கக௯)

ஆநர் சிதம்பர மைபாறு காசி யருணைகச்சி
சீரூர் பருப்பதம் வெண்காடு ளளத்தி தென்மலையும்
வாநூர் முலையோ டுறைகூடல் வாஞ்சிய மாமருது
நீருருஞ் செஞ்சடை வில்வா ரணியத்த/ னீணகரே. (க௨௦)

ஆக்கரை யாரரை பையா நரைபழி கார்மதுரைச்
சொக்கரைக கொக்கரைக் கொன்றிறகுங்கொண்டசோதியரை
நக்கரை நல்லாரைப் பொன் னரைக்காயந்தரு ணம்முமையான்
பக்கரை வில்வ வனத்தரைப் பற்றுமின் பற்றற்றகே. (க௨௧)

மாலாயி னூர்திரு மாலாயி னுரள கைக்கண்வந்தே
மேலாயி னூர்கற் பக்கா வுடையர்வெண் மாமலரரள்
பாலாயி னூர்படைக் குந்தொழில் பெற்றனர் பன்னுதிக்கின்
காலாயி னுருந் கதிபெற் றுயர்ந்தனர் காணுமினே. (க௨௨)

கூடல்குற் றூலம் புனவாயில் காண கொடுங்குன்றிறே
 டேடகம் பூவண நெல்வேலி ராமே சரஞ்சுழிய
 லோடம ராப்பணா ராடாணை புத்தா ருயர்பரங்குன்
 டேடமர் சோலை யளகேசன் பாண்டி யிருப்பதியே. (கஉ௩)

இந்தார் சடையின ரெந்தா யிடத்துறை யிச்சுரனார்
 வந்தா ரளகை யெவரெவர் வேண்டும் வரங்கொல்லார்
 தந்தார்தந் தாமளி யாவிடி நித்தையல் சஞ்சலங்கள்
 சிந்தாசின் தாகுலந் திரா த்னியென்ன செய்குவதே. (கஉ௪)

நாமார் மலமெவை நாயக னார்மகக் கிந்தவுட
 றாமேது தந்த தெவர்தந்த தேதுக்குத் தந்ததெதீற்
 போமா நெவனுயிர் போவதெந் கேயுடல் போனபின்னிங்
 காமா நெவனென் றுனிநீ ரளகையடைந்துய்ம்மினே. (கஉ௫)

அப்பாணர்க் கிந்தனத் தாளாகி பாற்றை யடைப்பவர்பே
 பொற்பால தாம்பிடை யுண்டந்தப் பூழியர் கோமகனா
 கைப்பா லடியுண்டு காற்பா லியாரையுங் காட்டிநின்ற
 வொப்பாரிலாதவர்வில்வாரணியத்தையுன் னுநெஞ்சே. (கஉ௬)

ஒன்றென்பை வேறென்பையொன்றிரண் டாமென்பை
 யெம்மையொன்றி, நன்றென்பை தீதென்பை நானே வதற்
 கென்பை நாங்கள்செய்வ, தின்றென்பை பந்தங்க கொங்களுக்
 காமென்பை யென்னுணர்வே பொன்றங்கு செஞ்சடை
 வில்வா ரணியத்துப் புண்ணியனே. (கஉ௭)

ஏனோ வெனக்குப் பவம்மினை யேல்வினை யேதெனக்கிங்
 கானே நியசெல்வ நீயரு ளாயெனி லாரருள்வார்
 தானேயென் பாய்பினை வேறே ருடுமென்பை சாக்கைபுமை
 கோனெநின் கூத்தனை யாரறி வாரிக் குவலயத்தே. (கஉ௮)

செல்லார் திருவைந் தெழுத்தினைத் துட்டரை விட்டகலார்
 செல்லார் சிவாகமங் கற்றார்தந் தாளிற் றலைகனிழார்
 செல்லார் புலன்புரம் வென்றார்வில் வாரண்ய மேவல்செய்யார்
 செல்லார் பரகதி சேர்வார்க ளேழ்வகைத் தீநரகே. (௧௨௯)

அண்டினர்க் கீந்திலர் வினாருக் கிருவ ராறணிந்தோன்
 மொண்டருக் குந்துயர் செய்குவர் தீதாய்க் கிட்டலைவார்
 வண்டருக் குங்கொன்றைவன்னிமத் தம்பிறைவார்சடைமேற்
 கொண்டருக் குஞ்சிவன்சாக்கை செலாரென் கொடுமையிதே.

பல்லுகந் தோறும் பிறந்திறந் தோம்பகர் சாக்கியர்கைக்
 கல்லுகந் தான்கள நஞ்சுகந் தான்கரும் பார்த்தனடி
 தீல்லுகந் தான்வில்வ மாவனத் தான்வினை யேன்றனது
 செல்லுகந் தான்கழல் செல்லாமை யாதயல் குழ்நெஞ்சமே.

பாணர் விழிச்சியர் மாசாலக் காரிகள் வஞ்சநெஞ்சர்
 தேவர் மொழிச்சியர் தேம்பி மிடைச்சியர் சிற்றின்பமே
 பாண லெனக்குக் கதிதில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
 கோண ரளகையிற் கூத்தார் பதமலர் கூடலென்றே. (௧௩௦)

செந்தா மரைபுரைவாணெடுங் கன்னியைச் செந்துவர்வாய்ப்
 பந்தார் முலைச்சியைப் பாகார் பொழிச்சியைப் பாக்கியத்தை
 யிர்தார் முகத்திபைத் தந்தா டைச்சியை யெங்கனியை
 வந்தா தரித்தருள் வில்வா ரணியத்து வாகுவனே. (௧௩௧)

சுந்தா குலந்தவிர் கண்கிழி மஞ்ச டிருந்தவணி
 பைந்தார் தரியள கம்முடி மையிடு பாரமுலை
 நந்தாத கச்சுக்கொள் பாலோ டனமுண்ணு நம்மளகை
 யிர்தார்சடையினர் தந்தார் தந் தாரணியென்னன்னமே. (௧௩௨)

கந்தார் கடகரிக் கொம்பனை யாடனங் காரிருளே
பைந்தா ரணியள கம்முகந் தானுமப் பான்மதியே
யந்தா மரைபுரை பாதத்த னத்த னளகையரன்
வந்தா லெழிய மயலொழி யாதந்த மாதினுக்கே. (௧௩௫)

தினைமட்டும் வேறல நின்வினை யேயென்று செப்பினைபவ்
வினைதப்பிச் செய்பினுந் தக்கதன் றென்று விளம்புநாயார்
தினைமட்டி லாது விளங்குபில் வாரண்ய சங்கரனே
புனைவிட்டி டேனெற்குநீயே சுதியரு ளுண்மையதே. (௧௩௬)

கொக்காமை பன்றி புலியாணை கொள்ளுவர் கூத்துச்செய்வ
ரெக்காலும் பிச்சைப் பெயர்கொள்வ ரார்க்கு மினிதளிப்பா
தக்கா ரலார்தமைத் தள்ளுவர் கொள்ளுவர் சாக்கையென்கட்
புக்காரினிவிட்டுப்போகாநென்னாளுமெம்புண்ணியமே. (௧௩௭)

கொல்லார்க ளொன்றையும் பொய்கள்சொல் லார்க்குரு
நிந்தைகொள்ளார், சொல்லார் வெறுஞ்சொல்க ளுண்ணரசு
சூதரைத் தோய்தலசெய்யார், கல்லரை நீந்துவர் கற்றரைச்
சேர்குவர் காமங்கொளார், பொல்லாதென் பார்பிற்பொங்
கை வல்வாரண்யம் பேந்தவரே. (௧௩௮)

எப்பிறப் புந்தமக் கில்லாகிக் கூடலி லேபஞ்சவன்
கைப்பிரம் பாலடி கொண்டார் கருணையைக் காட்டுதற்கா
மைப்பிறந் குங்களங் கொண்டா ரளகையை வந்தித்ததா
லிப்பிறப் பன்றி யினியோர் பிறப்பிலை யெண்ணுநெஞ்சே. (1)

காலின் பெருமைக்குக் காலனங் கட்பெரு மைக்கங்கச
னுவின் பெருமைக்கு நால்வர் கௌணியர் கோனருட்கு
வேலின் பெருமைக்கு வீர மகேந்திர மென்னகைக்கு
மாலின் புரமள கைக்கர சேநின மான்பெளதே. (௧௪0)

ஆடிநிற் பாண்டி நாடிநிற் போநமை யந்தகன் றான்
 நேயநிற் பாண்டி னன்றித் தினந்தின முந்நெருங்கிப்
 பாடிநிற் போம்வில்வ மாவனம் பற்றியென் னுள்ளந்தனிற்
 கூடிநிற் போன்னைகயிற் குலமுண் டாலவற் கொல்லுதற்கே

வம்பந்த சூம்பந் தனத்துமை யான்மண வாள்னுக்கு
 வெம்பந்த மில்லை திருக்காழி மாநகர் வேந்தனெனுஞ்
 சம்பந்தன் வந்தவர் தம்பவ நீக்கித் தயவுசெய்தா
 னெம்பந்த நீக்குதற்கின்னே யளகையைபெய்துவமே. (கசஉ)

சசன் சதாசிவன் சங்கரன் சம்புவெந் தாயுமைபா
 னேச விரந்தர னிட்கள னித்திய னின்மலன்பூ
 வாசன் நிரூமறு மாற்பற்கெட் டாமல் வளர்ந்தபவ
 நாச னளகையை நாமடைந் தான்மல நாசமதே. (கசங)

வேதாந்த நாதர்நம் வின்றோர் தலைவர் விளங்களகை
 நாதாந்த மாங்கனா மேலுறை நாயகர் நான்மறைமுன்
 னோதாநின் றார்முழு தாமமுணர் வாரூயர் வற்றுயர்ந்தோ
 ரேதாலிவர்பதந்தேடா தொழிந்தனைபென்னெஞ்சமே. (கசச)

பந்தந் தொலைத்தருள் கூடலொன் றோபல் பவ பிணிகள்
 வந்தநிற் நோய்பகை நல்குர வோடிடர் மாற்றுநற்குங்
 கந்தன்மன் றுதையல் லாலெவன் சாக்கையிற் கண்டவனைச்
 சிந்தனை செய்திடி மெல்லா நலங்களுஞ் சிந்திக்குமே. (கசரு)

ஆகாத பாவியை யாசார வினனை யன்பிலனை
 நீகா வெளசுகொல்லி தின்றே னளகையி னின்மலன் றன்
 போகாத துயரங்கள் ஓ ராக்கிப் புலப்பகை போக்கியன்பிபா
 டேகாநல் கொண்டு சிலலோகம்வாவென் றிசைப்படுத்திதன்றே.

போதிக்க வல்லவன் மற்றோர் தமக்குப்பொல் லாங்கிலரை
வாதிக்க வல்லவ னல்லா லியான்மறை சொல்வழிபோ
யாதிக் களகை யறற்குமை கோன்றனக் கன்புசெய்யே
னேதுக்கு நான்பிறற் தேன்வீனையேனிவ்விருகிலத்தே. (௧௪௭)

தேனேறு கொன்றை சடையேறு சாக்கைச் சிவபுரத்தா
னானேறி வந்தெனை யாட்கொள்ளங் காலைபி னைம்மலங்காள்
வானேறி யோவிர்த மண்ணேறி யோபிலத் தின்வழியே
தானேறி யோமறை விரோளி யானுண்மை சாற்றுமினே.

கண்ணாரக் காண வெகுபே ரிறந்தனர் காசினிக்க
னொண்ணெதொமெண்ணியேனோமயங்கினை யேழைநெஞ்சே
பண்ணார மூவர் தமிழ்பாடு வோம்பத்தர் பாதந்தொழு
துண்ணுமுலைபுமைபங்காள் சாக்கைசென் றுங்குவமே. (௧௪௮)

விடமுண்ட கண்டார்க்கு மேலா மளகையின் விண்ணவர்க்கு
நடமுண்ட தாளார்க்கு நாயே விடிமைநல் லந்தகனே
படமுண்ட கட்டுசெனிப் பாயலிற் பள்ளிகொளபண்ணவற்குந்
தடமுண்ட சுத்துறை வாற்குமெட் டாப்பதஞ் சந்தித்ததே.

அளகைக்கலித்துறை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கணபதி துணை.

அ ள னை க உ மைய ந் தா தி.

காப்பு.

சுத்த சிவத்தி னுருவா மளகையிற் சுந்தரிமேற்
புத்தியில் லேனியில் வந்தாதி தன்னைப் புகன்றிடவே
பத்தியு முத்தியு நோடின்மை யும்பல நன்மைகளுஞ்
சித்திய தாம்படி செய்வானஞ் செல்வ விராயகனே.

நூல்.

பூவால் வருமயன் மாலுரி யாப்பத புண்டரிக
நாவாற்றுதித்திடு நால்வ ரடைந்தனர் நால்வகைச்சொற்
பாவாற் றுதித்திலன் பாதகன் யான்பரன் றன்னைவிடாத்
தேவே யடையச்செய் நின்பாத நீயள கைச்சிவையே. (க)

சிவையே மிமய மலையுமை யேசுறி யேன்பனுவ
னவையே யிருக்கினு ஞானந்தர் தன்சக நாயகியே
சுவையே யறியார்க் கலாச்சுவை யேசிற் றொழுமவரேற்
பவையே யருளுனை நானம்பி னேனள கைப்பரையே. (உ)

பரையே யறிவறிந் தாரிடர் போக்கும் பராவழதே
தரையோர்வின் ணைப்பணி தாயே யளகையிற் றுணுபங்கே
சுரைசேர் நினது கழலடைந் தார்க்கன்றி யேகுருடாய்
மரைதேடும் வண்டென வாளாபி னேன்றவீர் மாதருச்சே. (௮)

மாதர் தனத்திடை யேழுயக் குற்ற மயக்கொழியாய்
வேத முடிவினு மேலா மளகையின் வீற்றிருந்து
சீதந் தருமுமை யாண்டவ ளம்புயச் சேவடியே
மாதந் திரநெறி யான்மன நாளும் வழத்துகவே. (௯)

வழுத்தேன்றிருவைந்தெழுத்தினைநாக்கொண்டுன்மாமலர்த்தா
ளழுத்தே னுளந்தனி லேனோ பிறந்திந் கறிவுகெட்டேன்
பழுத்தே கதலி பலாமாவின் சாறு பழுனத்தினந்
திழுத்தோடு வில்வ வனத்தே யமாந்த விறைமகளே. (௧௦)

இறையேனு நின்னினை வேன்றன்னையிக்குப் பிரமரம்பூ
முறையே தனுவுட னுணம்ப தாக்கொண் முராரிமகன்
கறையா யினசெயன் ஞாயம தோகட னஞ்சதனம்
கறையா மிடற்ற னிடத்தா யளகையைக் காக்குமம்மே. (௧௧)

காக்கின் றவன்றங்கை தன்னிரு தானீரண்டகண்கள்கொண்டு
பார்க்கின் றிலஞ்சகம்பார்க்கின்ற பேரையும் யார்க்கின்றிலேம்
வேர்க்கின்றி நீரைத் தளிர்க்கு விடாரள கைக்கிறைவி
யார்க்கின்ற தேவை நினைப்பா ரவர்புரி கன்மமதே. (௧௨)

கனம்போ லுடன்முதன் மூன்றளித்தார்க்கன்றிக்கான்பரியா
ளனம் போய்க் கமலத் துறச்சேவல் கூடி யணையளகை
யனம்போயடையார்க்கருள்செய்திடாண்மிக்கடைந்தவர்க்கே
தின்ம்போயுதவுவனென்றஞ்சதுர்மறைத்தேற்றங்களே. (௧௩)

ஏனே பிறந்து மிறந்து முழல்வதிங் கென்றனக்குத்
தானே விதித்தனை யேபிர மன்னரி சார்வறியா
வானேறி தன்பங் கமர்ந்தவ ளேயள கைக்கரசே
தேனே யறிபவ ரார்தா முலகிடைத் தேர்த்துணையே. (க1)

உணையே நினைந்திடு வார்தாங் கெடுவது முன்னையெண்ணர்
தினையேனும் வாழ்வது முண்டுகொல் பேரெழிற் றென்னள
யினையே நினைந்திடுவேனுக் கருள்செய் தலங்கல்லையோ [கை
முனையேமொழிமறையோடாகமங்கண்மொழிந்தனவே. (க2)

வேலா யுதவ்ருனை யின்றவ டன்பத மேலினம்மைச்
சுலா யுதங்கொண் டெமதுதர் வந்திங்குக் துன்புசெயற்
பாலாவ ரோனிகை யேனறிந் தாயிலை பாரதனின்
மேலா மளகையிற் சேர்மா தரைவிடு வினெஞ்சமே. (க3)

நெஞ்சினின் பாத ம்லரைவைப் பாயென நிச்சயித்தே
னெஞ்சின் வியாதி தனைப்பிணித் தாயதை நீக்கிவைத்துப்
கஞ்ச நெருப்பதிற் போமாறெனப்பவம் பாற்றிலையே
லஞ்ச புலப்புல்லர்க் கஞ்சவன் யானள கைக்கரசே. (க4)

அரசே திருநட னன்றனக் காரமிழ் தேயறிவே
வரவோ நினது பதியி மளகைக்கு மந்தமுற்ற
விரைசேர் குழன்மட வாரிட வேவ வென்னுளந்தாள்
விரைவே யடைந்தன வென்பவ மாயின வேரறுமே. (க5)

அறுமோ தெரியாவறியா வடியற் களகையின்வாழ்
மறுவார்மதியணி பெம்மா னிடத்திம வான்மகளை
தெறுமோ மனமய னின்னன்றித் தெய்வங்களில்லையென்றே
பெறுமோநின் பாத மலர்சாத லோடு பிறப்பலுப்பே. (க6)

அலுமே பசுலுமெந் நேரத்து நம்முமை யம்மையின்பேர்
சொலுமேடியுர்தொறுஞ் சார்ந்தவன் பன்முனைதொல்லளனை
செலுமேதும் பாவஞ் செலுமே யறிமிகச் சேர்ந்திடுமே
வலுமே புரிந்திடு விர்தும்மை விட்டிடுங் வன்பவமே. (கரு)

பவமே லயமே யலாவினை பாவி பவமறுக்கத்
தவமே புரிந்திலன் றுடரு வாய்தமி பேற்கருள
லவமே யெனின்முந்து தாயுடன் சேர்ந்த வவன்றனது
பவமே யகற்றினை நீயலை யோவள கைப்பரையே. (கௌ)

பரைநீ செகத்துக் கிருங்கா ரணமெனப் பார்த்திருநதுங்
கரையே யிலாயலைத் தெய்த்தேனை யுய்யக் கருதுவையோ
விரைசேரும் வில்ல வனந்தனின் மேவிய விண்ணவனைத்
திரைசேர்திரையெனச் சேர்ந்தவளாமள கைக்கிவையே. (கௌ)

சுவையுனை ஞான மகனென்று வேதங்கள் செப்பிடவுஞ்
சுவையுனை யேறினை யாதுமற் றென்றினைச் சிந்திப்பவர்
நவைதரு துன்பத்தி னீங்கா ரளகை நகர்நண்ணியே
நவைதரு துன்பத்தி னீங்கா விடினவரு ஞானமுமே. (கஅ)

ஞான முருவெனச் சாத்திரங் கூறவு ஞானமிலா
வினம தாந்தெய்வந் தன்னை நினைப்பது மென்னைகொல்லோ
வானம் புவிபணி மாநே யளகையின் மாமயிலே
ஞான பிரப்பவ ருன்னன்றி யோர்தெய்வ நாடுவரே. (கக)

நாடு மவர்கட் கெனியா யளகையி னுயகியே
பாடு படுத்தலென் றன்னை யுனக்கழ கோபகராப்
வேடுவ னுக்கும் விழியளித் தான்பங்கின் மேவுமுனைத்
தேடு முளத்தவ னுனைன் செழியன் றிருச்செலவியே. (உ௦)

35 69

உமையந்தாதி.

சுரு

செல்வந் திருத்தந்தை தாயுட னற்குதி சேர்சகர மீ
வல்ல பவந்தன்னை மாற்று மறிவுடன் மாவருள்
நல்ல வுயிருடன் ஞானேந் தியங்கா ணம்புருட ன்
சொல்லுறும் யாவையு மாளு ளளகையிற் செல்லுமையே.

உமையே யின்மயவர் போற்று மளகையுவந்திநீ
பெய்மையாள் பவனென யான்மதித் தேனின்த நாறுமுடைச்
சுமையா முடலைச் சுமந்தது போதுஞ் சுருதிமுடிக்
சுமையாப் பதமளிப் பாய்சுமப் பேனடி யென்றனக்கே. (உஉ)

தனதொளி தன்னால் விளக்கும் பராபரை தன்னைத்தன்னாற்
றனையறி வாமறி வாரறி யார்சகத் தாமுமவர்
மனவலி வென்றவ ரேயடை வாரடை யார்மனத்தார்
தினமுந் திருவருள் கூர்சாக்கை வரமுமை சிற்பதமே. (உங)

பதமோர் தரவினை னாருறு வார்பல செல்வந்தரு
நிதமே நினைந்திடு வார்ஞான மும்முறு வார்திசமே
விதமாய்ச் சகத்தினை நாடிய விரை வெறுங்குருடாய்ச்
சிதமா யளகையுமைக்கன்றியாகுவர் தென்றிசைக்கே. (உச)

தென்றிசை யின்றுயர் திர்த்தரு ளேதரு தென்னளகை
சென்றிடு வார்பவந் தின்றிடு வார்கரை சேர்ந்திடுவா
ரென்று பழமறை யெல்லா முழங்கிட வென்னைகொலேர்
நன்றுமை யான்பத நாடா திருந்தனை நன்னெஞ்சமே. (உரு)

நெஞ்ச முடலுயிர் ஞானேந் தியங்களு நின்றனக்குத்
தஞ்சந்தஞ் சந்தஞ்சந் தாயே யளகையிற் சங்கரியே
கொஞ்சம தேனுஞ் சகவினை யாதவாக் குள்ளிருக்கும்
வஞ்சமில் லாப்பொரு ளேயுமை யாளெனு மாமணியே. (உசு)

மணியே பீரீயணிந் தாடிய கூத்தன்றன் வாம்பக்கத்
தணியேவில் பப்பதி யாரணி யேயம் ராக்கரசே
குணியே குணமெனுங் குன்றே யடியனென் கோளறவே
துணியே கொடுத்தரு ணுனீ யதுவென் றுவக்கறவே. (௨௭)

துவமுற் றவர்பணிந் தேத்து ணுகையிற் குழொளியே
யவமுற்ற மூட ரகத்திருந் தும்மறி யாதவளே
சிவமுற்று வேறுபிரிந்தறி யாவொரு சின்மயமே
சவமுற்று மாமுடல விட்டுணை நாவேர் சாவதின்றே. (௨௮)

சாவர் பிறப்பர் சலிப்பர்துன் பங்கனிற் றுழ்ந்துபுறம்
போவ ருடுக்க வுடையற் றுடைந்து புதுறும்பேன்
றாவர் பசிக்கன்ன மின்றிப்பற் காட்டி யலைந்திடுவ
ரேவ ரளகைக் கிறைவி புத்தத்தன் பிலாதவரே. (௨௯)

தவரே பணியுநின் றுளிணை விட்டுத் தன்மமறந்தே
பவமே யழுந்திப் பரத்தையர்க் கீந்து பரிதவித்தே
யவமே யழிந்தள கைக்கிறை யேனுமன் பில்லவரா
சுவரா சவரரு மாநர கந்துணைக் கொண்டவரே. (௩௦)

கொண்டார் தமக்குந் துணையெனத் தன்பதங் கூட்டிவைப்
விண்டார் பதம்விநிஞ் சன்பத மிந்திரங் மேற்பதமுந் [பான்
தண்டே யிலாச்சக சங்கர னூரது தன்பதமு
மண்டா திபர்பணிந் தேத்தன காநக ரம்பிகையே. (௩௧)

அம்பிகை யேயுமை யேகதி யேயறி வேயருளே
தும்பி தனையுரித் தான்றுணை யேசக மாம்வடிவே
யிம்பரு மும்பரு மேத்திப் பணியு மெழிலளகை
நம்பு மடியன் றனக்கொழிப் பாய்நன் கிலாவவமே. (௩௨)

அவமார் தொழில்செய வேநினை வாரறி வாருன்னிரு
பவந்திர் பதநினை யார்குதி யார்பணி யார்பணியிற்
பவமா வறுமென வெண்ணுறு வாரந்தப் பாவிகடா
மவமா யமன்வரி லென்செய்கு வாரள கைக்கரசே. (௩௩)

அரசே சகத்தினுள் வாழ்வெனு நாழி யறனுப்பட்டு
விரைசேர் குழன்மட வார்சுழிப் பட்டு விளியுமெற்குள்
கரையே யிலாவரு ளில்லெனி னல்லா கக்கமுதே
தரைமீ திருந்தென் னிறந்தென் னடைந்ததுந் தானழுங்கே.

அழுதேன் வெகுதா முன்னை நினைந்த மயாச்சிறியே [லோ
னிழுதேயுண்டா ன்றங்கை யேதுன்ப நீக்கிலெ யென்னெகொ
தொழுதாந் துள பங்களை மாற்றுவை யென்ற சுருதியிற்சொல்
பழுதோ பகர்ந்தருள் வாயள காநகர்ப் பைங்குளியே. (௩௪)

நிளிபேசல் போல வடித்து வடித்தெனைக் கிட்டிவந்திங்
களிபேச வாறெனப் பேசும் மாத ருருநாகிற்
நளியே விடுகுவ ரென்றே யுனைச்சா னுவடைந்தே
னொளியே யளகையின் யாவரும் போற்று முமையம்மையே.

உமையா முனைநினை யார்ந்த குலத்துதித் தாலுமென்னை
யிமையோர்மெச் சக்கவி கற்றது மென்னை யிரும்பொருடான்
செமையா யிருந்தென்னை துக்கந்த ளானவை தீர்வர்களோ
வமையா யளகை தனைபுற் றியாவு மளிப்பவளே. (௩௫)

பவனனப் புச்சசி சிவன் பகல்வெளி பாருடன்றி
பவனமண் டந்திசை யெங்கும் பாந்தொளிர் பூரணிதான்
சிவனோடு மையென வேவில்வ மாலனஞ் சேர்ந்தனளாற்
றவாபோற்றி மங்கடைவீர்முத்தி சித்திக்குஞ்சங்கையின்தே.

சங்கக் குழையரன் பாதத்திற் சார்த லுட ன்சகத்தீர்
மங்கலில் லாப்படப் பாயலு நற்பது மத்திருப்பர்
துங்கத் தமரார் மான் னுடு மளகையைச் சூழ்ந்துநின்றோர்
துங்கஞக் கேதரு வாளுமை பாதம் தலைக்கொண்மினே. (௩௬)

தலையெனக் கென்னிரு தானே கென்னெனத் தந்தனைநீ
தலையென வேயறி யாது மயங்கிநற் றண்ணளகை
யலைவறு பேமென நே பறி வேயறி யாம லுன்னைச்
கிஷ்டிகர் நெஞ்சின னுனைன் றுயரது சென்றிடுமே. (௪௦)

சென்னம் பவமது போவன வில்லைநஞ் சிற்றறிவாற்
சொன்னம் பவமது கண்டன மின்றுமை தெராததனாற்
கன்னம் பவமது வேனுங் கரைந்திடக் கானகை
சென்னம் பவமது தீர்த்திடு முத்தியுஞ் சோர்த்துமே. (௪௧)

மேலா மளகையுமைபதற் தன்னை மிகமற்றதே
மாலாகி யேங்கி மயங்குதெய் ளங்கண் மயக்கிறபட்டே
யேலா நாகக் குழியிங்கு வாவென வேயழைக்கற்
பாலாகிச் செல்லுவர் செல்லார் பரகதி பாசிகளே. (௪௨)

பாவனை சார்சுவ யோகிய ருள்ளிற் புகந்தவன்னை
மேவறி யாதுழன் றேமெலிந் தேச்சக் மீதிலெற்குன்
றேவரு மூவரும் யாவரும் போற்றுந் திருவருடா
வோவரும் வில்வ வனச்செல் வியேயென் வடுவொழித்தே.()

வடுவன கண்ணியர் கண்ணால் வெருட்டி மலைகளென்னு
மடுமுலை தன்னான் மயக்க யறிவழித் தல்குலென்னும்
படுகுழி தன்னி லழுத்தியுன றன்னிரு பாதரசை
விடுவிடென் றாலும் விடேன்வில்வ மாப்பதி டென்கொடியே.

கொடியென லாய்க்கொழு கொம்பரிலாது குலைகுலைந்தே
படியினி னின்று பரிதவித் தேன்பர மாஞ்சிவன்நன்
வடிவினின் மெத்த மயல்கொண்டொன் றூய மாதரசே
யடியவ னென்னுயர் தீர்த்தா ளளகையி னு ணியே. (சுநி)

ஆரணி யேபரி பூரணி யேயடி யேன் றுயர்தீர்
காரணி யேகரு னாகரி யேகணற்குண்டனிடந்
தேரணி யேநிறை சாக்கையின் மேயந் திருமுமையே
வாரணி யேய்தனத் தாயுனை யன்றி கழுத்திலனே. (சுகு)

இல்லாச் சுகந்தன்னை யுண்டென்ன பெண்ணி யிருவினையாற்
பொல்லாங் கடைந்தனன் தீர்ப்பா யளகையிற் புண்ணியமே
கல்லாத மூடனியவென்ன வெண்ணிக் கழித்துவிட்டால்
வல்லா ருனையன்றி யுண்டுகொ ருங்கிட வையகத்தே. (சுள)

வைய மனல்ப் பிருகதீர் வானிய மானன்வளி
யையம தின்றி யழிகாலை யம்மழி வின்றிநிற்குள்
செய்ய சிவன்ற னிடமாகிச் சிற்றறி வேற்கழுதா
மெய்யது வாய்விளங் குஞ்சாக்கை வாழுமை மென்பதமே.

பதமாய்ப் பதமத்தின் மேலாகி நின்ற பராபரைநின்
பதமார் பதநினை யப்பத மின்றியிப் பாழுடற்கே
பதமா யினமுத லெண்ணி விமற்கிறை பாவியெற்குள்
பதமான நற்கதி நீதா வளனகயிற் பைங்கிளியே. (சுகு)

சினிமொழி மாதர் தனத்தா லனுதினங் கீழ்ப்படெற்குன்
னளியரு மோவென வேங்கின சீரங்களை யானைச்செற்றோன்
களியரு மாசெய யனையே யுனையன்றிக் கண்டிலன்யான்
நெளியரு சிப்பவந் தீர்வில்வ மாவனஞ் சேர்திருவே. (நி0)

திருவே திருமரு வந்திரு மால்பிர மன்றெரியா
 வருவே யுருவ மிலாதா யுருவரு வற்றவளே
 கருவே யமைத்தி வாய்கழ லேதரு வாயளகைப் [யற்கே.
 பெருருளே யுலாபுபாரு னேபொரு ளாக்கொண்ட புன்மை

புன்மைய னுணனை வந்தடைந் தேனெனப் புன்னினைப்பா
 பென்மதி யெண்ணிய வெண்ணம் பலிக்கும் தோவருவர்
 தன்மையைப் பார்ந்தின் மிகநடுக் கஞ்செயுந் சங்கரியென்
 னுன்மய மாக்கள கைச ட்சல்வி யேசிறி யேனுணர்வே. (ரு௨)

உணர்வே யுணர்ந்தவர் தம்மகத் தேயொளி ரும்மொளியே
 கணமேயு நின்மற வாவரந் தந்துதந் தேகனமே
 பணமே யிடைகுழ லங்குல தாக்கொண்ட பாசுவயர்மே
 லெணமே தவிரள காரநகர் மேவிய வென்னன்னியே. (ரு௩)

அன்னைதன் சேய்க்கிரங் குற்றரு ளாவிடி னூருள்வார்
 தன்னையொப் பாய்சகத் தைப்பயைப் பாயனிப்பாயழிப்பாய்
 மன்னு மயக்கமுண் டாக்கிவைப் பாயதை மாற்றிவைப்பாய்
 சொன்னவைந்தாந்தொழிநிற்கில்லையோவளகைச்சுடரே. (ரு௪)

சுடராரு மூன்றையு மூவிழி யாக்கொண்ட தூயவளே [தே
 சுடரேநின் பொன்னடி யைத்தொழு வார்க்கிலே துன்பமென்
 யடலாரும் வேதங்கள் சொல்லினை யேயெனை யந்தகன்றா
 டடலாகும் போதள கைக்கிதைவி வந்திங்கஞ்சலென்னே. (ரு௫)

எந்நே ரமுநினை யேத்துவர் போற்றுவ ரேர்மலர்கொண்
 டன்னேநின் பாதத் தருச்சி பர் மெய்யடி யாரறியா
 மன்னார் தமைமிகப் போற்று மனத்தின் மிகுதுர்க்குணந்
 தன்ன லறிவுகெட் டேன்தீ ரளகையிற் றற்பரையே. (ரு௬)

பரையே யறிவுகெட்டு டேனென வோதல் பழுதுன்றனை
யுறையா விடினறி வில்லைபென் றேறாத லுறுதிபெற்குக்
கரையே யிலாயுனை யோதத் திறந்தந்த காரணத்தாற்
மெரிபேனென் றேறாத மகுமோ வளகையிற் வேதமே. (௫௭)

சீவதம் போற்பொறி யைந்து மடங்கிய தீரர்கடம்
பாவக மேரிதம் பாவக மேசெயும் பாவிதலை
தாவடி யாரக மேனிறை நின்கழ றண்ணைகைக்
கேவரு வேனுமை யேமறவேனுனைபென்றென்றுமே. (௫௮)

என்று நமனெனைத் துன்பஞ் செயாவண்ண மேயிடர்தீர்
குன்றி லுதித்தெடுங் கோமள மேகுறை யாநிறைவே
பன்றி மராளமுந் தானறி யாப்பரன் றன்னைவிடா
தொன்றி யிருப்பவ ளேயள காநகர்க் குன்னொளியே. (௫௯)

வனே வெனக்கிங் கருந்தல் பொருந்த லிரண்டுமின்றித்
தானே தனக்கு நிகராகு நின்றதந் தந்திலை
வானே வளியள னீர்மண் ணிருத்திர் மன்னியமா
னா யளகையின் யாவரும் போற்றுமை யம்பிகையே. (௬௦)

கையால் வணங்குவ தன்றிக் கழல்கருத் தால்வணங்கக்
கையோ விலனை கைக்கர சேகரு னாகரியே
கையா யடியனுன் பாதங்கொள்ளாது சுருத்தழிந்து னிரியே
கையெகொண் டேனுன்றன் காற்போது னொள்ளச்செய்கார

அணியாப் பணிபணி யும்பெரு மான்றனை யன்றிநில்லாக்
குணியே குணமெனுந் குன்றே யளகையிற் கோகிலமே
பிணியான் கெடுத்துயாநின்கழல்சேர்த்திடப்பேதைமைபென்
றுணியேன் றுணிவரு னீதா னுமையெனுஞ்சுந்தரியே. (௬௨)

சுந்தரி யேதின முன்றனை யேநினை தொண்டனெற்கு
வந்தரி யேபணி யும்மடி யாய்மடி யாவரந்தா
பைந்தொடி யேபவ ளம்போன் மலைபடர் பைங்கொடியே
வெந்தொழி யுநாயர் தீர்த்தள காரகர் மெல்லியலே. (௬௩)

மெல்லிய லார்தண்டக் கண்ணால் வெறிகொண்டு வீழ்ந்தழியும்
புல்லிய வென்றனை யும்புரப் பாய்சக மேழ்புரப்பாய்
வல்லியத் தின்னூரி போர்த்தான்றன் வாம மகிழ்ந்திருக்குஞ்
சொல்லிய லும்மள காரகர் மேவிய தூயவளே. (௬௪)

தூயவ் ளேயரன் பாற்றே னுன்றி நற்றுணை யானவளே
மேயவ ளேயள கைப்புதி நின்னிழி யாமபிவாந்
காயடி யேனுடைத் துன்பாம் விடப்பிணி காய்ந்துபின்னு
நாயடி யேன்றலை மேற்கழ ருசக நாயகியே. (௬௫)

நாயகர் நாமென வேதிரி வார்த்து நானிலையோ
தூய கராத்நிரி தன்னைக் கராத்நாயர் செய்திடுமோ
தாய்தொர் மூல மெனுவழைக் கத்தாயர் மாற்றினனு
மேய வளகையின் வந்தே பணிந்திடு மெய்கண்டுமே. (௬௬)

கண்டே கசக்கு மொழியா யுனைக்கண்டுங் கண்டிலர்போற்
றெண்ட னிருத்த லுனக்கழகோவருட் டோகைதன்னால்
வண்ட னசையெனச் சொல்லுங் கொடுவிட வாயரவை
விண்டிடச் செய்குவை மேலா மளகையின் மென்கொடியே.

கொடியே யடிய ருளங்குடி யாக்கொளுங் கோமனையே
படிதே சடந்துக்க நீக்கிச் சிற்சுகம் பாவித்திடுங்
கடிதே மலர்ப்பொழிற் காபடி யும்மள கைக்கரசே
யடியேன் றனக்கிங் ககற்றுவை ரூபமு நாமமுமே. (௬௭)

நாமறி வென்றிருக் குஞ்சில தேவர்க்கு நாணின் றுமை
தாமறி வாயிருக் கததெரி யாது தனித்துச்செத்துப்
போமறி வாயுறுந் தெய்வங்க டம்மைப் புகழ்ந்தளகை
சாம்வரை யுந்நினை யந்நறி வற்றிடுந் தாமதே. (௭௯)

தாமத தேவர்க டம்மை நினைந்து தனித்துச்செத்துப்
போம்வகை யின்றிப் புரக்கு மளகையிற் பூரணியைச்
சாம்வரை யுந்நினை நீமன மேயுமை தாளதனிற்
போம்வரை யுந்நினைந் தேமறவாதுணைப் போற்றுவனே. (௮௦)

போற்றிப் புரக்கு மடியா ருளத்தமர் பூரணியை
நாற்றிசை யும்புக ழும்வில்வ மாவன நாயகியை
யாற்றைப் புனைந்தருள் வேரணிந் மேவிய வம்பிகையை
யேற்றில்வந் தாளபவ டன்னை நினைவினை யேகுதற்கே. (௮௧)

எதும் பொழுதுட நன்னைவிட் டேயுயி ரிவ்வுலகே
யாகி நமன்செண்டங் கோடுந் பொழுதி ளளகையின்வாழ்
பாகுங் கசக்கு மொழியன்னை யேயவன் பாசத்தினுற்
சாகுந்துயரொழித்தான்பாதந்தந்தெனைத்தற்பரையே. (௮௨)

தற்பர னாடி சார்னானஞ் சார்ந்திடச் சார்தமுற்றே
விற்பன்ன மாகிய விதகையுற் றேபத்தி மேவலுற்றே
யற்பரை விட்டடி யாரையுற் றேநெஞ்சு மேயளகைக்
கற்பமுற்றுங்கடந்தான்பாதபங்கயங் கண்டுகொள்ளே. (௮௩)

கண்டு கனங்குமிழ் வள்ளைசெங் கஞ்சங் கருங்குவளை
நண்டு ளரான்மதி மொட்டு மரகத ளுலரம்பை
கொண்டிங் கொருகொடி நிற்பது பொனிற்குங் கோமகளைக்
கண்டிங்வுளகையிற் றென்டனிட்டார்பவங்கண்டிலரே. (௮௪)

கண்ணன் புணியள கைச்சிவை யுறசுவக் காட்சிதன்னை
யெண்ணிக் கதிரவன் றெக்கணத் தேவிரைந் தேகுதலா
னண்ணு மிதுனங் கடகத்தி லேயிரு நாழிகைதா
னெண்ணிற்கு றந்ததிராப்பகன்மிஞ்சியதென்றென்றுமே.(.)

என்று மளகையின் வாழ்தெங் கினங்க ளிருவிசம்பிற்
சென்றிட லீந்திர னுதிநற் றேவர்க ளேமலரோ
டொன்றிய நீங்களு நல்லுமை யாடிரு வற்சுவத்தை
நன்றுகண்டேதொழ வாருங்களென்று நவின்றன்னதே.(௪௬)

அன்னே நினைநினை யாரொத் தழிந்திங் கறிவுகெட்டுப் [ன்
பொன்னாழுலைச்சியர் மையலினை பூந்துபொல்லாங்குசெய்தே
கன்னே ருறுமன முங்கனி யாகக் கரைத்துநின்ற
மின்னையளகையின்மேலையைத்தாயெனுமெல்லியலே.(௪௭)

மெல்லிய லார்கடைக் கண்ணு லிடர்ப்பட்டும் வீணர்களாந்
செல்வரைப் பின்சென் றவாருளான்ன கேட்டுந் திரிதனன்றோ
தில்லையிற் செல்வ னளகைச் செவபெரு மான்செல்வமாம்
வல்லி யுனது திருவடி நீழலின் னாழ்தல்விட்டே. (௪௮)

வாழ மளகையிற் சோழ குளந்தன்னின் வந்துவந்தே
சூழங்குடுக்கையி னீர்மொண்டுதோடனிற் றாக்கிக்கொண்டே
தாழ்ச்செய் வோமந்த வாகாய கங்கையின் றன்மையென்றே
கூழையிலாமல் ளாந்தனதென்னையின் கூட்டங்களை.(௪௯)

கூட்டம தாகிய தென்னக் குலங்களும் பின்னிடவே
யோட்டம தாய்விண்ண லாட லுமைவா முளகைத்தென்னை
வாட்டமில் லாமனின் னோடே யெதிர்க்க வருவகங்கை
காட்டவந்தேனெனச் சொல்வதொப்பாருங்கமுனமே.(௫௦)

இனம்போன்றினமல் லவ கைன்மைவிட்டிங்கென ம்மைபதந்
தன்மா மெனக்கெழுண்டு சாங்கையைச் சார்ந்துதக் காரைநம்பி
மனம்போனி போக்கையும் விட்டு வருந்தியெ மில்லில்வந்தார்க்
கனமே முதலளிச் சூர்காள் வரலென்றெ னாதமவே. (அக)

வேள்பொடித் தானுட சென்றந் பழமையரு ளால்வினைந்தே
நீள்வன வாகுங் கதலித் தணிநினை நீண்டவிண்ணோர் [குப
வாங்கொண்டு வெட்டிடு வாரென்ன வெண்ணி வழித்துணைக்
போவன வாயின போலா மளகையிற் பூங்கரும்பே. (அஉ)

கரும்பை வளைத்தைந்து மாமல ராகுங் கணையதனைச்
சரும்பெனு நாணிடை யேவத் துயருறு மென்றனக்கு
விரும்பு மடியவார்க் காம்பெரு வாழ்வற மேவுறுமோ
செருந்தி மலரள கையுமையேயருட் செந்நெறியே. (அங)

செந்நெல் கரும்பு தெனவே வளர்ந்திடத் தேங்கரும்பு
மன்னு கழுக தெனவே வளர்ந்தி - வான்கழுக
துன்னிய தெங்க தெனவே வளர்ந்திட வேங்களை
தன்னில் வளர்ந்தவ னேயெனை பாண்டருள் சங்கரியே. (அச)

சங்கரி யாமள கையர்மை தன்னரு ளால்வளளல்போற்
துங்கம தார்கொன்றை போன்சொரிவாரெனச் சூழ்ந்திலங்குப்
பங்கய மாமலர் வண்டிசை பாடும் படிமலர்
லெங்களுக்கியென் றிரப்போர்தமையோத்திருந்தனவே (அதி)

இருந்தே யிதுவரை யும்முட லோம்பியு மென்னைகண்டாய்
பருந்தே யுழுகுட னாய்நி பூமிபை சூழ்ககட்டு
வருந்தே யெனலென் னி மேலா மளகை யுமைபதத்தே
வருந்தேனெ னுஞ்சுகமென்ற றிந்தேசென்று வாழ்நெஞ்சமே.

நெஞ்சே யளகையின் மேவு முடைதன் னிழன்மலர்த்தா
டஞ்சே யெனவடைந் தோமன்றிச் சாதல் சனித்தலுழாம்
பஞ்சே யெனுந்தெய்வ மேயடை யோந்தெற்குப் பாலன்னு
மஞ்சே னுமைமறந் தார்விண்டு ந டியி லேயனுமே. (அது)

ஐயந் திரிபறி யாமை யகற்றி யடி பனுஞ்சு
செய்ய வரமிரண் டேயரு டனர் தமக்குதவி
செய்கையு நின்றொற் பதத்தினி லாசையுந் தேர்பெரியோ
ரையகந் தன்னி லளகையின் வாழுமை யம்பிகையே. (அது)

அம்மே பிரணவத் துட்பொரு ளேயள கைக்கழுதே
சும்மா விருப்பவர் தம்மகத் தேசுக் மாமவடிவே
கைம்மா ஹுவருட் காரணி யேநின் கடைக்கணருள்
வெம்மா நாகுடை விழாத வண்ணம் வினையனுக்கே. (அது)

வினையெட்டு மாட்டுவை நீயெனச் சொல்லார் வினையொழிக்குத்
தினையெட்ட தேனுந் தவயின் தீர்க்கத் திறநிலையோ
வனையெட்ட டிலாது மிகவரு ரீபு மளகைதன்னிற்
தனையெட்ட டிலாது விளக்குமை யானெனுஞ் சங்கரியே. (அது)

சங்கரி நிற்பதத் தாமரை யேசன் னுக்கடற்கு
வங்கம தாப்பிடித் தேன்கரை யாப்பின்னும் வந்தடைந்தேன்
அங்கம தாகிய தேவர்க்குந் தேவன் றுனைவியெனு
மங்கை யளகையி னிற்பு ழார்பதம் வந்திலரே. (அது)

வந்தே யளகைப் பசிவிற் திருக்கு மரகதத்தைப்
பைந்தார்த் துளவையி லாயந் தீளைய பராபரையை
நந்தா விளக்கை யுயர்ந்த சேகர னாயகியைச்
சந்தா குலங்கெடப் பாடுமின் பாதத்திற் சேருதற்கே. (அது)

சேரும் பொருளருள் கல் பிடிபுட ன்சிவ ஞானநம்மை
பாரும் புகழ்வர் பிணியர் உவையுங்கெடு மம்மையின்பே
ருருந் துதித்திடு எய்மன மேயொளிர் மாளிகையிற்
காரும் புடியள் அபெமை பாள்பதங் கண்டுநின்றே. (கூ௩)

கண்ணனுங் கண்ணை நிகழ்த்தே பிடுங்கலுங் கஞ்சனவ
னெண்ணரு நாபி யிகழ்ந்துபின் னீத்தலு மிந்திரையுந்
திண்ணிய வானியுந் சேடிய ராதலுந் தென்னளகைப்
பெண்ணரசேநின் னடித்தாமரைகண்ட பெற்றியின்றே. (கூ௪)

அன்றே மகிடனைக் கொன்று யெனல்பிழை யன்றிறந்தா
னென்று லிருப்பதெ னென்கெனி லென்னிடத் தின்றுவரை
பொன்று துறைந்தா னகங்கார மாயுப் புலையனை
கொன்றே யெனைப்புரப் பாயள கைக்குயி லாமுமையே. (கூ௫)

உமைமே வளகை தனைப்பாடு விர்புல விருமக்கே [கூ௬]
தமையளிப் பாணிசஞ் சொன்னோனி தன்றிச்சண் டானற்
யெமையுய்க்க ந்ரன்றி யில்லெனப் பாடுவி ரேனரக
துமைவிட் டிடாதுதன் பாடுவா நானு நொடிப்பனவே. (கூ௭)

பனகா பரண னளகையன் பாதிநின் பத்தருக்கே
தனவிந்த்ர சாலம் புனம்மே வெழுத்தொடு காணலி
ரனவாகித் தோன்றுவ தன்றிச் சகநிச மாவதில்லை
யெனவே சொலுமறை மெய்யுணர்வெங்குது மெந்தமக்கே. (கூ௮)

எந்த வியாதிபு முன்னைப் பணிந்தார்க் கிருப்பதுண்டோ
சந்த மிலுவெகு சந்தஞ்சந் தங்கமழ் சக்கையின்வா
முந்த மிலாவறி வாமுமை நின்னை யடுத்தவெற்கு
வந்ததிந்நோபெனி லென் துயிர்நோய்பின் வரைவதுவே. (கூ௯)

வரைதாது னின்ற மணியை மரகத மாமயிலை
 யுரையான் மனத்தினுங் காணவொண னாத வொளியதனை
 நிரையாகு நித்தில மாலைபி னுனிடு நீக்கு ளீத்
 தரைமீ துளகையிற் கண்டார் சது னந்த ச வாகளே. (௯௯)

ஆவா ரு மமுலை யாளுமை யாடலை யா நிவார்
 தேவா தியரய னூரணன் சித்தருந் தேர்ந்தறி யார்
 வீவார் பவமது வீந்த வெனக்கள கைத்தெருவே
 போவா சடிமிற் பொடியா யினபட்டிய பூமினிலே. (௧௦௦)

சிந்தா சூலங்கெடுந் திவினை மாபந்திடுந் தீநரகம்
 வெந்தே யொழிந்திடு மேன்மைய தாஞ்சிவ போகமுண்டாம்
 வந்தே மலைமக ளும்முறை வாளுளம் வாழளகை
 யந்தாதி தன்னி லொருகவி யேனு மறிந்தவர்க்கே. (௧௦௧)

போகத்தி லீந்திர னொப்பார் நிதியிற் புராரியினல்
 வ கொத்த தோழொப்ப பர்கொடை தன்னின் வளமருவு
 மேகத்தை யொப்பர்கண் மேலா மளகை யுமைபதத்துக்
 கேகய வன்புடை யார்கிவ ராசுவ ரென்மென்றுமே. (102)

உமையந்தாதி முற்றிற்று.

4-2 83
உ
சிவமயம்.

கணபதி துணை.

து ள லை க

உமையலங்காரம்.

காப்பு.

பொன்னு டேடையன் பொருட்டாற்றென் னத்திரி போமுனி
மின்னார் கமண்டல நீர்தனைக் காவிரி யாகிடுத்தோன் [வன்
மன்னும் மான தனகை விநாயக மைவன்ற
ளெந்நாளு நீரினை துன்பறுத் திற்புறற்கென்னெஞ்சமே (க)

வில்வ வனந்தன்னை நம்விர டேகர னைவிரும்பும்
வல்லுர் பவந்தன்னை மாற்றிவந் தாளுமை மாதங்கிழை
கல்விகற் றேனல விவ்வலங் காரங் கழறுதற்குச்
செல்வ விநாயகனைன்னுவி னின்று சிறப்பிப்பனே. (உ)

நூல்.

எம வளகைப் பதிவா முமைநின்னை பெய்தினரே
தாமிடர் தீங்குவ ரென்றோது நான்மறை யந்தமியே
லுமயு மாந்துன் பழந்துதன் ஞாயம தோதனைப்
போம்வகை செய்தருள் பொல்லேனை யான் டபுராதனியே

சாத நனக்குப் பிறத்தற்கு மன்றின் ழுள்வனசத்
தாத நனக்குப் பிறந்தே னலேன்ன கையன்னையே
போத நனக்குமில் லாப்பொரு ளேபரி பூணியே
கரித நனக்குமில் லேனா னுன் பாதங் கலப்ப தென்றே. (உ)

நாறும் புலா லுடற் புத்திய னேனுநின் நுண்மலர்த்தாள்
கூறுவ தன்றியில் லேன்புரப் பாய்கும நடுங்கைதன்னைச்
சீறுவ தில்லென் பழமொழி யானதித் தேயத்ததே
கூறுந் திருவருள் செய்வா யளகையிற் கோமனையே. (ங.)

கள்ள வாடிவ முடைமாத ரார்கடைக் கண்ணதனு
லுள்ள மழிந்தனன் யான் னு மரைபுரை யுன்னிருதாள்
வெள்ளச் சுகத்தழந் தக்கடைக் கண்ணருண்மெய்புணர்ந்தே
தெள்ளத்தெரிந்த தவர்போற் றும்வில்வவனச்செல்லியே. (ஃ)

சித்திய மாச்சகந் தன்னை நினைந்து நினைமறந்த
புத்தியி லேனைப் புரப்பா யளகையிற் பூணியே
பத புடையவ னாக்கிப் பரிம கருணையினுன்
முத்தி தராவிடி னுர்தரு வா முழு மூடனெற்கே. (ரு)

பொய்யே மிகச்சொல்லி டுடனாச் சார்ந்துபொல் லாங்
ங்கு வெந்திங், கையோ பொழுதினைப் போக்குமென் தன்னையு
மாட்டுகொள்ளையோ, கையோ பிராறுடை யான்மனைத் தந்து
கதனர்குல, மெய்யா நிறுத்திய மேல் மனகையின் மென்
கொடியே. (க்)

முல்லையி னுரமு முத்தா ரமுபிசை வண்டுமொய்த்த
மல்லிகை யாரமு ன்வா வ தாங்கி வளைந்தவிடைச்
சொல்லிய லொடி யணத்தொளி தான்சுடர் மூன்றளிக்கு
மெல்லிய லாமன் கையுமை யாள்பத மேவுநெஞ்சே. (ங)

வாடர வடாபகட் டந்தக னேயென்முன் வந்துவிட்டா
 லேடா திருக்கத் திறமுமுன் டோவுமை யான்பதத்தை
 நாடா தவிரை வெருட்டிடு நீநலஞ் சேரளகை
 போடாநின் பாவம் பறந்திடச் செய்வள் புரந்தகியே. (அ)

என்னிட நீவரி னுன்பாரி கந்தரத் தேயிருக்கு
 மன்னிய தாலியை வாங்கிக்கொண் டேவரு வாய்சொல்லினே
 னுன்னிய யாவைக்கு மேலா மளகை யுமைபதத்தை
 மூந்திய மாக்கில னுனத னுலட வந்தகனே. (ஆ)

உடையாளை யாவு முடையதல் லாத வொருபொருளைப்
 படையாளை பென்னையு மிச்சகந் தன்னிற் பகர்மின்னெனு
 மிடையாளை யீச னிடத்தாளை வெள்ளை யிளம்பிறைசேர்
 சடையாளை வில்வவனமுடை யாடனைச் சார்ந்துய்ம்மினே. (இ)

பேரா பிரமுடைப் பெம்மான் றனைப்பிரி யாலமுதைத்
 திராத நெஞ்சின் வியாதியுந் துன்பமுந் தீர்த்தவனை
 யோரா தவருள் ளிருந்து மொளிக்கு முமையவனைச்
 சீரா றளகையிற் கண்டேன் பவந்தனைச் சிந்துதறிகே. (ஈ)

தாரத் திருந்து முதலிசெய் வாருளர் தொல்லுலகி
 லோரத் திருந்து பெ னக்கோரஞ் செய்த னுனக்கழிகோ
 நேரொத் தளகையி லவாமுமை பாதத்திலேநிலைப்பாய்
 காரொத் திடுமன யே னனை வாந்த்தல் கழிந்திலனே. (ஊ)

வந்த வியாதியைத் தீரா யெனிற்பவ மாற்றுலையோ
 சொந்த மெனவுன் பதமடைந் தேன்குந் தாநிலைக்கக்
 கந்தனைத் தந்தசு ராக்காய்ந் தருளிய காரணஞ்சேர்
 நந்தலில் லாப்பொரு ளேவில்வ மாநகர் நாடகியே. (க)

தில்லையைச் காசியைச் சோணை சலத்தைத் தியாகனம்
ரெல்லையைச் காண விறக்க நினைக்கப் பிறக்கமுத்தி
வல்லையின் வந்துறு மென்றே யுரைத்த மறைமெல்லாஞ்
செரல்லுமன்கை யெனவயலாசொலக் கேட்கினுண்டே. (௧௪)

எல்லாச் சம்பத்து மேநிறை வாகி யிருக்குமுனை
வல்லா ர்நிந்துய்வ தல்லாலென் போது மடமையுடைக்
கல்லார்க ளும்மறிந் துய்குவ ரோவள கைப்புரத்து
ணல்லாயுன் பாத நளின மெனக்கரு ணுகியே. (௧௫)

நாமார் நம்க்குப் பவமே தெனவொன்று நாடலின் நி
நாமே தலைவொன் றெண்ணித் தியங்கி நலியுநெஞ்சே
போமா றுடன்வரு மாறது மாறப் புகழளகைச்
சீமா னீட்டத்துறை சீமாட்டியைத்தினஞ்சிந்திப்பையே. (௧௬)

மறந்தே னுணையத னுல்வந்து மண்ணின் மயக்கமெய்திப்
பிறந்தே னுணைநினைந் தேனினை யாரைப் பிரியபின் நித்
துறந்தே ன்ளகை தனைத்துற வாவுனைச் சூழ்ந்துபின் றென்
மறந்தே னெனினும் பிறந்திற் றவாவகை வைத்தருளே. (௧௭)

வினையென் பிறந்துழல் கின்றது மன்றி வினையதனத்
நனையே மறிந்துழ றேவரை நம்பிச் சூழாழிந்தே
னனையேதி னொப்பளென் றோதலுங் க ளவளகையம்மே
நனையே னொருதெய்வாகிந் பத்ம பாத நினைந்தபின்னே. (௧௮)

அரையி னுநிக்கநல் ளாடையென் றேபுலித் தோலசைத்துத்
தரைமுழு தும்பிச் ச யென்றே ருடி யாடித் தனியளகை
ளிரசெறி விரை நிழற்கே யொதலாய் வித்தகனைப்
பிரைமாலே யிப் பனை நீநீலி யெனின் பழுதில்லமே. (௧௯)

மேலா மளகையின் வீரப் பரன்றன்னை யேவிறும்பி
மாலே பெருக்கு மகிமையுள் ளாய்திரு மாலறியாக்
காலே யெனக்களிப் பாய்களிப் பேனல தேற்கழிந்த
வேலாத பிச்சையை யேற்றான் மனைவியென்றேசுவனே. (உ௦)

மக்கட் பெருமை யுடையாய் மகிழ்நனை வாட்டிந் செயத்
தக்கது வோவிது வென்றெண்ணி யோசம் மிரட்சனைநம்
பக்கவொண் னாதென வோபாற் கடலிடை நஞ்சமுண்ணச்
சிக்கென வோடித் தடாதிருந் தாயள் கைச்செல்லியே. (உ௧)

பேரில னூரிலன் றாய்தந் தைபுமில்ன் பின்முனில்லன்
யாருமுன் பேசுகின் தம்பலத் தாடு மவன்மனைபிற்
கூரும் மளகையின் வேட்டாயென் றேசிடக் கூசிலன்றிற்
சாரு மடியன் றனக்கிங்காயென்றிற் சங்கரியே. (உ௨)

முத்தர்நித் தம்பண் பாதத்தி னுடனை மோனமதைப்
பத்தருக் கேயளிப் பாடனை யிசன்றிற் பாதிதன்னை
மித்தையில் லாவன கைச்சுகத தேன்மன்னை யான்விரும்ப
வித்தக மாமதி வாயாத தென்றன் விதிவசமே. (உ௩)

ஏழா நிலத்தினு மேலாகு நற்றுரி யத்தெழுவான்
பாழாந் சுகத்தி லுட்பேன் பவத்தைப் பறிக்கவெண்ணித்
தாழா வளகையிற் றனநன்றி யேதினந் தங்கினளந்
கீழா மவரு மடைவீர்கண் முத்தி லடைப்பதற்கே. (உ௪)

உமையா டனைநினைந் தேற்றவர்க் கில்லையென் னாதுதவி
னமையா தரிப்ப னிதுவன்றி மங்கையர் நன்கதிலா
வமையாத வாசைக் களித்துழன் றுலள கைப்பதிவா
முனையே நிரயத்திற் றள்ளிடு வானிது வுன்னுமென்றே. (உ)

வேதத்த னிந்திர னூண னூதிய ரும்விநுப்பா
 லோதத்த னூரிட மேலா மளகை யுவந்திருக்கும்
 போதத் தவருரை பாதத்தி னுடனைப் போற்றுதற்குங்
 கோதெத் தனைதவ மெத்தனை கால முஞ்நினைமே. (௨௪)

சீவனடி யார்க்குன்ன மிட்டார்த நெஞ்சினைத் தீர்ந்தறியா
 தவரோ னேறந்தென்று நிற்கு மளகைக் கரசியம்மே
 தவமுடை யார்க்குனி தாளாய்சின் றுவினை தஞ்சமென்னிற்
 பவமுடை யார்தமக் கெட்டாத பாக்கியம்பாலிக்குமே. (௨௫)

நின்னாதர் தம்மை நினைநினை யாவென்ற நெஞ்சகத்தை
 யுன்னாத குணாடி யாநுளம் போலொளி ரச்செய்குவாய்
 பன்னாக முப்புலி மாமுனி யும்பணி பாதமுள்ளான்
 றன்னாக மொன்றிப் பிரியா வளகையிற் சங்கரியே. (௨௬)

நித்திரை காமமொ டாகார மானவு நிற்குமுன்மி
 புத்தியில் ளாலிலங் குக்குமுண் டேநினக் குப்புகழென்
 சத்திய மாம்பில்வ மாநகர் மேலிய சங்கரிதாட்
 பத்தி யுடைமையைச் சாரிலொப் பென்னல் பழுதுநெஞ்சே.

கண்பனம் பாதமென் வரக்குவில் வாடவிக் கார்மயிலே
 பெண்ணை சேயுன்றன் சேவடி காணப் பெருமைபுடன்
 றண்ணை தாக நினைக்கத் திருவலஞ் செய்திடப்பின்
 வண்மைய தாய்த்தின்ம் ளாழ்த்த மனத்தி னுவந்தருளே. (௨௭)

நீயிங் கிருக்கப் பலபேத மெண்ணி நினைந்தமிப்
 பேயன் றனக்கொரு நாளுமுண் டோபிறப் பைத்தலிரந்தோ
 ராயுன் பதமல ராகிய முத்தி யடைவதற்குத்
 தாயிற் கிறந்தரு டாயே யளகையிற் சங்கரியே. (௨௮)

மாரா வுனைமுன நீற வெரித்தவன் வாழுகை
 தீரா விறைவியைத் தீராத நெஞ்சினன் றீயையம்பா
 லோராத மங்கையர் காமக் கணையெனக் கூட்டுவையேற்
 பாரா யுனையெரிப் பாடிரும் பாவண்ணம் பார்தனிலே. (௩௨)

ஓயாம லோடியிப் பூவிடை பென்னெடுத் தாயுள் ரப்பாய்
 பேயே சூரங்குட னாயே பெனப்பவர் பேசல்செட்த்
 தாயே யளகையிற் சங்கரி யேசிவன் றன்னைவிட
 ரீயே துணையெனச் சாரவன் பாதத்தி னெஞ்சகீம. (௩௩)

கற்பு நிலைகட லாதே டியர்வில்லக் காட்டினமான்
 செப்பவொப் பில்லதொர் விரைவின் மேவிய னகந்தனை
 மெய்ப்புணர் வாகப் புணர்ந்தொரு வேழத்தை யீன்றெடுத்த
 திப்புலிக் கண்ணிது போலோ ரதிசய மென்றுயின்றே. (௩௪)

இல்லாத நார்தலை கிழாவி னும்வந் திசைவதில்லை
 வல்லா ளளகையெந் தாய்விதி தப்பி வருவதென்னி
 லெல்லாருந் தங்கள் தெண்ண முடிப்பரில் லாதானு
 னல்லா னுமைவிதிதப்பா தெனக்கொள்ளென்னெஞ்சமே.

என்றும்பொய் யேசொலி மூடரைச் சார்ந்திங் கிருவினையும்
 வென்றிடும் போகியர் தம்மைப் பழித்துமின் னூர்ப்புகழ்ந்து
 நன்றென வெண்ணிப்பொல்லாங்கே புரிந்துநல்லோர்நகைக்க
 சின்ற வெனக்கரு னுண்டோ வளகையி னின்மலையே. (௩௫)

உள்ளதைத் தள்ள வெவரான் முடிய முமைவிதியால்
 விள்ளத் திறமெந்தத் தேவர்க்கு மில்லை மிருமளகைக்
 கெள்ளத் தனையன்ப தேனுஞ்செய் வாயவ விறைவிபவத்
 தள்ளத் திறந்தரு வாளுமை யாட்கொரு சங்கற்பமே. (௩௬)

விண்டா யளகை யுமைபாத பங்கயம் விண்டதனாற்
கொண்டாய் நிரயங் குறையுனக் கென்குறை யாநிறைவைக்
கண்டா லொழிய வொழிபும தோகடு மாநாகம்
வண்டேயெனச்சென்றுமைபாதத்தேனுண்டுவாழ்நெஞ்சமே.

ஆசாநீங்கிப் பாபானி யன்பது சற்றுமில்லா
மாசாரூந் திபவன் வன்றொழி லேபுரி யும்மனத்த
னீசா வெவவு மளகையெந் தாயென வுமமிசையேன்
பூசா விதிய மறியேனென் புன்மை பொறுத்தருளே. (நக)

அடியா ரித பத்தும் வேதத்து நல்லள கையிடத்தும்
படியார்ந்த தானி புரத்துநிற் பான்பதம் பற்றவென்றாற்
பொடிமேனி கொண்டு புலமா தரைவிண்டு புண்ணியன்றாட்
கடியார்க் கடியெனன் றுருநின் தேத்த வமர்தனன்றே. (ச௦)

பரமம் சிவையடி யார்தமைச் சார்மற்றைப் பாதகரைத்
திரமாநீங்கிது செய்தா ளளகையிற் செல்விதரும்
வரமான் யாறவையும் பெற்றய்ய லாம்வையத் தாரெதிரா
ருரமாநயுநிதை யுளமே யுனக்குப தேசுநீதே. (சக)

செத்துப் பிறக்கின்ற தேவரைச் சேர்ந்தவர்க் காகுமுத்தி
செத்துப் பிறப்பதல் லானுண்டு கொஞ்சிவ னஞ்சிவைதான்
செத்துப் பிறப்பதுந் தானுண்டு கொஞ்சிந் யேன்சொனம்பிச்
செத்துப் பிறந்துமண் னாகா தளகையைச் சேர்மின்களே. (ச)

நானடி யாரூடன் கூடாமை யாற்கொலை நாடுமன்
ருன்வரு வானென வெண்ணினன் சாக்கையிற் சங்கரியைத்
தானொரு நேரத்தி லேனு நினைந்திந் தன்மையதாற்
ருனிக்கு வாவென நானு வழைக்கினுஞ் சார்கிலனே. (சங)

அந்தகன் றுன்பித்துக் கொண்டன னோவறி வில்லவனோ
வந்தெனைக் கிட்டவு மெண்ணுவ னோமுன் மார்க்கண்டனா
வெந்துயர்ப் பாட்டை மறந்தன னோவிம லற்பிரியாப்
பைந்தொடி யாளன கைப்பரை டாதமுட் பற்றல்கண்டே. (1)

கடவுளர் தம்பத முன்பட்ட தாற்கலி யாவையுட்போ
யிடரிலே யாயினுஞ் சாக்கைபெந் தாப்பத மெண் னியிங்குத்
திடமுடன் றுன்வரு வானோ நமன்வரிற் செய்யுசிய
லடலுடை யந்தத் குஞ்சுமக் குஞ்செய்வ ளம்பின யே. (சுரு)

ஒன்றே யளனைப் பரன்சுவை யீதின் குறுதியெச
வின்றே திணைமி னியமன் மில்லைவிட் டேகுதர்
தின்றே னமன்வரு வானேழ் நிரயமு மெய்து நதை
யென்றே பொழிந்ததி விரின் றியம்புமி னேழைகளே. (1)

வெல்லார் புலன்றனைப் பொல்லாத மங்கையர் மேவல் டிடார்
சொல்லார்நன் மார்க்கத்தை நானினு மாங்கவ ளாதது மந்தே
நில்லாய்கன் மார்க்கத்தி லன்பனை யேசெய்து மெஞ்சுகமே
கல்லா முனைக்கனி யாக்கிய சாக்கையிற் காரணிக் (சுள)

வேதத்திற் சொல்லுமற் றேத்தேவரையும் விரும்புகில்லை
வேதத்தை நீங்கிய மூடர்கள் போம்வழி வேண்டுகிலேன்
வேதத்தி னந்தத்தனை மேவு மளகையின் மெல்லியருள்
வேதத்தின் பான்மையினுலன்பு செய்ய விரும்புவனே. (சுடி)

தாய்வாய்ப் பிறந்து தடுமாறி நின்றதீ த் தாயென்றென
நாயேற் கொருகதி காட்டுவை யோம்மி யூரனுக்குப்
போயே யிருதரந் தாதாகி நின்றருள் புண்ணியன்பா
லாயே யிருக்குமம் மேயள காருக ரானந்தியே. (சுக)

ஆனந்தி யேயரு ளேதவ மேயரு ளாளருக்குத்
தானந் திடாவர மீபவ ளேமிக்க சாக்கையின்கட்
கானந் திடாதென்று மாடும் பெருங்கரு ணைக்கடலா
மானந்தி வாமத் துறைவாய் கதியருண் மாமணியே. (௫௦)

அச்சிருத் தொண்டர் மனைக்கேகிப் பிள்ளை யரிந்தவன்று
கச்சிருக் குந்தனத் தாய்தடுத் தாயிலே கங்கைதிங்கள்
வைச்சிருக் குஞ்சடை யானிடஞ் சாக்கையில் வாழுமையே
யெச்சிருக் குமமிடை யாயென்கொ லீவ்வி ரகசியமே. (௫௧)

அல்லிருக் குங்குழன் மரதே யளகையி னாரணியே
பல்லுயிர்க் குமன்னை நீநின் கொழுநன் பகரிலத்தின்
வில்லிருக் குமகிலவ வாரணி யத்தென்றும் வீற்றிருப்பீர்
சொல்லிருக் கும்பதத் திரேனைக் காத்தல் சுதந்தரமே. (௫௨)

வாசாசை வேலாசயர் தம்மாசை கொண்டு கருத்தழிந்து
நீசாசை யென்றெனை யாருநின் தேசிட நின்றமந்தோ
துசாசை கசினி லாசைபின் சொற்றினி லாசையல்லாற்
பேசாசை நிற்பதத் தில்லை னளசையிற் பெண்ணமுதே. ()

பைந்நார்த் துளவணி மாயவன் பாரி யுடன்பரவச்
சிந்தா குலங்கெட வானி யுடன்றினை மாமகனும்
வந்தே யடிதொழ வென்பவ மாய்ந்த வாழுகை
யெந்தாயை யேத்துமி னும்பாதம் யாவரு மேத்துவரே. ()

நந்தி யெனும்பெரு மானை யுனைப்பணிந் தேன்பணிவேன்
சிந்தை மகிழ்ந்துநின் பேயெனும் போது சிவன்சிவையான்
வந்திடிங் கென்முன நிற்குங் கருணைய தாம்வடிவஞ்
சொந்தம் தேயடி யேற்கிங் களசையுஞ் சொந்தமதே. (௫௫)

அத்தனை யூழியிற் றுனை நிற்கு மரும்பொருளைப்
பித்தனைப் பேரினி யூரினி யாகிய பிஞ்ஞகனைச்
சுத்தனைச் சாக்கையில் வாழுமை யமமையைச் சூழ்ந்திடுந்
கெத்தனை கோடி யுகமோ தவஞ்செய் திருந்தனனே. (௫௭)

கடுமா நிரயத் துருதடி யாரைக் கயிலேயினில்
விடுமா வளகைப் பராபரை யேவல் விடமுந்தி
யிடுவார்கைப் பிச்சையு மேற்றுப் புலாலெலும் புழுமிசைத்த
கடுகாட்டி லாடியை மாலையிட் டாய்நின் றுணிவதெ ன்னே. (௫௮)

தாய்தந்தை தாரஞ் சுதரேன வெண்ணித் தயங்கு நஞ்சே
தாய்தந்தை யார்முத லானார் நமன்வரிற் றுங்குத றா
தாய்தந்தை யாரள கைச்சிவை சங்குரன் றுமன் றியே
தாய்தந்தை யாரிலே யந்தக ணைத்தடுப் பாருமி னே. (௫௯)

நாரண னாதி யிறந்தா லொருநகை கம்பரமற்
கேரணி யுந்நகை யெத்தனை கோடி யியம்பலெனே
பூரண னான வவன்புரம் பாதி புரந்தளகைக்
கோரணி யாழுமை பாதத்தை நாடுமி னுண்மையி னே. (௬௦)

பூரணன் றன்னுட னெந்தர் யளகையிற் பூரணியு
மோர்வடி வாகித் துவித் தின்றி யுலகமுத
னாரண னாதிய ரும்பொழி காலை நடிப்பதல்லா
லாரெவ ரேநடிப் பார்கொல்லு விரறி வுள்ளவரே. (௬௧)

நீற்றைத் தரித்தக்க மாமணி பூண்டுவிட சாச்சையடைந்
தூற்றம தாகிய பஞ்சாக் கரந்தன்னை யோ தினர்க்கந்
கேற்றில்வர் தீசன்ற னோடும் பகத்தன்னை யிந்திடுநீ
கூற்றன்ற னோலையை மாற்றுவெனக்கிங்குக்கோமளமே. (௬௨)

நீயே யருளினல் லாதுதின் பாத நினைவுகெட்ட
பேயே னடையத் திறமுமுண் டோடுபருமையல்கொண்டே
யோயாது மங்கைய ராசையி லேன் றுழல்வதல்லா
லாயே யரும்பொரு ளேயள கைச்சுவ னுனந்தமே. (சூஉ)

ஊர்தனைப்பேர்தனைமைந்தரைவாழ்வைமிக்குண்மையென்றே
யாரசொல்லி னுருனக் காரசொல்ல வேண்டு மலக்கனல்லா
லோர்கினக் காம்பய னென்றோ விதைநிட மயரளகை
சேரடியா தமைச்சேருமைபாதத்தைச்சேர்நெஞ்சமே. (சூஉ)

என்ன திராவென லற்றார்கள் பார்க்கு மிடங்கனெல்லா
முன்ன னுய்வு வன்றியுண் டோவுமை யேயுலக
மென்ன தவநுசெய்த தோநீ யளகையி லேயிருக்க
வுன்ன தடிவொழி வெத்தவஞ் செய்தன னோவுரையே. (சூச)

என்றிரு கண்ணிடை மாந்தி லணைத்துன் னெழின்மலர்த்தா
டன்றோன னெஞ்சகத் துள்ளே வகித்தென் றனைமறந்தே
யுன்னு லுமவிடுத் தோர்பாழுந் தள்ளி யுனதுபதத்
தன்னி லுமப்பதென் றோசாற் றளகையிற் சங்கரியே. (சூடு)

யானொருந் தேரையை மங்கைய ராமர வானதெய்தித்
தானே விழுங்கத் தலைப்பிடம் போரன கைப்பதிவாழ்
தேனே செழியர் பிரான்செல்லி யேதுயா தீர்த்தருளவா
யானுவ னின்பதம் பாதத்தெந் நாளு மடைக்கலமே. (சூசு)

எல்லா வுயர்களுக் குஞர் னிரங்கவு மெவ்வுயிரு
எல்லா னிவனென நச்சுவ மெண்ணின னஞ்சுதன்னை
உல்லாருங் கண்டத்தி லேயுடை யான்ளிரும் புங்கருபே
கல்லேனென் றுலுமளகையென்பேன்ற துதருளே. (சூசு)

உடல்பிண மாவது திண்ண முமையவ ளாணைசொன்னே
முடல்பிண மாயுயிர் மீளா நரகினுக் கோடுமுன்னே
கடலெழு நஞ்சமுண் டாண யநூட்கட் கனியுமையைக்
கடனிறமுள்ளவன்வாழ்த்துமளகையிற் காண்மின்களே. (சூஅ)

பார்த்தா லுலகம் பதினான்கு மாக்குவன் பாம்பணையா
னாத்தா ளெனச்சொல்வ னிந்திரன் சந்திர னந்தன்னுந்
காத்தா ளெனக்கரங் கூப்பினர் நிற்கக் கனகசபைக்
கூந்தாடிக்காசைகொண் டாளளகாமகர்க் கோமனையே. (சூக)

காலிற செருப்படி யுந்தான் வீரும்புந் கடவுளின்னைத்
தாவிக்குக் கந்தர நீட்டு முனையிந்தத் தாரணியி
னீலியென் றற்கைய மில்லையென் றேறுத னிசந் துரிய
வேலிக்கு ளாம்பயி ரேயள காநகர் வித்தகியே. (சூ௦)

இவ்வுட னீங்கின்மற் றெவ்வுட னந்தமக் கெய்நடுமோ
வ்வுட லெந்த மதத்தது வேரவன் றி யும்மசந்
செல்வை யிலாவெம் பிருகம தோவெது வோதெரிவேயா
நவ்வி விழியள கைக்கிக் கணஞ்செல்லெனன்னெஞ் சீமே. (சூக)

கடலெழு நஞ்சமின் னுதனுன் டானென் கவியதுவக்
கடலெழு டஞ்சிற் கடையுடைத் தோசொல் கவியிதனை
யுடல்விடை யோடைத் தாய்முழு துட்கொண் டயனுக்கின்
கடலுடை நிற்பதற் தாரா யளகையி னுனந்தமே. (சூஉ)

செல்வத்தை நம்பி மதிகெட்ட மூடர்க ளேகிறியேன்
சொல்வத்தைக் கேண்மினிச் செல்வ மிழியுஞ் சுரும்பரமா
வில்வத்தை யேயெய்தித் தெந்தா யளகை விமலைபதச்
செல்வத்தி லேயிடு வீரழி யாச்செல்வஞ் சித்திக்குமே. (சூஊ)

மாயன்க ணீந்திடச் சக்கரந் தன்னை மகிழ்ந்தளித்தா
 னுபதொர் வேண்மல ரீந்திட வன்றெறிக் தானவீனப்
 பேயுட னும் பெருமானெ யென்றும் பிரிந்தறியாத்
 தாயை யளகையிற்கண்டேனெனக்கொன்றுந் தாழ்வில்லையே.

கானற் சலமதுங் கட்டையிற் கள்ளனுங் காணிலுண்டே
 லான சகந்தன்னி லின்பமுண்டாமறி யாமனமே
 ஞான சுகந்தரு மெந்தா யளகையை நண்ணினுனக்
 கினங்கெடுமின்பம்வந்தெய்துமீதுண்மையீதுண்மையே (௭௮)

முன்பே யலவர்த்த மானத்தி லேனு முடிவதில்லாப்
 பின்பேனு மிந்த வதிசய முண்டுகொல் பேருலகி
 லன்பா ரடிபயர்க் குள்ளே யிருக்கு மளகையம்மை
 யின்பார் திருவடி துன்பா ரெனக்குவந் தெய்தியவே. (௭௯)

யாரே யெனக்குற வாவாநின் னோடாற் கன்பரன்றிப்
 யாரே முலகிது மில்லைப் பரம்பொரு ளைப்பிரியாச் [பாய்
 சீரேறின்பொன்னடித் தாமரைப்போதையென் சிந்தைவைப்
 லாரே யுருவுந் தனத்தா யளகையின் மாணிக்கமே. (௮௦)

ஓலை யெழுதித் திரிவி ரளகை யுமையையுன்னீர்
 காலன்கை யோலைவந் தாலோலை யொன்று கமலனுப்பி
 லேலை யிருக்கின்ற பின்வரு வோமென வெவிடுக்கச்
 சீரலத் திறமதுன் ளீரேனும் மோலை சரிநமக்கே. (௮௧)

தானகி யேகெடுகு செவ்வத்தை விட்டுத் தனையர்விட்டு
 மீனாகுங் கண்ணியர் மோகமும் விட்டு விமலனுட
 னுன ளைகையின் பிறற்றிருந் தேயடி யார்கட்கருண்
 னானும் பிகையுமை பாதாம் புயமவர் னாடுமெஞ்சே. (௮௨)

பத்தினி லொன்றில்லை யாகித் துவாரம் பருத்தவுடற்
புத்தியை நீக்கி யளகைநர் தாய்ப்பதப் பூங்கழன்மே
னித்த நிலைககைவப் பிரஸ் தேனிலை யில்லுடலாற்
சத்திய மாகச்செரல் வீரு தியந்தன்னைத் தாமதரே. (அ௮)

நானு மறிவெனு நீரிடைச் சைவல மாயைவந்து
நானே மறைக்குமப் போதுயர் சத்துவ புத்தியெனு
மானுத கல்லெறிந்தேனான் விலகி யளகையம்மை
மேனே பிணும்வந்து மூடின திதை யெனக்கொழியே. (அ௯)

சங்கரி கங்கா தரிகரு னாகரி சாம்பவீமா
தங்கி புராந்தகி மாதவி கோமளை சாமளேமீ
னங்கணி நாரணி பூரணி யேரணி யாரளகை
நங்களை யாளுமை யாடுணைச் சீறடி நாடுவமே. (அ௧)

சிவனே யெனவுரைப் பார்பாவ மொத்திடுஞ் சீற்றிடையார்க்
கவமே யளித்தொழிந் தேயலை யாதிங் களகைநின்வாழ்
துவமா முருவினை ஞானக் கொழுந்தினைச் சங்கரியைப்
பவமான தோடி லயமான துங்கெடப் பாடுநெஞ்சே. (அ௧)

அல்லினு மாகமத் தும்மடி யார்த மகத்தினுமென்
சொல்லினு மென்றும் புதம்பினு நான்கு சுருதியினு
மெல்லையி லீச னிடத்தினுங் கூடனல் லேகமடித்து
நல்ல வளகையி னும்முமை யாளென்று நண்ணுவளே. (அ௨)

தொழுவார் துன் பங்கெடுத் தென்றுங்கெடத் சுகங்கொடுக்கு
மெழுவாயு நாசமு நாசஞ் செயுமன கைக்கிறை
வழுவார்வரனென்றையி வாயதென்னெனின்மாய்ந்துமண்ணிற்
புழுவாய்ச்செனிக்கினுரீன்பாத பங்கயம்போற்றுதலே. (அ௩)

பாழான வாழ்வனை நம்பா தளகையைப் பார்மினென்றும்
 றுழ்வான வெங்களுக் கூழில்லை பென்று தடுத்துரைப்பார்
 பாழா நாகுறு வார்நீ யுமைகழல் பாடுநெஞ்சே
 யூழா னதுவிட்டுச் சொல்லாம லேவினைந் தோடுதற்கே. (௮௬)

சைவ சித்தாந்த நற்சாத்திர மோர்ந்துநின் றண்ணருளாற்
 கைதவ வைம்பொறி யின்வழி நீக்கிக் கருத்தொருநித்
 துய்தவ மார்க்க மிதுவென வுண்மை யுணர்விலிநான்
 ஹதவழ் கண்ணு யருளா யளகையின் மாதாமையே. (௮௭)

தேடிப் பொருளீந் திடினுற வாமெனச் செப்பிடுவா
 ரோடி யலைந்து தலைசாய்த்து கீழ்விழுந் தாலுறவோர்
 பாடு தமக்கென வெண்ணித் தொலைதலைப் பார்த்திருப்பார்
 நாடு மளகை யுமைபத மெய்த்துணை நாடுநெஞ்சே. (௮௮)

எந்தா யளகையி னன்புடை யார்தமக் கில்லைபவ
 நந்தா யுமைபெனச் சொல்வார் தமக்கில்லை யாநாகஞ்
 சிந்தாச் சிவகங் கையிற்படி வாக்கில்லை திங்ெவையும்
 வந்தா தரித்தன மிம்முன்றம் மூன்று மறுத்திடவே. (௮௯)

எல்லா ரையுங்கொலக் காணுண் டேயிதை யேனறிந்துங்
 கொல்லாநின் றுயிரிற் தன்னையக் காலன் டொழிந் தனக்கோ
 ந்ல்லாநின் றுயிலை பெந்தா யளகையி னின்மலைதாள்
 சொல்லாநின் றுயிலைசங்கரியெனத்தொல்லைநெஞ்சே. (௯௦)

உமைபாதற் தன்னை நிரியா விருத்தி யுறுபகையா
 மமையாத வாகையி னுலுமை யாளள கைக்கன்புசெய்
 நமையாள் விருத்தி யுறுவா மிதை நாடல்விட்டுச்
 சுமையாஞ் சுகத்திற் பகையுற வென்றுசொல் வீரபூதே. (௯௧)

மெய்யாவை நீயுடல் பொய்யாகும் வேத விதியிதல்லா
 லேயோ வுடலுக்கு மெய்யென்று பேரிட்ட தாரதியேன்
 பையா டரவணிந் தோனிட மேயிட மாய்ப்பரவு
 மெய்யே யளகையின் மேலோர் துதித்திடு பென்கொடியே.

பிச்சையுற் றுலுமென் சானமுற் றுலுமென் பேரளகைக்
 கிச்சை யுருதவர் சாத்திர மோர்ந்துமென் னேந்திழைபார்
 பட்சமுற் றுலுமென் மாபா தகங்களைப் பண்ணினுமென்
 னச்சமுற் றேசிவ மாவா ருமைபதத் தன்பார்களே. (கூடு)

பொல்லாப் பிறவியைச் சாதலிற் றுன்பம் பொருந்துமிதை
 மல்லா விசாரிக் துணர்ந்தா யிலேயுணர்ந் தானலஞ்சோ
 வில்லா ரளகை யுமையான் பதத்தன்னை மேவல்விட்டுக்
 கல்லாத மாந்தரை நெஞ்சே கருதிக் கலத்தலென்னே. (கூசு)

சுலமா னதுங்குண மானது மின்றிக் குறியுமின்றி
 நலமான கோத்திரஞ் சூத்திர மின்றி நவிலளகைத்
 தலமான துற்றோரு விரையைச் சார்ந்தவன் றன்கையினிற்
 பெலமான தாலையைப்பெற்றுளனைப்பெற்றபென்கொடியே

நீவி யுனைக்கொள்ள வந்தன்று நின்மல னீர்சடையோன
 கூலிக்கு மனை தான்கமந் தான்குண மார்ந்தசெம்பொற்
 றூலிக்கெங் கேபிரந் தான்சாற் றளகையிற் றுயிதனைப்
 போலிக் குவலயத் தேகாண் கிலமோர் புதுமையதே. (கூசு)

சோக மொழிக்க வடியார்க் களகையைச் சூழ்ந்திருப்போன்
 பாக மொழிக்கத் தெரியா விறைவியைப் படுமினத்
 தாக மொழிக்கத் தெரியாத தான்முனஞ் சார்ந்திருந்த
 மோகமொழிக்கத் துணிந்தேன் துணிமின்கண்முன்புசென்றே.

பொன்னிச்சை பூவையர் தம்பிச்சை புத்திரர் மீதிலென்று
மன்னிச்சை மண்ணிச்சை மாளிகை மீதிச்சை வானத்திச்சை
யென்னிச்சை யுன்னிச்சையெத்தனைநெஞ்சே யியம்பிடினின்
தன்னிச்சை பால்வருமோசாக்கைவாழுமை தன்னிச்சையே.

பிறவா நினைபடைந் தும்பிற வானெறி பெற்றிலனே
லிறவாகு மெத்தெய்வ மீயும் பிறந்திற வானெறியை
யுறவா னவர்க்குற வாழுமை யேயொளி சேரளகை
முறவேன் பிறந்திற வாகிலை தாவென்மயக்கொழித்தே. (33)

தேர்கரி மாத்திரி வீதிகள் சூழந் திருவளகைத்
தார்புனை யும்முமை பாண்டவ டன்னன்பு பெற்றவரே
பார்முழு தும்புரப் பார்திரு ஞானம் பதிதலொடு
மோநிறை யஞ்சிவ சாயுச் சிபலின்ப மெய்துவரே. (300)

சிந்தா குலங்கெடுத்த தேசிவ லோகத்தைச் சேரவென்றால்
வந்தே யுமைக்கன்பு செய்வி ருமைக்கன்பு தான்வரற்குச்
சந்தேக மில்லை யிதைப்படிப் பிருமை சாரளகை
யந்தாதி பாடிய பின்பா டியவலங் காரத்தையே. (300)

உமையலங்காரம் முற்றிற்று.

51

101

Q23:413

N 09

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

குன்றைவெண்பா.

காப்பு.

ஐந்துகர நிற்பணிந்தே னுறுமுக வேலவன்மேற்
சின்னை மகிழ்ந்துவெண்பாச் செய்வதற்கு—வந்துதனி
செய்வாய்செய்வாய் வாய்நங்கள் சேர்ந்ததிருக் குன்றைபையா
வுப்பவாயென் னோர்வாக் குரை. (க)

எல்லாரு மேத்தி யிறைஞ்சுகுன்றை யம்பதிவாழ்
நல்லாளை மாமுகனை நாடினேன்—பொல்லாத
வாண்வத்தைப் போக்கிவெண்பா வாக்கவல்ல தீர்க்கவருள்
பூணச் சிவத்தூட் புக். (உ)

நூல்.

நித்தியனாய் நிர்மலனாய் நிற்குணனாய் நிர்த்தலனாய்ச்
சத்தியமாய் நிவறகுன்றைத் தற்பாணர்—பத்திபண்ணு
நம்மைத் துயர்ப்படுத்தார் நன்மையெல்லாந் தந் ருள்வா
ரிம்மைச் சுகம்விப்ப தே. (ங)

அருவெண்பார் சில்லோ ரருவுருவ வெண்பா
பெரியகுன்றை மேவுபிரா னுரைத்—தெரி
லுருவெண்பார் மூன்று முனவா கமத்தைத்
தெரியாதார் கென்னைசெய்வ தே. (உ)

கஞ்சமலர்த் தாளதனிற் கானக் குறமகளைத்
தஞ்சமுனக் கென்னச் சரணடைந்த—மஞ்சசெறி
குன்றைப் பதியிற் குமா குருபரனைத்
தஞ்சமெவ்வே னுயடியேன றான்.

(௩)

வானுடர் வாழ்த்தெடுப்ப மண்ணுட ரேத்தெடுப்ப
நாணு மிகக் கலமோங்கத்—தேனூர்பொற்
குன்றையெனச் சொல்லாரைக் கொல்வாரவ் வந்தகன
ரென்றும்வா ரார்நம் மிடம்.

(௪)

செப்பார் பூலையிரு தேவிமார் பான்மருவு
மொப்பா ரிலாதகுன்றை யுத்தமனே—யிப்பாரி
லின்னம்பன் னுளு மிடர்ப்படா தேழையேற்
குன்னருளைத் தாரா யுவந்து.

(௫)

பாடகஞ்சேர் மாதாமையான் பார்த்திருக்கத் தில்லைதனி
னுடகந்தான் செய்யு நடராசர்—பிடுபெறப்
பின்னையெனத் தந்தகுன்றைப் பெய்மனைப் பெண்தா
ரென்னுந் கத்துழல்வ ரே.

(௬)

அந்த மரைபுரைபு மாறுமுக வையனையெஞ்
சந்தா மணியைச் சிவகுருவை—வந்தாரை
வாழ்விக்குங் குன்றையிடை வந்துதொழு வாரிடரைப்
பிழிவிக்கு மங்கவன்னுட் பூ.

(௭)

சாயையொக்கும் வாழ்வினிலே சந்தோடங் கொண்டு இரு
மாயையுளே பட்ட மயங்காமற்—றுபையொக்கும்
குன்றைப் பதிவாழ் குருமணிதன் றுளதனை
ன்றுபெற நெஞ்சே நனில்.

(௮)

ஆதித்தன் முன்னி நுன்பா லக்கருடன் முன்னிடம்போற்
பேதித்த மும்மலமும் பேருமே—போதிநெஞ்சே
கொவறைச் சடையனருட் கூத்தனுமை பெற்றெடுத்த
கன்றைக்குன் னைப்பதியிற் காண்.

(சு)

நீர்க்குமிழி போலு நிலையில்லா வாக்கைதனைக்
காக்கவென வெண்ணிக் கவனெஞ்சே—யாக்கமிதும்
குன்றை நகர்வாழ் குமரனிரு தாண்மலரி
லின்றிவொய் நீங்காம னீ.

(சு)

நாலுமுக நாதருக்கு நல்லபொதி யின்முனிக்குஞ்
சாலும் பெரியசிவ சங்கரார்க்கு—மேலவே
சொன்ன ருபதேசந் துய்யதிருக் குன்றையைய
ரின்னரை நேர்வா ரெவர்.

(சு)

சயா மனித்தரெவ ரிப்பார்ச் சமையரவர்
தாயார் வனப்பைத் தனித்தவரே—நாயாகி
வந்தவரை யெந்நாங் குரைப்பவரே மன்னுகுன்றை
கிந்தைசெயா தியவரே தேர்.

(சு)

ஆருயிர்க்கு ளாருமிரா யவ்வுயிருக் கெட்டாமற்
சீருருவாய் நின்று சிவகுமரன் சேருமிடங்
குன்றைதிருச் செந்தூர் குலவும் பழநிபரங்
குன்றமுத நெஞ்சே குறி.

(சு)

ஒன்றாக வேறு யொளியாய் மயின்மலை
லின்றமே யெங்குலத்து நீணிதியா—மின்புகி
நானாக் கிறப்பாரை நாமடையோ முத்திகந்
வேளைக்கேட்ட ிடமேவு வேம்.

(சு)

ஐந்துபொறியும்மடக்கி யைந்துமல முழ்போக்கி
யைந்து முகன்மகன்மே லாசைவைத்தார்—சுந்தைதனிற்
நேனாகி மிக்க சிவமாகிக் சூன்றையையன்
முனாகி நிற்பன் றனித்து.

(கரு)

வண்டுவிழா முன்ன மலமொடுத்துக் சூன்றைதனி
லண்டர் பிரானை யருர்சித்தார்—மண்டுபவம்
விண்டோடக் கந்தமலை மேவி முருகனது
தொண்டமொடும் வாழ்வார் சுகம்.

(கரு)

ஒதுமறை யாவு முணர்வரிய சூன்றைநகர்
நாதனைன நின்றருளு நங்குகளைப்—போதிலுறை
புத்தேட்குந் தில்லைநகர்ப் புண்ணியற்குஞ் சொன்னகுரு
வைத்தேடு மென்றன் மனம்.

(கரு)

இல்லதுவும் வந்திசையா தேகாதிங் சூள்ளதுவு
நல்லதெது வந்தாலு நந்தமக்குத்—தில்லைநக
ராடுவான் பெற்ற வருட்குன்றை யையன் முன்
கூடுவதே நெஞ்சே குறி.

(கரு)

மண்ணிடுத்துன் டானுனக்கு மாமனி யக்குறவர்
பெண்ணிடுத்துண்டாயின்பம் பேசுவதென—விண்ணிடுத்த
மாடங்கள் சூர மதிற்குன்றை மேவுகந்த
விடெங்கட் கிடைநுள்வாய் மேல்.

(கரு)

மலைமருந்து பெற்ற மரின்மலையில் வாழூர்
தலைமருந்தை யுடிகொள்ளுந் தக்கார்—புலனெடுத்து
மும்மலத்தை மேசுதித்து முத்திரை நிற்புகுந்து
செம்மைபுற்று வாழ்வார் சிவம்.

(கரு)

சரியைகிரி யாயோக சன்மார்க்கஞ் சாரேன்
பெரியகுன்றை மேவும் பிரானே—விரிபுவனத்
தேடுனா பிறந்தே னிருண்மாயைக் கட்டுண்டு
தானே கிடவாமற் றான.

(2க)

அன்பின்றிப் பாடு மறிவிலனே யானாலுந்
துன்பின்றி பெற்றதுச் சுகந்தருவா—யின்பொன்று
மெய்யானே தூயகுன்றை மேபானே வேல்பிடித்த
கையானே நீயே கதி.

(2உ)

உன்னையன்றித் தேவ ருயர்ந்தா ரொருவரினே
பெண்ணையன்றிச் சிவர்க்கு னேழியினே—வன்னமுலை
மாதிருவ ரோடு மகிழ்ந்திருக்குங் குன்றையைய
வோதுவதென் னேனா னுனக்கு

(2ங)

நானாரே நீயாரே நல்லா கமந்தெரியி
லானா வறிவினிடையாண்டவனீ—நானாவேன்
மூற்று மடியன்னே முன்னவனே குன்றையையா
சற்றுமிதி சே பமினே தான்.

(2ச)

எங்குமிதப் பாபென் னிடர்நீ யறியாயோ
வெங்கும் புகுதாம லேகினேன்—பொங்கரவப்
பூணிலுன் பெற்றது புதல்வாசின் பொற்கு ளை
பாணியா தீவாய் யிரந்து.

(2ரு)

கற்பகமே நாய கருணைப் பெருங்கடலே
யற்பகமே எல்லாதே னாலும—விற்பகர்க்கும்
குன்றைப் பதிவாழ் குகனே குறையனைத்து
மின்றைக்கே தீர்த்தா ளெனக்கு.

(2ஸ்)

மன்னுபவ நோய்க்கு மருந்தாகுங் சூன்மைமலை
தன்னி லுழையுந் தனிமருந்தே—யென்னிலெனக்
கிந்தனோய் தீர்க்க வியலாமை நிற்குண்டோ
கிந்தனே நீதான் கழறு.

(௨௭)

காசினக ராஜநர் கயிலாயங் கச்சினக
ராசில் புகழருணை யம்பலத்தாள்—தேசபெறப்
பெற்றமகன் சூன்மைப் பெருமான் பெருமைதனைச்
சற்று முணர்ந்தவரார் தாம்.

(௨௮)

கண்டாலோ கேட்பன் கயிலாய நாதனைநா
னன்டா திபர்பணியு மப்பனே—யெண்டோளா
யெத்தவஞ்செய் தாய்குன்றை யிற்குகனைப் பெற்றருள
வித்தவத்தை நியருளென் றே.

(௨௯)

நீரிருந்த செஞ்சடையா னீஞரக கங்கணத்தான்
வாரிருந்த கொங்கையுமை பாகார்தன்—போரிருந்த
வேலாவா வென்ன விளங்குகண்டைக் கால்குலங்கப்
பாலாவாய் சூன்மைப் பரா.

(௩௦)

ஐந்துமுகன் மைந்தனைவா னுர்குன்றை வேலவனை
தந்திமுகன் றம்பிதனைத் தாளடைந்தேன்—வந்தவநோய்
தீதற்கு மும்மலங்க டேய்ந்தறற்கு நன்ன மயெலாந்
சாருதற்கு முடிதரு தற்கு.

(௩௧)

சூன்மைப் பதிவாழ் குருமணியே கோபானே
வன்றிறல்சேர் குரனுயர் மாய்த்தானே—நன்றுநன்ற
விந்நோயைப் போக்கி யெனையாள வேண்டாவோ
தன்னேரி லாதானே சாற்று.

(௩௨)

மாசற்ற செஞ்சடரே வள்ளிக் குகத்தவனே
யாற்று நுள்ளத் தமாவோனே—பாசத்தேன்
வந்தடைய பாட்டேன் நயின்மலையா பெற்கருளைத்
தந்தடைய வைப்பாய் சமன்.

(௩௩)

பொல்லானே யானாலும் புத்தியிலே னானாலும்
கல்லானே யானாலும் காட்சிதந்து—கல்லானே
குன்றைப் பதிவாழ் குகனே குருபரனே
யின்றைக்கே தீர்ப்பா யிடர்.

(௩௪)

குன்றையினைக் கன்மலையாக் கொள்வா ரிருபதமாக்
குன்றுடனே பையெனவே கொண்டுக—குன்றுமலங்
குன்றுதலா மையென்ப கூறுஞ் சிவத்துவமா
மொன்றுயிதி லையமில் யோர்.

(௩௫)

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியதனான் மேதனியீ
ரைவாய வாழ்க்கைக் கலையாமற்—கைவாயில்
வேலுடையான் குன்றைமலை மேலுடையா னென்றலைமேற்
காலுடையா காக்கல் கடன்.

(௩௬)

குரலுர ாற்றிநின்ற தூயகும ரேசனுக்கிங்
காரொப்பார் நெஞ்சுகமே யாயுங்கால்—வீரன்மகன்
வீரனென மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் போற்றுமிதைத்
தேருதினன் றைப்பதியே சேர்.

(௩௭)

மன்னுபவ நோய்தீர் மருந்தே வயித்தியனே
தன்னிகரி லாதொளிநுஞ் சண்முகனே—யன்னையுமை
பாலா மயூரகிரி பாலா னினங்குதண்டைச்
காலாவிங் கென்பவநோய் காண்.

(௩௮)

கொங்கை குலுங்கக் குறத்தினை மாப்பிசைய
மங்களுஞ்சோகுன்றையையன்வாங்கியுண்டா--னெங்களுக்கிங்
கெல்லா விடுக்கனுநீத் தெல்லா நலனுமருள்
வல்லா னுலகருளு வான். (௩௬)

கூத்தாடி தந்தை குறத்தி மணவாட்டி.
யாத்தானோ நீலியம்மா னந்திருடன்--முத்தானே
வேழமுக னேனுமயில் வெற்பிலுறை வேலவுன்சீ
ரேழுவக மும்போற்று மே. (௩௭)

தானவரைச் சங்கரித்துத் தன்னைச் சரணடைந்த
வானவரைக் காத்தகுன்றை மாமணியே --தேனைத்
தினைமா வுடன்கலந்து தித்திப்பத் தந்த
வனைமோகா நாயேற் கருள். (௩௮)

செங்கடப்பந் தாரானைச் செம்மையெலாந் தந்தானைச்
சங்கடமெல் லாந்தவிர்த்த தற்பரனைப்--பொங்கரவப்
பூண னளித்தருளும் புத்திரனைக் குன்றையிடைக்
காணுமுத் திககரைகா னார். (௩௯)

ஏரகத்தா யென்ற விடரகந்முய் குன்றைமலை
யூரகத்தா யென்றனுட லுள்ளகத்தாய்--சேரகத்தார்க்
கெட்டியே செல்வத் திருச்செந்துர் மேவுதங்கக்
கட்டியே நின்னெடியேன் காண். (௪௦)

புள்ளியின் மீதேறிப் போந்தடி யார்க் கிந்தருள்வான்
கள்ளமருஞ் சோலைக் கிண்குன்றை--வள்ளவன்
றெள்ளுதமிழ் செய்யுமென்றன் நினைநீக் கிப்புரந்தா
னெள்ளவந் துன்ப மிலை. (௪௧)

சச்சைப் பொருதுமுலைக் காமாட்சி தந்தகந்த
 ன்ச மொழிப்பானென் றுசையற்று—நிச்சயமு ய்ப்
 பத்தியொடு குன்றைப் புதிபுகுந்தேன் பாழ்மலம்போய்
 முத்தியினி யெய்தன் முறை.

(சடு)

வாதநோய் பித்த மயக்கநோ யையநோ
 யாதநோய் போங்குன்றை யண்ணலையெந்—நாதனை
 சிந்தை மயக்கொழியுஞ் செல்கதியுஞ் சேர்ந்திழுந்
 பந்தமறு நெஞ்சே பணி.

(சக)

தென்னருறை பாண்டித் திருநாட்டிற் குன்றையிலே
 யென்னை யுடையா னினிதிருக்கக்—கன்னன்மதன்
 னிட்டகொடும் பாணமஞ்சம் வெந்தொழிந்து போகாமே
 தொடடிமோ நம்மைநெஞ்சே சொல்.

(சஎ)

பாம்பணிந்து கூடற் பழம்பதியி லம்பிகைக்கா
 வேம்பணிந்தோ னோதுகென வேண்டியிட—நாம்பணியுங்
 குன்றைக் குமான் குருவா யுபதேச
 மன்றைக் குமரத்தா னறி.

(சஅ)

அபயகர கண்டவன்றே யச்சமுற்றுந் தீர்ந்தே
 னாபயசெனுந் தாயரையுட் கொண்டேன்—சபையினட
 மாடுவான் பெற்ற வரசவனா நின்னருளைக்
 கூடுநா னென்றோ குறி.

(சச)

காலபயந் தீர்க்குங் கதிர்வேல் கதிகழலே
 சாலுமருள் போக்குமலந் தங்குஞ்ஞமற—மேலாக
 ஞாலமதில் வாழ்க்கைதரு நோய்போந் திருநாமம்
 வேலவநின் றேவினம்பு விர.

(சு)

வேதா கமங்களருள் வேதியனே குன்றைநகர்
நாதா பழநிமுலை நாயகனே—யாதார
நின்னையல்லா லாரெனக்கு நெஞ்சுமொண்டை நாவிலே
தன்னை யொழித்தருள்வாய் தான். (ருக)

தாரா தொழியினருள் சங்கடமெல் லாந்தொலைத்தே
யாரே யெனக்கிங் கருள்செய்வார்—வாரேறு
கும்பமுலை மாதுவள்ளி கோமானே குன்றையையா
நடமினதிங் குன்றனையே நான். (ரு௮)

வள்ளிதனச் சாந்த மணக்குந் திருமார்பற்
கள்ளமினெஞ் சேகுன்றை யிற்கண்டாற்—பிள்ளைகளு
மாடங்க ளும்மனைவி மார்களும்பொன் மாமணியும்
விடெங்கு மாநிறையு மே. (ரு௯)

விடும்போ துயிருடலை மேதினியோர் கூடிக்
கொடும்பாவி யென்றென்னைக் கூறா—தடுங்காலன்
றன்னைத் தடிந்து சரணமலர் தந்தருள்வாய்
மன்னுகுன்றை முன்வேல் வா. (ரு௧)

ஞாபமெண்ணித் தள்ளாதே நல்லானே வல்லான்
தாய்மகவைக் குற்றமெண்ணித் தள்ளிவிடான்—சேயவன
னென்னைத் துயரதூரீத் தேன்கொள்வாய் குன்றையையா
பின்னையெனக் கார்துணைநீ பேசு. (ரு௧௧)

கச்சமர்பூங்கொங்கைவள்ளி காந்தனே குன்றையினிற்
பச்சையிலேறிவரும் பண்ணவனே—சிச்சயமா
யச்சமொழித் தென்றனைநீ யாண்டக்கால் வந்துநினை
யிச்சகமெல் லாமேத்து மே. (ரு௧௨)

ஆடு மரவினுக்கு மம்புலிக்கு மம்பலத்தி
 னெடுநடஞ் செய்தருளு நம்பன்சேய்—தேடுமறைக்
 கோயொளிப் பான்குன்றை யூரமர்வான் வள்ளியைமுன்
 நேடிவரு வான்யுனத்திற் சென்று. (கூஎ)

மனமிறக்கக் கற்றலிலேன் மற்றைஔயந்தும் வெல்லேன்
 சினமிறக்கச் சற்றுந் தெரியேன்—வினையேனான்
 குன்றைப் பதிவாழ் குமரா நினைப்பணிந்தே
 நென்றைக்குப் போமென் னிடர். (கூஅ)

அந்தரத்தி னுள்ள வமரரெலாம் வந்துபணி
 சிந்தை மகிழ்ந்திடவே செய்துநின்ற—ரெந்தைகழல்
 போற்றினு ரேத்தினர் பொன்னார் திருக்குன்றை
 தாழ்த்தினர் தங்க டலை. (கூங)

அஞ்ஞானம் போமே யறமே மலபந்த
 மெய்ஞ்ஞானம் வந்து வினையுமே—யெஞ்ஞானம்
 குன்றை யிருந்தருளுங் கோமனைப் பத்தியெயி
 நென்றைக்கு மிலலை யிடர். (கூ௦)

அன்னையுந் யத்தனூர் பாசா னரசனூர்
 மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்துநீ—யென்னை
 யுடையாய் திருக்குன்றையுத்தமனே நாயேன்
 கடையாகா வண்ணமெனைக் கா. (கூக)

ஆண்டவனீ யாவா யடிமையே நாயடியேன்
 றுண்டவஞ்செய் தில்லைக்காச் சம்புமைந்தா—முண்டனீ
 போக்கிப்பொற்குன்றையின்வாழ் புண்ணியனேநின்பணிக்கா
 ளாக்கியெனக் கீவா யருள். (கூஉ)

அட்டசித்தி யும்பெறலா மட்டகுண் ழும்பெறலா
மட்டதிசை யங்கீர்த்தி யாக்கலா—மட்டகுண்
குன்றைப் பதியதனைக் கும்பிட்டாற் கையெடுத்திங்
கென்றைக்கு மில்லை யிடர்.

(சு ௩)

தேனிற் சிறந்தவனீ தேவகுலங் காத்தவனீ
பாவிற் கிசைந்த பராபரனீ—யாவுக்கு
முன்னுவாய் குன்றைபுளாய் மூடமதி யேற்கருளப்
பின்னாது லேயா பிழை.

(சு ௪)

பொல்லாத வாணவத்தைப் போக்காயோ புண்ணியனே
யல்லாத மாயை யகற்றோ—நில்லாத்
கரும மலத்தைக் கழியாயோ குன்றை
யருளுவாய் நின்றவம லா.

(சு ௫)

ஆகமங்கள் கல்லா ரருமறைநா லோதார்கள்
சோகமங்கச் சூதனுரை சொற்கேளார்—பாகமங்கை
கொண்டா னளித்த சூமரன் கிழல்பணியார்
வண்டாடு மஞ்ஞைமலை வந்து.

(சு ௬)

கன்வங் களவு கருதாமற் குன்றைகண்டே
னின்னமெனைக் கால னிழக்காமன்—முன்னைவினைத்
தொந்தங்கள் வந்து தொடராமற் ருயரிடம்
வந்தினிமே லும்பிறவா மல்.

(சு ௭)

வேதமதை நிந்திப்பார் விணருரை யுட்கொள்வார்
நாதனுரை யாகமத்தை நன்னுரையார்—பாதமலர்க்
கன்புசெயார் குன்றை யடையார் யமபுரத்திற்
றுன்புறுவ தன்றியுள தோ.

(சு ௮)

வாதுத்துப் போவார் மடந்தையருக்கேயளிப்பா
 ரேயசெயும் பாவமென வெண்ணிலார்—தினுக்கே
 யோயமிவர் செய்கையெலா முன்னுங்காற் குன்றைபயா
 வேதுக் கிவர்பிறந்த தே. (எசு)

மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வந்தடையும் பாவமெலா
 மெண்ணத் தொலையாதே பென்றாலும்—புண்ணியன்பேர்
 சொல்லத் தெரியாதா தாய்கிரு மஞ்ஞைமலை
 சொல்லத் தெரியாதா செப்பு. (எடு)

அன்னங்கள் சூழ்கழனி யார்ந்ததிருக் குன்றைதனின்
 மன்னனை வாழ்விக்க வந்தான்—லின் னுந்
 தருவான மிட்டமெலார் தஞ்சமென நெஞ்சே
 யொருகாலு நீமறவா துன் (எக)

ஐந்து முகத்தாலு மைந்துபா சங்கெடுத்து
 முந்து மொருமுகத்தான் முத்திலை—தந்திடற்கே
 யாறுமுகங் கொண்டானெம் மைய னன்பெருமை
 தேறுமன மேகுன்றை செல். (எஉ)

செல்லுறையுங் குன்றையிடைத் திவினனோய் தீர்த்தருள்வா
 னல்லுறையுங் குண்டானசே யாங்காறான்—வல்லியொடுங்
 குஞ்சரியார் தம்மோடுங் கூடிக் குடியாக
 வஞ்சலைநெஞ் சேசென் றடை. (எஃ)

என்னதவஞ் செய்தேன்மற் றேழையே னிப்பிறப்பின்
 முன்னிய லுந்தவந்தான் முற்றியோ—மன்னவனைக்
 குன்றைப் பதியிற் குயின்மொழியா ரோடுகண்டேன்
 வென்றுதுயர் வீற்றிருக்க வே. (எஃ)

அந்தகனூர்க் கஞ்சி யடைந்தே னரனுமையாண்
மைந்தகரு ணிதிதியாய் வாழ்பவனே—செந்தினகர்க்
கந்தர் சிகண்டிமலைக் கார்த்திகே யாரமன்றன்
வந்தான்முன் வந்துதவு வாய்.

(எடு)

மாதா வுதரத்தி லென்னையின்னம் வைபாதே
நாதா பழநிமலை நாயகமே—வேதாமுற்
தேவரெலாம் போற்றுந் திருக்குன்றை யம்பதியா
யாவர்துணை யாவா ரெனக்கு.

(எஉ)

ஆரணங்க ளேத்தலுனை யாகமங்கள் சொல்வதுனைப்
பூரணனை பன்னெட்டும் போற்றலுனை—நாரணனூர்க்
கேற்ற மருகா வெழிற்குன்றை வாழ்முருகா
மாற்றவரு ணேயை வரம்.

(எங்)

மாயன்சா பந்திர்த்த மாமுகத்தோ னின்றிணைவன்
முயுமையா டந்தைசிவ சங்கரனா—ராயிருக்க
நீயிருக்கத் துன்பமெனை நோந்திருத்த லென்னைகுன்றை
வாயிருக்கும் வன்விகண வா.

(எஅ)

உள்ளுவா யாகி லுமைமடிவாழ் சேய்லுனைக்
தள்ளுவா யேசஞ் சலமுந் தும்—புள்ளுவா
யாநிறமுத்தை யோதுசுன்றை யன்னலை நீ யென்னுளமே
தேறித் தெளிந்துபணி செய்.

(எஃ)

காவாக்கா லாரே களைக ணடியேற்குப்
பாவாக்காற் பாடும் பரிசுறியே—னீவாக்கா
லந்தகனின் பாலனு கா னஞ்சலெனக் குன்றையையர்
வந்தெதிரே தந்தாள வரம்.

(எ0)

வாயானே தேவருளும் வாய்த்தானே யன்பருக்குத்
தாயானே குன்றையளர் சண்முகனே—நோயாலே
பட்ட துயரம் பகர்வதென்னெந் தாய்தருவாய்
கட்டமொழித் தின்னருணைக் கம்.

(அக)

உன்னைப் பணியா நுனதுகுன்றை வந்தடையார்
தன்னைப் பிடித்தலைப்ப தன்றியே—முன்னவனே
யெக்கணக்கா லந்தகனா ரென்றனிடம் வந்தடைவா
ரக்கணக்கைச் சற்றே யவிழ்.

(அஉ)

வீண்பாட்டுப் பாடுமவர் மெய்யருளைக் கூடுவரோ
சேண்பாடு குன்றைநகர்ச் செல்வனே—பாண்பாடு
சோலைமலை தோகைமலை சொல்லுகந்த மாமலையாழ்
வேலைதிரு வாக்கதனால் விள்.

(அங)

பஞ்சமுக மீசன் பராசத்தி யார்முகமொன்
றஞ்சலென வந்த வறுமுகவா—தஞ்சமெனக்
குன்றையல்லா லுண்டோ வுயர்சிகண்டி மாமலையா
யென்னையல்லா லாரெளிய ரே.

(அச)

எத்தனைநாள் போற்றி னுமென்முகத்தைப் பார்த்திலையேற்
பத்தெனெ லாகும் பரிசுண்டோ—சுத்த
மணங்கியருள் குன்றை யிறையவனே வெற்பளித்த
கணங்குமுலை பெற்ற சுதா.

(அரு)

சரவணப வாவெண்பார் சங்கடங்க டர்ப்பான்
மரணபயம் வந்தடைய வையான்—பிரணவத்தி
னுள்ளிருப்பா னென்ற னுளத்திருப்பான் குன்றைநகர்
வள்ளிடுய்வ யானைகண் வன்.

(அக)

சங்கடங்குடர்க்குந் தனிக்கந்த மாகிரியான்
 றங்குதிருக் குன்றைதனைச் சார்ந்தக்காற்—சங்கடங்க
 ளே துறமை யந்தகன ரெண்ணுவரோ வந்தெழுத்தை
 யோதுகவாய் நெஞ்சகமே யுள்.

(அ௭)

முருகா குகாசன் முகாவென்று பாடி
 யருகாத நெஞ்சினேற் குண்டோ—வருகாதே
 பென்று மொருநிலையா மின்பமுத்தி குன்றையையா
 மன்றினட மாடிபுதல் வா.

(அ௮)

கதிவே நிலையெனக்குக் காமாட்சி பெற்ற
 நிதியே நிதியளிக்கு நேசா—மதியேறு
 செஞ்சடையான் பெற்ற திருக்குறையைச் சேவகனே
 நெஞ்சடைநோய் தீர்த்தருள்வாய் நீ.

(அ௯)

சூரபது மாவைத் தொலைத்தவடி வேலினுக்கென்
 னீரலுறு னோயை யெடுக்கரிதோ—பாரமலை
 மேலிருந்தாய் குன்றைநகர் மீடுருந்தா யுன்னுடைய
 காலிருந்தே னியே கதி.

(௧௦)

இச்சைவள்ளி யேகிரியை யெம்மன்கை குஞ்சரியே
 கைச்சத்தி யேளானங் காமருசீர்—முசுத்தி
 நாகனருட் குன்றை நகர்வாழ் குமரேசன்
 பாதமலர் நெஞ்சிறுகப் பற்று.

(௧௧)

வில்லா ஸடிபட்டான் வேடுவன்ற நெச்சிலுண்டான்
 கல்லா லெறிபட்டான் கல்லான்—ரொல்லுகுன்றை
 வள்ளிமண வளநிதி குவாய்த்தகந்தை யென்றுநிலை
 யெள்ளாரோ விச்சகத்த ரே.

(௧௨)

தாரகனைச் சிங்கமுதன் தன்னைமயில் வெற்பிறைவா
 குரபது மாவைத் தொலைத்தருளும்—வீரமது
 பெய்யேயா வெளிபெற்றிப் புன்களையு போக்கியரு
 னையா பொறுக்கவரி தால்.

(ககந)

பல்லா ரகத்தும் பரவும் பாஞ்சடரென்
 நெல்லா மறைபு பியம்பிடுநீ—நில்லாதெ
 நெல்லையிலாய் குன்றை யிறைவனே பென்னுளத்திற்
 பொல்லேனென் றோதான் புகல்.

(ககந)

என்னுன் மறைகட் கிழக்குவா வையாதே
 பொன்னுடர் போற்றுநுன்றைப் புண்ணியனே—மன்னுநீ
 தான்சகல சீவ தயாநிதிமென் றோதுமறை
 யான்சகச னோயுறுவ தென்.

(ககந)

கைப்பொருளே யெங்ஙன கைப்பொருளார் பெற்றெடுத்த
 மெய்ப்பொருளே நின்முலை விட்டுவிடே—னெப்பொழுது
 மெங்கள் குலத்துக் கிளையவனே குன்றையென்றுந்
 தங்கதிபா நன்கருணி தா.

(ககந)

எல்லா மிறந்தநிலை யென்றனக்குக் காட்டியரு
 எல்லார் மிடற்றா னருள்சேயே—பொல்லாதே
 னுனாலு நின்னைவிட யாரே யமர்குன்றை
 வாளுடர் போற்றுதலை வா.

(ககந)

பொன்மலை பெற்ற புதல்விமடி மீதமரு
 நன்மலை நீபமணி நாதனே—யென்மலைத்
 தீர்க்குந் திறமுனதே செந்தினகர் குன்றைநகர்
 காக்குங் கருணை கரா.

(ககந)

தேனார் பழநிமலை செந்தினகர் மேயவனை
ஞான கரணவள்ளி நாயகனை—நீநாளு
மேத்துவாய் நெஞ்சே யிடர்போக மஞ்ஞைமலை
போற்றுவர யன்னான் புகழ்.

(ககச)

ஐந்துமுகம் கைந்தொழித்தி னுண்மையரு ளாறுமுகன்
றந்திமுகன் தம்பிகுன்றை தான்பணிந்தால்—வந்தவிந்நோய்
தீரும் பெருஞ்செல்வஞ் சேருஞ் செழும்வாழ்க்கை
யாருந் தடையிலலை யால்.

(க௦)

மாதிருவர் பாகமுற மாமறைநா லேரதலுறப்
போதிருவர் நாயகர்கள் போற்றலுற —வந்தியெனக்
குன்றைநகர் நின்ற குகனைக் குருமனியை
பென்றடைவாய் நெஞ்சே யினி.

(க௦க)

இப்பிறவி தந்தா னினிப்பிறவி யிலலை யென
விப்பிறப்பி னோயோ டிடரொழித்தான்—விப்பிரர்க
ளேத்துகுன்றை மேவு மெழிலார் குதன்மீது
தோத்திரங்க ணெஞ்சமே சொல்.

(க௦௨)

போவாத் துயரம்போம் பொல்லாத் தானவம்போ
மாகாத விந்நோ யழிந்துவிடு—மாகாத
கும்பமுலை மாதிருவர் கோமானைச் சீமானைக்
கம்பமறுங் குன்றைதனிற் காண்.

(க௦௩)

சும்மா விருந்தவெனைச் சொந்தமெனப் பாராட்டி
யம்மா பெரிது மருந்திய்தான்—கைம்மாறென்
றில்லை மயின்மலைவாழ் சீன்சே யாறெழுத்தைச்
சொல்லுவதே நெஞ்சே துணி.

(க௦௪)

நெந்தினகர் மேய சிவனார் திருமதலை
வந்தெனதுள் எத்திலென்று மண்ணிநின்ரு—னந்தகனே
குன்றைப் பதியுடைய கோமான்கை வேலுளதா
லென்றைக்கும் வாரா திரு.

(க0டு)

ஐந்துகரன் தம்பிதனை யாறுமுக னுனவனை
யிந்து முகிமடிமீ தேறியிருந்—தைந்துமுகன்
பேற்றறிவரு கென்னப் புயந்தனிஹற் றேயாட
லாற்றினனைக் குன்றைபடை வாய்.

(க0சு)

மண்ணினையுண் டாயர் மகளிர் துகிறிருடி
வெண்ணெயுண்ட மாயோன் விழிவந்தோர்—கண்ணளவு
காதார்வான் குஞ்சரியார் கானக் குறமகளார்
நாதா மயின்மலைவா னு.

(க0௭)

தந்தை யிருப்புமலை தாயார் பிறப்புமலை
யிந்தவிதத் தாலோ விருந்தாயந்—கந்தகுக
வெல்லா மலையினுமென் னுள்ளத்துங் குன்றையினுந்
கல்லாதே னேனுமெனைக் கா.

(க0௮)

சொக்கருக்கு ஞானச் சுடர்தனக்குச் சுந்தரருக்
கக்கணியங் சுடலுமை யம்மைபங்கர்க்—கெக்கலைக்கு
மூலமாம் வேத முதலுணர்த்துந் குன்றையனை
வேலவனை நெஞ்சே விழை.

(க0௯)

எல்லா ருளத்து யிருத்தலாற் குன்றையுமெ
வல்லாய் குகனென்னு மாமறைநூல்—பெல்லாதே
ஹுவத்தைப் போக்கி யகந்தைதனை யீடழித்து
மாணவக னுக்க மதி.

(க10)

மண்ணெடுத்துப் பிச்சையுண்டு மாற்றமிழுங் கொண்டுமலை
பெண்ணெடுத்த கூடற் பிரான்மகன்காற்—கண்ணெடுத்து
நின்றூற் குறையேது நெஞ்சேவஞ் சம்ஸிட்டுக்
குன்றாக் குடிக்குகனைக் கூடு. (ககசு)

தேன்பாடத் தேனளிக்குந் தெய்வச் சிகண்டிமலைக்
கோன்பாத மன்புடையார் கூடுகிற்பார்—வின்பாடு
பட்டுப் பரிதவிக்கும் பாதகனு மென்றனக்கு
மெட்டுமதோ விர்தநல மே. (ககசு)

நீரிருந்த செஞ்சடையா னேரிருந்தே யாடல்செயும்
பாரிருந்த குன்றைப் பதிக்கொர்பதி—வாரிருந்த
தங்கக் குடனோர் தனத்தா ரிருவர்பதி
யெங்கட்கும் வாய்ததபதி யே. (ககசு)

போருந் தசரகுலம் போயழியச் செய்தானைச்
சீருந்ற செந்தினகர்ச் சேவகனை—யாருந்ற [தன்
செஞ்சடையான் பெற்றபெருஞ் செல்வத்தைக் குன்றையிற
யஞ்சடையா முன்னே பணி. (ககசு)

ஆறுமுக வேல னாருளைப் பெறுதவர்க்கு
வீறு கவிவருமோ மேன்மையுண்டோ—மாறில்சீர்
வந்துறுமோ முத்தி வருமோ மலம்போமோ
கந்தனடி குன்றையிடைக் காண். (ககசு)

இங்கிருந்தென் செய்வா யிடர்நோயே யான்பணிந்தே
னெங்கள்பிரான் மசங்கமல மேய்பாத—மங்கையுமை
பெற்றகுன்றை மேவும் பிரானைப் பணியார்பா
ஹற்றிருந்து வாழ்போ வுவந்து. (ககசு)

முப்பாச் மும்போகு முத்திவரு மந்தகனார்
செப்பாச் மும்போகுங் காணெஞ்சே—செப்பாநுங்
கொங்கைக் குறத்தியொடுங் குன்றைப் பதியமரும்
பங்கயத்தா ளாணைப் பணி.

(கக௭)

விண்ணாட்டை யாண்டிடலா மேதினியீர் மேதினியிற்
பன்னாட்டுந் தம்மாணை யேபலிக்குந்—தென்னாணைக்
காவான் பயந்தளித்த கந்தனைநீர் குன்றையிடை
மேவாத தென்னே விரைந்து.

(கக௮)

பூக்கைக்கொண் டேழுருகன் பொன்னடியைப் பூசித்தாற்
பாக்கியமொன் றேபுகழும் பாலிக்கும்—வாக்கதனாற்
பாடுவார்க் கெல்லாப் பயனுமாங் குன்றையிடைக்
கூடுவார்க் கென்னே குறை.

(கக௯)

கங்கைமதி தங்குசடைக் கண்ணுதலார் பெற்றறெடுத்த
செங்கரும்பே கற்கண்டே சீனியே—பங்கமில்லாக்
குன்றைப் பதியுடைய கோமானே சீபானே
யென்றைக்குப் போமென் னிடர்.

(க20)

ஐங்கரற்குத் தம்பிகுன்றை யெம்புகற்குத் தேசிகனாற்
சங்கரிக்குப் புலனாந் தன்மருகன்—மங்கைவள்ளி
குஞ்சரிக்கு நாதன் குகனெங்குடிமுழுது
மஞ்சலெனக் காத்தருளு வான்.

(க21)

செஞ்சுதங்கை கொஞ்சச் சிறுகிங் கிணியசைய
மஞ்சன் வரலை மகிழ்ந்துமையான்—கொஞ்சியெடுத்த
தீச னிடமளிக்க வேறி யவன்றோன்
வாசஞ்செய் வான்குன்றை மன்.

(க22)

பாடுவது குன்றைப் பரணை நினைநாயேன்
 வீடுபுக நீங்காநோய் விட்டகல—நீடுபுகழ்
 பெற்றோங்கி வாழ்ந்திருக்கப் பேரா மலம்பேர
 மற்றேது மெண்ணு மனம்.

(கஉ௩)

மங்களஞ்சேர் குன்றைநகர் வாழ்குமரன் றுனவரைச்
 சங்கரித்து வானவரைத் தான்புரந்தோன்—மங்கையுமை
 நாதனிவர் நாப்பணென்று நண்ணி யமர்கந்தன்
 பாதமல ரேதினமும் பாடு.

(கஉ௪)

கந்த னடியைக் கருதுகிலீர் குன்றையினி
 லந்தகனூக் கென்செய்வி ரம்புவியிர்—மைந்தரென்று
 மாடங்க ளென்று மகிழ்ந்திருப்பீர் மற்றவைதாங்
 கூடவரு மோதமக்கெங் கும்.

(கஉ௫)

சாவதற்கிங் கஞ்சித் தளர்ந்தனையே நெஞ்சகமே
 சாவுநமை விட்டிடுமோ சண்டனின்னோ—சாவதனுக்
 கேனோ பயந்தாய்நீ யேராருங் குன்றையிடை
 வரனோர்சே னுபதியை வாழ்த்து.

(கஉ௬)

வாழ்த்துவாய் குன்றைதனின் மன்னவனை வாயாலே [யர்
 தாழ்த்துவாய் சென்னியவன் றுண்மலர்க்கீழ்ப்—பாழ்த்து
 விட்டுவிடு நோயும் விலகுநமை யந்தகனூ
 தொட்டிழுக்க மாட்டார் துணி.

(கஉ௭)

பணிவார் பிணிதீர்த்துப் பாதகமுந் தீர்த்து
 மணியாருங் குன்றை மலைமே—லணியார
 விற்றிருந்தான் வன்விடுபாடு மேவுதெய்வ யானையொடுங்
 கூறுறுதைத்தான் பெற்ற குகன்.

(கஉ௮)

தண்டேன் பிறப்பிறப்பைக் கைவிட்டேன் மும்மலங்க
ளாண்டாவே நோயு மகன்றதே—தொண்டார்க்காக்
குன்றை தனி லுறையுங் கோமானைச் சீமானை
மன்றாடி பெற்றவாழ் வை.

(ககக)

மயின்மலைவாழ் கின்ற மருந்தேயன் வானோர்
துயிலடைந்து சோம்பாமே துன்னி—யயிலெறிந்து
தானவரை வென்ற தலைவா சரணடைந்தேன்
யானினிநிற் கோதுவதென் னே.

(ககஉ)

அன்புசுற்று மில்லாதே னுனாலு மன்பனித்திங்
கின்பருள்வாய் குன்றைமுரு கேசனே—யின்பனித்தா
லென்னையெனக் கேட்பா ரெவரேகின் னிற்பெரியா
ருன்னி லுளரோ ளரை.

(ககக)

மண்டைநோய் வாக்குநோய் மார்புநோய் மற்றநோய்
தொண்டைநோ யெல்லாந் தொலைந்தவே—பண்டயிலை
விட்டசுரர் தங்குலத்தை வேறுத்த மஞ்ஞைமலைச்
சிட்டனடி சிந்தை செய.

(ககஉ)

சாக்கையுமை யம்மையார் தந்தளித்த கந்தனமை
யாக்கைநோய் தீர்த்தனவா னையமலை—மாக்குன்றை
பூக்கொண்டு ஞானகுகன் பொன்னடியைப் போற்றிநித
னக்கொண்டு வாழ்த்த னலம்.

(ககஉ)

சுப்பிரமண் யப்பெயராற் றாயவே தாகமத்தால்
விப்பிரனே யாவைகுன்றை வேதியோ—யிப்புகி
வேனோ குறமாதா மேந்திழையைக் கையிடித்தாய்
வானோர் பணிபுமுதல் வா.

(ககஉ)

நோயற் நிருப்பதற்கு நூலுணர்வு சேர்வதற்கும்
வாயற்ற மோன மருவுதற்கு—மேயவிந்தக்
காயத் தொடுமுத்தி காண்பதற்கு நல்லதுகாண்
யேதிருக் குன்றையெனுஞ் சொல்.

(கஉரு)

இம்மைதனி லெல்லா நலனுநமை யெய்துதற்கு
மும்மையிற்செய் திவினைக ளோய்ந்ததற்கு—மம்மையிலே
முத்திவந்து கூடுதற்கு முன்னவனார் குன்றைதனைப்
பத்திபண்ண வேண்டும் பரிந்து.

(கஉ௧)

வானோர் பணியு மருந்தே மயின்மலைவாழ்
தேனே திரவியமே தெள்ளமுதே—மானேரு
மின்னனையார் போகமதில் வீழாம னுனடிமை
யென்னையெடுத் தாள்வா யினி.

(கஉ௨)

செங்கநும்பை யேந்திச் சிறுநாளைத் தேனாக்கி
யைங்கணையுங் கோத்துவிடு மயமாரன்—றங்குதுயர்
தீர்க்குகின்ற நம்மையினிச் செர்வதென்னன் னுன்வீரம்
பார்ப்பமுயர் குன்றைதனைப் பார்.

(கஉ௩)

அண்டா திபர்பணியு மாண்டவனைக் குன்றையிடைக்
கண்டாரே யெந்நலமுங் கைக்கொள்வார்—விண்டாரோ
வெல்லாத் துயருக்கு மீடாவா ரெண்ணுநெஞ்சே
நல்லோமாய் வாழ்ந்திடலா நாம்.

(கஉ௪)

பார்த்தாற் பெரியா பயனென்ப நின்றாதை
பார்த்ததனான் மன்மதனார் பட்டொழிந்தார்—கூர்த்துணரிற்
செய்யுஞ் செயலென னுஞ் சிந்தைவகை யாலன்றி
யைய்குன்றை ஸாதா வருள்.

(கஉ௫)

காலின் செருப்படியும் கல்லடியும் வில்லடியும்
மாணினடி தோலுடையோ டாடலுடன்—கலிக்கு
மண்ணெடுத்த மாற்றடியும் கொண்டான் மதலைகுன்றை
யண்ணலென்பார்க் கென்னறைவ தால். (கசக)

வெம்புலியும் பாம்பு மிகவு மகமகிழ
வம்புலியைச் செஞ்சடைவைத் தாடலுற்றோ—னம்புலியோ
ருப்ப வளித்த பொருமகனைக் குன்றைதனி
லெய்தவிடர் தீர்ந்தேகு மே. (கசஉ)

கேட்டா லுலகின்கட் கிழான் மாணுடரு
மாட்டாமை சொல்லார் மயின்மலையாப்—வேட்டேன
னாட்டமொரு மூன்றுடையான் நந்த நறுங்கனியே
தாட்டா மரைமலரைத் தா. (கசங்)

வள்ளலெனப் பேர்புணர் தும் வந்தடைந்த நாயேனைத்
தள்ளிவிட னிற்குத் தகுதியோ—வள்ளிபுணர்
கோனே குமர குருபானே குன்றையினெம்
மாணேநீ தந்தான் வரம். (கசச)

ஒன்றாக வேறு யுடனாகக் குன்றைமலை
நன்றோரே பெங்க விகிர்லிறை—யின்றாகி
நாளைக் கிறப்பாரை நாறினையோ முத்திகந்த
வேளைக்கேட் டேமேவு வேம். (கசரு)

மைந்தரொடு மாடம் வடமீனொப் பாமனையுந்
தந்தியீர் தண்டுகையுந் தாமடைவார்—செந்திலுறை
சேவகனைக் குன்றையிடைச் சேவிப்பாரா பின்மலம்பேறு
மேவுவர்கள் முத்தியின்ப மே. (கசக)

ஆங்காநீங்கிலி ரைம்புலனைச் சுட்டொழியீர்
துங்காமற் தூங்குஞ் சுகமுணரீர்—நீங்காத
குன்றைப் பதியுறையுங் கோமானைக் கூடகிலி
மென்றைக்குச் சேருமுத்தி யே.

(கச௭)

துங்கினையோ நீயென்றுந் தூங்காச் சுடர்க்கொழுந்தே
பாங்கிருவ மென்றாய்மார் பார்த்திலரோ—விங்கெனக்கு
வந்தவிந்நோய் தீர்க்க மனமிரங்கா தென்னைகுன்றைச்
சுந்தரனே வாய்திறந்து சொல்.

(கசஅ)

நங்குன்றை மேவுகுக நாதனா தாயுமையா
ளங்குன்றை யொத்ததனத் தான்பாலைப்—பங்கின்றி
யேனியா யுண்டா யெனக்கேட்பேன் சம்பந்தன்
முனோரில் வந்தடைந்தாற் முன்.

(கசக)

நாவாதந் தீர்ப்பதற்கு நங்குன்றை மம்பதியிற்
போவா ரடியிற் பொடிபோதுள்—சாவாத
நல்ல வரம்பெறலா நன்முத்தி யம்முதலாம்
வல்லவனை யுன்னின் மனம்.

(கரு0)

காட்டினட மாடியுர கக்கங் கணம்பூண்டே
யோட்டிலிரந் துண்ணு மொருவன்சேய்—பாட்டினுக்கு
நல்ல கதிதருவா னஞ்சுகண்டி மாமலையா
சிலிலையிட மென்று மினி.

(கருக)

வேட்டுருவால் வேடமங்கை வேட்டலினு லம்மலையா
னுட்டிபுகழ்க் குன்றையைய னாதெனக்குங்—கேட்டிலிரோ
வாறுமுக முற்றதனு லாறுபதே சஞ்சொல்லால்
வேறுரையென் மேலாயி னுன்.

(கருஉ)

மண்ணெடுத்தான் றந்தையச்சொன் மாறிலதா நீகுறவர்
 ணெண்ணெடுத்தபேச்சின் னும்பேசுகின்றர் — பண்ணெடுத்த
 வேதம் பரவுகுன்றை மெய்யவிதற் கென்சொல்வே
 னாத நினக்கடிமை நான். (கரு௩)

பாரளந்த மாயவனும் பங்கயத்து நான்முகனு
 ரீரளந்த வேணி நிருமலனுஞ் — சீரளந்த
 குன்றைப் பதிவாழ் குமரன் வடிவென்றே
 நன்றறிந்தே னுயினே னான். (கரு௪)

தில்லைநக ரீசன் நிருக்குமரன் குன்றைதனி
 லில்லையென தெவ்வரமு மீந்தருள்வான் — கொல்லவரு
 மந்தகனைப் போவென் றுதட்டிநமை யாதரிப்பான்
 கந்தனெனும் பேருடையான் காண். (கரு௫)

பரசிவனார் பெற்றருளும் பாலகனே வாய்மை
 விரவுமறை யோதும் விமலா — தரையதனிற்
 பொற்துன்றை கேள்பு பூரணனே நல்லகதி
 யெற்குத்தந் தான்வா யினி. (கரு௬)

தந்தா தரிப்பதுதாய் தந்தைசெயல் சேய்க்கென்ப
 மெந்தா யடியே நெழிற் குன்றை — வந்தேன்முன்
 மும்மலங்கள் போயநின் மொய்த்திருந்த நோயொழிந்த
 செம்மைபெறு வாயெனவே செப்பு. (கரு௭)

கல்லைப் பிளந்து கடத்தை யுடைத்தெறிந்து
 வல்லை யுருட்டிம் வனமுலையான் — சொல்லதனற்
 பாகதனைக் கற்கண்டைப் பாலைத்தே கிடைப்பழித்தா
 டோகைமலை நாதவெதிர் தோன்று. (கரு௮)

விப்பிரர்க ளேத்தெடுப்பு விண்ணவர்க டாந்து, திக்ச்சு
சுப்பிரமண் யப்பெயர்கொ யேவன்ரு—னிப்புவி
னல்ல சிகண்டிமலை நண்ணிநின்ற ஏன்னவன்பேர்
சொல்லவிட்டுப் போமே துயர்.

(கடுகூ)

ஞ்ஞரத்தை மாய்க்கச் சுடாரும் வேலெறிந்த
வீரன் சிகண்டிமலை மேவிநின்றான்—யாரேனும்
வந்தடையி னோப்போ மலம்போ மகத்துவமா
மந்தகனும் வந்தடையா னால்.

(கடு௦)

நான்மறைசொல் குன்றைநகர் நாயகனை நம்பரனைத்
தான்மறந்து வாழல் சரியாமோ—வேன்மறந்தி
ரெல்லா நலனுமுற வெல்லா விடருமற
நல்லா னளிக் கு நலம்.

(கடு௧)

கொல்லவரு மிந்தகற்கென் கூறுவேன் குன்றையினு
நல்லதிரு ரேகத்து நன்னுநம்பா—தில்லைபுறங்
கோமான் நிருமதுரைக் கொற்ற—புரப்பெற்றெடுத்த
சிமானே யின்னருணீ செய்.

(கடு௨)

கானக் குறவர் களிக்க வருமகளா
மாணைப் புணரு மயின்மலையாய்—தேனதனை
யவ்விடியி னிட்டுதவ வள்ளியுண்டா யவ்விடிக்கிங்
கெவ்விடியு மொப்போ வியம்பு.

(கடு௩)

எந்தநோய் திரா திருக்கு மயின்மலைவாழ்
கந்தனென வேர்சொற் கழறினால்—வந்தவிந்நோய்
போகுமலம் போதஹடன் புண்ணியமா முத்தியுமுண்
டாகுமிது வண்மை யறி.

(கடு௪)

65.

குன்றைவெண்டா.

கடிரு

ஐந்தருக்கொ ளிந்திரஞ் சைந்துழக னுரடியை
வந்திரப்புச் சூரனூர மாய்க்கவந்த—கந்தனடி
சிந்தனைசெய் யார்குன்றை சென்றடையார்க் கென்வருமோ
வெந்தவித முய்வா ரிவர் (கசுரு)

அற்கொண்ட கண்ட னரு நமத் திருமகளைப்
பொற்குன்றை யம்பதிவாழ் புண்ணியனைக்—கற்கண்டைப்
பாடாத பேரைப் பதைபதைக்கச் செய்வதலா
ஒடாரே நம்மைநம் னார். (கசுசு)

மலையரசன் பெற்ற மகன்மடியீ தேறித்
தலைமைபெற நின்றகுன்றைத் தாதாய்—பலகலைகள்
கற்றறியே னுனாலுங் கன்மனத்தே னுனாலு
மற்றறியேன் லேனெருதெய் வம். (கசுஎ)

ஏரகத்தா யென்ற னிடாறற்றுய் மஞ்ஞைமலை
பூரகத்தா யென்ற னளத்தகத்தாய்—நிரகத்தே
கொண்டார்க்கு முத்தி கொடுக்கும் பழநிமலை
யண்டா திபனே யருள். (கசுஅ)

கும்ப முனிக்குக் குல்குருவாய் நின் னுனை
வெம்புபவம் வீட்டியருள் லேதியனை—நம்புமெற்குச்
சாகா வரமளிக்குந் தற்பரனைக் குன்றையிடை
நீயேகி நெஞ்சே நினை. (கசுசு)

பொய்யடைந்த நெஞ்ச ருளம்புகுதாப் புண்ணியனை
மெய்யடைந்தார் நெஞ்சைவிடா வேதியனைப்—பையடைந்த
பாம்பணிவார் பெற்றருளும் பாலகனைக் குன்றையிடைத்
தாம்பணிவர் சங்கடம்போந் தான். (கசுஓ)

நல்ல சிகண்டி மலை நாயகனைத் தாரகனைக்
கொல்லவுயர் வேல்விடுத்த கோமானைத்—தில்லைநக
ரீசர் புயத்தின்மீ தேறி விளையாடும்
பரிசமறுத் தான்வாளைப் பாடு.

(கஎக)

தாரகத்தின் மெய்ப்பொருளே தாரகனைச் செற்றோனே
யாரகத்து நிற்ரு மரும்பொருளே—பாரமெனைக்
காக்க மயின்மலையாய் காவாககால் யாந்துணையிங்
கார்க்குந் தெரியாத தா.

(கஎஉ)

வெம்பிறவி போவதற்கும் வெந்நயர மேகதற்கும் [சேர்
வம்புகெய்ளேய் மாளுதற்கும் வந்தகுன்றைச்—செம்புகழ்
நம்பிதனை நாயகனை நாரணியாள் பெறறெடுத்த
தும்பிமுகன் நம்பியையே சொல்.

(கஎங)

உறியிலிடு வெண்ணெய்கவர் துண்பானே யம்மா
னறியிலன்னை நீலியுமை யானாள்—கரிமகல
னண்ணா னுன்குன்றை யண்ணைத் தன்பித்த
னெண்ணுங்கா லென்குறை நிற்கே.

(கஎச)

பொல்லாத வாணவத்தைப் போகாத வல்லினையை
பல்லாத மாயைதனை யாறியவர்—வெல்லவென்றாற்
குன்றைநகர் சென்றுவள்ளி கோனைப் பணிவிடே
லென்றுமலை மும்மலங்க ளே.

(கஎடு)

வேல்விடுத்துச் சூரனைமுன் வென்றருளும் வித்தகனை
மால்விடுத்த மாதவத்தோர் வந்திதனை—பால்கொடுத்தோ
ரன்னையினி யொக்க லணையாமற் குன்றையைய
வென்னைக் கதிகேர்ப்பையே.

(கஎசு)

மலையரசன் பெற்ற மகன்பெற்ற மைந்தன்
 றலையல்லால் யார்தலைப ராவார்—கலைகற்றீர்
 சொல்லுபினெம் முன்னந் சுருதியுரை குன்றைநகர்
 செல்லுமினீர் சேரசர் சிவம். (க௭௭)

தங்கக் கடம்போற் றாத்தா ரிருவரொடு
 மெங்கட் கருள்செயவே யெஞ்ஞான்றும்—பொங்குபுகழ்க்
 குன்றையமர் வானைக் குறுகிப் பணிவதல்லா
 னன்றருள்வா யென்குவதென் னும். (க௭௮)

அம்புலியின் மானழைக்க வக்துறவர் பொற்கொடிகள்
 பைம்புல்லை நீட்டும பரங்கிரியே—யம்புனல்சேர்
 தேனாறு பாயுந் திருக்குன்றை யம்பதியே
 தானே ரிலாத தலம். (க௭௯)

கடவுளர்குழ் குன்றைக் கவின்மலையாய் நின்னை
 விடவே றாணில்லை மெய்யே—யடலாரும்
 வேலைவிடுத் தென் னா னிடையென துள்ளகத்தா
 மாலைவிடுத் தின்பருளு வாய். (க௮௦)

அருமைத் திருமுகங்க ளாஅடைய வேதப்
 பெருமைக் கிசைந்த பிராணை—கரிமுகனே
 டோடி விளையாடு மொருபொருளைக் குன்றையிடை
 நாடுவதே மிக்க நலம். (க௮௧)

எம்பந்த நீக்கு மிறைவன் றிருக்காழிச்
 சம்பந்தன் பாட்டுகந்த தற்பரணை—கும்பமுலை
 மானுமையைக் கூடி மகிழ்ந்தளித்த குன்றையைய
 னேதுகுறை யும்வையா னே. (க௮௨)

குறவர் குலக்கொடியைச் கூடும் புயத்தா
யறவனே மஞ்ஞைமலை யண்ணல்—பெற்றவரிய
பேறே பெருவாழ்வே பெம்மானே வேதமுடி
வீறே யெனவோது வேம்.

(கஅங்)

கும்பனுக்குக் கூறலொக்குங் கூறுங் மாதுடைய
நம்பனுக்குச் சொன்னதென்ன ஞாயமே—செம்புகழ்சேர்
குன்றைப் பதியான் குருவானை னப்பனுக்கென்
றென்றைக்குந் சொல்லு முலகே.

(கஅச)

தேனே பழநிலைத் தேவே திருச்செந்தா
ராவே திருக்குன்றை யையனே—மீனேருங்
கண்ணு மையான் பாகனினங் காதலனே யென்றுநித
மெண்ணு மவர் கொள்ளா ரிடர்.

(கஅரு)

நான்மறையு மாகமமு நல்லபுரா னம்மவையுந்
தேன்மறையு சோலை செறிஞ்ஞைக—கோன்முதலென்
றோதுகின்ற வாய்மையுணர்ந்தா ரம் கிணர்ந்தே
போதுமென்ற நெஞ்சே புரி.

(கஅசு)

சத்திதரா குன்றையுறை சண்முகனே தற்பரனே
பத்திதரா வென்னையுங்கண் பார்த்துநீ—முத்திதரா
யென்னின் முறையாமோ வேழையே னின்னடிமை
மன்னிறைவ னீயிதுவாட் மை.

(கஅஏ)

பூசைசெய்வார் தீவீனையைப் போக்கிவார் குன்றைதனை
யாசைசெய்வா ராணவனோ யற்றிடுவார்—வாசமது
செய்திருப்பார் முத்திநிலை சேர்ந்திடுவார் பாடுமவ
ரெய்துவரெல் லாநலனு மே.

(கஅஐ)

ஐந்துகரத் தொந்திவயிற் றுனைமுத னுக்கினையன்
 றிநீயுரித் தோன்மனயன் றங்குகுன்றை—சின்னையிடை
 வந்தனைசெய் பென்னையிந்த வல்லினேனோ பென்செய்யு
 மந்தகன்ற றென்னசெய்வா னுல். (கஉசு)

அக்குறவர் பொற்கொழக்கா வன்று தினைப்பினத்து
 மிக்குறவ னுயடைந்த வேதியனைப்—பொய்க்குறவு
 செய்யாளை நங்குன்னதச் சீமானை நந்துயரை
 வையாளை நெஞ்சமே வாழ்த்து. (கஉ௦)

தந்தைகுணை மைந்தனுக்குண் டென்றுலகஞ் சாற்றுகிழ்குங்
 கந்தகுன்றை மேவுகரு ணைகரணே—யந்தகனை
 வந்தக்கா லோட்டி மலர்க்கழலை நாபேற்குத்
 தந்தக்கா லன்றோ சரி. (கஉ௧)

என்பகைவர் போயொழிவா மென்கன்குலம் வாழ்ந்திருக்குந்
 துன்பமெனை வந்து தொடராது—யன்பிலர்பாற்
 சென்றந் கடையாதே செய்யுதிருக் குன்றையிடை
 நின்றிடுவாய் நெஞ்சமே நீ. (கஉ௨)

மாதுமையாள் காணவென்று மன்றின்டஞ் செய்தருளு
 நாத னருள்குமர நாயகனை—மாதடையா
 மாணவத்தை நீக்க வருளடைய முத்தநிலங்
 காணநெஞ்சே குன்றையினிற் காண். (கஉ௩)

குன்றை மலையாய் குறுமுனிவன் தேசிகனே
 நின்றதூன் மேரு நிகராகா—வின்றிவளைப்,
 பாரையா பார்த்துப் பரிந்தனைத்தா வின்றனக்கிங்
 காரையா குற்றமுரைப்பார். (கஉ௪)

தென்னுட்டிற் போய்நமன ராலே திகையாம
லெந்நாட்டு மிக்க வெழிற்பாண்டி—நன்னுட்டிற்
குன்றைப் பதிக்குகனைக் கூடினா நெஞ்சுகமே
பென்றைக்கு மில்லை யிடர்.

(ககரு)

இடரகற்றக் குன்றை யிருக்குமுமை பாலன்
மடமானகண் வள்ளி மணுளன்—சுடர்விலைக்
கண்டான் மலமாயை நன்மந் தரி திரநோ
யண்டாது நெஞ்சே யரி.

(ககசு)

கச்சிவளர் கம்பனருள் காதுவை குன்றைநகர்ப்
பச்சைமயில் வாகனனைப் பார்த்தத்கர்—னிச்சயமாம்
முன்னை வினைபோ முடியு முடல்வினைபோம்
பின்னை வினைபோம் பிரிந்து.

(ககசு)

தொடரா மலமாயை சூழ்வினைபோங் தூல
படராவார் வந்துநமைப் பற்றார்—சுடர்வடிவேல்
விட்டு மகேந்திரத்தை வெற்போடு தாரகனைச்
சுட்டகுன்றை நாதனையே சொல்.

(ககசு)

இந்தமர்வான் குன்றைமலை யெம்மா நெமையான
வந்தமர்வா னமவினைபை மாற்றுவான்—பந்தமற
வேண்டிலவன் சேவடிக்கிழ் மெய்த்தொண்டு செய்துநிதங்
காண்டலது வேறின் கடன்.

(ககசு)

வாழ்க்கிருக் குன்றைமலை வாழ்க்குக னோடடியார்
வாழ்க்கெப்பவ யானையோடு வள்ளியம்மை—வாழ்கமறை
யாகமங்க ளானினங்க ளந்தணர்க ளவ்வரசர்
மேகமங்க னுறெழுத்து மே.

(200)

குன்றைவெண்பா முற்றிற்று.

சுவமயம்.

கண்பதி துணை.

குன்றைக் கலித்துறை.

கப்ப

பொன்னூர் திருக்குன்றை மாமலை மேவிய புண்ணியன்பு
லென்னாவி னாலிக் கலித்துறைப் பாக்க ளியம்புதற்குப் [ஞ்சு
பன்னாக மேற்பள்ளி கொண்டான்முன் னோரும் பரிந்திறை!
மென்னாத னைங்கரத் தெந்தை பிரான்கழ லேத்துவனே.

நூல்.

பூவார் திருக்குன்றை மாமலை மேவிய புண்ணியனைத்
தேவாரங் கேட்ட திருச்செனி யான்றரு செல்வனைநம்
பாவார நின்றநூள் பாவிக்குங் கந்தனைப் பண்ணவனை
நாவார வேத்தித் தொழுதுன்னு வேனன்மை நண்ணுதற்கே]

கற்றறி யேனென்றுங் கேட்டறி யேன்கழற் சேவடியைப்
பற்றறி யேன்பற்று விட்டறி யேன்பரங் குன்றுசெந்து
ருற்றறி யேனென்று மீந்தறி யேனுயர் குன்றையைய
முற்றறி வாய்சிற் றறிவுடை மேற்கெங்ஙன் முத்தியதே. (உ)

கதியே கதிதருங் காரண னேயெங்கள் கற்பகமே
விதியே விதியரி தாமறி யாவிம லன்புதல்வா
நிதியே நிதியளிக் குங்குன்றை மேவிய நிம்மலனே
பதியே பசுவெனைக் காத்தளித் தாளனின் பாரமதே. (ங)

பல்லாய்ப் படைபுழு வாய்ப்படை பூவரு புண்ணியுனே
நல்லாய் கலைமக னாயக னேயெங்க ணைமுகனே
கல்லாய்ப் படைகழு தாய்ப்படை குன்றையிற் காங்கெயற்கா
எல்லாப்படைப்பொழித்தெல்லாம்படையுள்ளமுந்தவனே.

பஞ்சினும் பாடு பிம்பெரும் பாதகன் பார்க்கிலயமற்
கஞ்சிரின் குன்றை யட்டயகில் லேன் லில்லை யாடிநின்ற
குஞ்சித பாதன் றருமக னேகுத னே குமரா
வஞ்சின னாயடி யேவெ ன்செய் வேனின் னடைக்கலமே. (1)

பந்தரால் வயதொரு நூறே திருக்குன்றை பேணினர்தான்
மறந்தார் தமைமற பத்தரைச் சேர்வந் திரப்பவருக்
கறந்தா னியற்றக்க மாடிணி பூணணி நீற்றையென்றுஞ்
சிறந்தா ரடையுந் திருக்கந்த மாமலை சேர்ந்துய்யவே. (க)

போவார் நரகிற் புகுவார் நம்புரம் போயழிவா
ராவா ரெவரெனி னங்குன்றை மேவிய வாண்டவனைத்
தேவாதி தேவனைத் தில்லைச்சிற் தம்பலச் செல்வனருண்
மூவா முதல்வனைப் பாடாத நாவடை மூடர்களே. (ங)

காலா புதக்கொடி யோன்வள்ளி குஞ்சரி கால்பணிவோம்
வேலா புதமயி லாறெழுத் தோதிவெண் ணீறணிவோ
நாள் மறைசொலுங் குன்றையைச் சேர்வோ நமனுமெங்கள்
பாள் யுடம்விட முன்னுவ னேனந்தப் பாரவரே. (சு)

கோனைக் குகனைக் குமர குருபர னைப்பழநித்
தேனைத் திருத்தில்லை யம்பலத் தானருள் செம்மலைபெய்
மாளைக் குறத்தி மணவாள னைப்பதம் வைத்தருள்செய்
வானைக்குன் றைப்பதி நித்தஞ்சென் றேத்தி வணங்கனன்றே.

வணங்கார் புரமெரி செய்தான் மகன்றிரு மான்மருகன்
சுணங்கார் முலைபுமை யாள்பால்ன் றும்பிக்குப் பின்றுணைவன்
மணங்கால் குழல்வள்ளி குஞ்சரி யார்மண் வான்ன்குன்றைச்
கிணங்கூத நெஞ்ச மவந் தெங்கே யெனக்கிங்ங் நெய்தியதே.

இப்பெண் பிறந்தவன் றேநா லுணர்ந்தவ ரெங்கன்குன்றை
யப்பனுக் காமென் றைநந்தனர் நீயறி யாததன்றே.
கைப்பிடிப் பாய்வள்ளி னாள்பிடிப் பாய்நின் கழல்பணிந்தேன்
றப்பிலை வாழ்க்கை நலமாகு மாமிது சத்தியமே. (கக)

ஒன்றுரை யார்பொய்க ணன்றுரை யாடுவ ருத்தமியார்
மன்றினின் றாடின ரும்மகிழ வாருமை யார்மகிழ்வார்
நன்றுநன் றென்னுமில் வையமெல் லாநகை யாரொருவர்
சென்றிவர் கைப்பிடி குன்றையின் மேவிய சேவகனே. (கஉ)

அறிவா லுயர்ந்தவன் மெத்தநல் லாளழ கா லுயர்ந்தான்
செறிவார் கருங்குழற் சிற்றிடை யாளிந்தத் தீங்கரும்பைப்
பெறுவா பெனிலுனக் கேதுங் குறையிலே பின்னறிவா
யறியாத தொன்றுள தோகுன்றை மேவிய வாரமிர்தே (கங)

நீற்றைப் புனைந்தக்க மாமணி பூண்மிநின் னுறெழுத்தைப்
போற்றித் துதிக்கின்ற நாயடி யேனைப் புரந்தருள்வா
யாற்றைப் புனைந்துமை யாள்காண வம்பலத் தாடிநின்
கூற்றுதை தான்பெற்ற நற்குன்றைமேவங் குன்றமே.

மும்மலம் போக்கி யிருவினை மாய்த்தெம் முருகன்பதங்
சைம்மலர் நெல்லி யெனக்கண் டவர்க்கன்றி யாவதுண்டோ
வம்மையு மிம்மையும் விட்டா ரடையு மரும்பதந்தான்
செம்மையில் லார்சொல்லு வார்வே றுரைகுன்றை சேர்கலரே

கீயாப் பதமடைந் தார்திரும் பாப்பதந் தீவினையார்
தீதயாட் பதஞ்சக நீங்காப் பதங்குன்றை சொல்லுகல்லார்க்
கீயாப் பதமெமக் கீயும் பதமெங் குலமுற்றையுந்
தாயாய்ப் புரந்தருள் கந்தன் குகன்மலர்த் தாட்பதமே. (1)

எல்லா நலனுந் தருங்குன்றை மேவிய வேந்தறன்னைக்
கல்லா தவர்களுந் கரதலித் தார்முத்தி காண்பதற்குப்
பொல்லாத நாமங்குப் போகா திருந்ததென் புன்னெஞ்சமே
யுல்லார்களத்த விளஞ்சே யருளுவ னுங்கடையே. (கஎ)

ஹிதந்த மேவிய வில்வா ரணியத்தி னும்பன்மைந்த
கிளிதந்த மென்மொழி யைக்கேட் டறிந்தனை கண்டறிந்
களிதந்த சிந்தைய ராக்கினன் யாரையுந் கள்வகுன்றை
யளிதந்த சிந்தைய வாசையுந் குணின் னதிட்டமிதே. (கஅ)

சொன்னுந் கண்புகழ் கேட்டானின் சுந்தரந் தானெழுதிக்
கண்ணுந் தொற்றியென் காதல னெயென்று கண்டுகண்டே
யுன்னு வுரத்தினுந் னேபதித் தான்செந்தி லுத்தமகா
ணென்னு யுகதிரு வேரகத் தாய்குன்றை யென்னப்பனே.

தருவா னவனரி நான்முக னாய்ப் சார்வொண்ணு
வொருவா னவனொப் பிலாதுயர்ந் தோனுண்ம நாதனுக்குக்
குருவா னவன்குமரேசன் குகன்கந்தன் குன்றையையன்
வருவா னவன்மகை வந்தெம தாருயர் வாழ்விக்கவே. (20)

ஆபாச மார்க்கன்கொற் கேளா தவரைவிட் டக்குகனுந்
மாபாசந் தீர்த்திட வேண்டுமென் றுன்மஞ்ஞை மாமலைக்கண்
பேரபாசந் கொண்டினி வாரா தியமனைப் போக்கிவைப்பான்
சீபாத பங்கயத் தேனுண்ணு முத்தியுந் சித்திக்குமே. (21)

யேனை யேனும் மணிதப் பிறவினைப் பெற்றவை துந்
தாவினை யாயின் றுனினை சார்நெறிச் சார்கிலனை
நீயன வாய பெருமபிற விக் கட றீர்தலென்றே
கயேனை யின்றே யருளுதி குன்றைக் குணக்குன்றமே. (22)

தேனாட்சிகொண்டெழுசோலைகள் சூழ்திருக்குன்றையின்கண்
மனாட்சி பெற்றருள் வேதியன் பாண்மிக மேன்மைபெற்ற
வானாட்சி யும்பிந்த மண்ணாட்சி யும்பெற்று மத்ததன்மேற்
ருனாட்சி யும்பெற லாமவன் றுனிடைச் சார்குவமே. (23)

முப்போது முண்டுந் துத்திரி வேன்முழு மோசமென்ற
தெப்போது மங்கையர்க் கேவன்செய் வேனென் றலைநிதியோ
கெப்போதுகொண்டினை காற்போதியிட்டுக்கவிசொற்றிதேன்
செப்போ தளமுலை வள்ளியங் காகுன்றை சேர்தலென்றே.

சிப்பிரர் போற்றறும் சிப்பில பாவன மேவினனைக்
கெப்பிலே வேம்பணி கூடற் பரான்றந்த காளைதன்னை
செப்பல முங்கொண்ட வேல்கொண்டசரரை யிடழித்த
சிப்பிர மண்ணியனைத்தொழு வாரக்கலை துன்பங்களே. (24)

கண்டார் கைக்க வுடம்பெறித தோமிந்தக் காசினிக்க
ணண்டா திபர்ப்பணிக் தேத்துசிற் றம்பலத் தானுமையன்
பண்டாங்கு மாமொழி யாள்பெற்றபாலன் குன்றைற்றுந்
தொண்டா லொழியத் துயரங் கெடாதினிச் சூட்டுருசமே.

உண்டே யுறங்குவன் மாதரைக் கூடுவ னுத்தமரைக்
ண்டா லொதுங்குவ னேற்றார்க் கிடேனகரு தார்புரங்கொ
லெண்டோளர் முக்கணர் மான்மறிக் கைவின ரின்றமைந்தன்
பண்டாடு சோலை மயின்மலைச் சேயருள் வாய்ப்பதென்றே.

பொன்னைப் புவிமட மாதரைப் புத்திரர் தம்மையெண்ணித்
தன்னந் தனியைக் குகனைக் குமரனைச் சற்குருவைப்
மிண்ணப்பிறவி யறுத்தருள் குன்றைப் பிரானையெண்ணே
னின்னம் பிறந்திறந் தெய்ப்பதற் கேயன்றி வேறில்லையே.

கண்டேன் மயின்மலை நேர்ப்புற்றுங் போயின கந்தன்பதங்
கொண்டே னுணங்கனிற் சீரார் சரவணத் தேகுடைந்தேன்
விண்டேன் பிறப்பிறப் பைக்கெடுத்தேன்மலம் வீடுபெற்றே
னண்டா திருவினை யந்தக னூர்க்கினி யஞ்சலின்றே. (௨௬)

மேயாருந் தோளியர் தம்மாசை விட்டது வெந்துயர்நோ
யாயா தவர்கலை தம்மிடத் தேவந் தடைந்தவர்க்கொன்
றியா தவரெந்தத் தேவருந் தேவவென் றேத்துகுன்றை
தோயா தவர்தமைச் சூழ்ந்தன வாலினித் துன்பபின்றே. (1)

தாயா யெனைப்பெற் றவரோடி தந்தைய ரும்மங்ஙனே
நாயாய்ப் பறவை யெறும்பாய்ப் பிறந்தது நாடிவங்ஙன்
றாயா ரடையுழுத் திச்சுகந் தானெய்தத் துன்பில்குன்றை
மேயா னருள்வந்து மேவுமந் நாளென்று மேவிடுமே. (௩௬)

மலையான் மருகன் சிவனிவ னுதிரு மான்மருகன்
மலையர் லுணர்ந்தன மன்கை பிதாவினை கண்ணுதற்கு
நிலையாந் சிவனுனை யனனை பிதாகுன்றை நின்மலர்கா
லிலையா லென்றனை யெக்கா லு மெங்கனுமெண்ணுநெஞ்சே.

தந்தன மென்ன விடைநடை னாட்டுநர் தந்தனத்து
மிந்தன மாமுக நீலோட் பலத்திச்சை யெய்தல்விட்டுக்
கந்தனம் மான்குகன் காங்கெயன் குன்றையைக் காதலித்து
வந்தனஞ் செய்யுமி னந்தக னூர்பய மாற்றுதற்கே. (௩௩)

ஆரெனக் குத்துணை யாநின் னிடஞ்சொல்வ ரவ்வளகை
விசைநுக் குந்தினக் கும்புமை வேழ முகத்தனுக்கும்
பாரமல் லாலெவர் தம்மையும் பற்றிலன் பார்த்துநன் றுய்க்
காந்திறை குன்றையி லையா வடியனைக் காத்தருளே. (நீசு)

ஏன்பாடி னாயெனக் கேட்கவென் னெஞ்சத்தை யிச்சையினுற்
றன்பா டியதெனச் சொல்லிய தாற்பர சண்முகவ
வான்பாட மாமறை பாடவப் பாலொளி மனனி நின்ற
தேன்பாடு குன்றைய நான்பாடன் மெத்தச் சிரிப்பதன்றே.

நீயறி யாதொன் றுளதுகொ லோநெஞ்சில் வஞ்சயிலை
தாயறி யாப்பெருஞ் சூலுமுன் டோகுன்றைச் சண்முகனே
நாயறி யேன்முற் சன்னத்தின் றுன்புக ணன்மறைசேர்
தாயனை யாயிந்த நோயொழித் தானெனைச் சத்திகொண்டே.

ஐந்து முகன்மகன் வாணே ரிறைசங் கரிமருக
னிந்து முகத்துமை மைந்தா குறக்கொடிக் கேர்சொழுகன்
றந்தி முகன்றமிழ் நந்தங் குவதெய்வஞ் சார்குன்றையைச்
சுந்தைசெய் தான்மல நோய்ப்பகை யந்தகன் சேர்வதெங்கே.

வைத்துக் கொடுக்கத் தெரியா துயிர்விடு மானுடர்கான்
செத்துப் பிறக்கத் திரியாம லன்னமுற் தென்குன்றையிற்
சத்துச்சித் தானந்த மோருரு னாகிய சண்முகனை
முத்திப் பத்தந்தாக் கேட்டுய்குவர்மும் டலமொழிந்தே. (நா)

குப்பத் தனத்தியர் தம்ம னுச கொண்டு குலைகுலைந்து
வெம்பந்தம் விய முயலகில் லேனருண் மேல்விழையே
னென்பந்த நீங்குத லுண்டோ விடர்கெட நின்னிருதாட்
சம்பந்தம்பெற்றுய்த லுண்டோநற்குன்றையிற்சண்முகனே. (1)

பாடத் தெரிகில மாடத் தெரிகிலம் பத்துரொடுங்
கூடத் தெரிகிலங் கூற்றுவற் கஞ்சிறற் கோலமலர்
கூடத் தெரிகில னான்மலர்த் தாளுஞ்சுச் சொல்லுஞ்ஞை
நாடத் தெரிகில னாமார் குகனுக்கு நன்னெஞ்சமே. (சு௦)

இந்துவின் வாத்தி லிந்துவின் வீட்டிலவ் விந்தொடைவர்
வந்துறச் சேய்விழி மூன்றி ளராவஞ்சின் மாந்திகன்சால்
பந்தயில்கேதுவொன் பான்மீனந் தேதிபன் னெட்டிணிற்பார்
வந்தனன்கிலகத்தேசாப்பாளாகுன்றைவாழ்த்துதற்கே. (சு௧)

வள்ளிக் குகந்த மணவாளர் நந்துன்றை வாழ்முருகர்
புள்ளிப் பெருமயின் மீதேறி நம்முயிர் போகுமந்நா
டெள்ளித் தெளிந்த சிவஞான போதந் தெருட்டல்செய்தே
யள்ளித் தருவர் சிவானந்தத் தேன்றன்னை யஞ்சனெஞ்சே. (சு௨)

காதள வோடுகண் ணுள்வள்ளி கான்மலர் கைதொழுது
சீதள குகங்குஞ் சேர்தனஞ் சேய்புவன் சேந்தனெங்க
னாதன் திருவரு ளல்லாந்மக்கில்லை நம்மவர்காள்
போதலைவிட்டெங்குமபுண்ணியஞர் குன்றைபோயின்களே. (சு௩)

மெல்லார் புலந்தனைத் தன்மனப் போக்கினை யேவிரும்பி
நல்லார்க்கொன் திந்திவர் நான்மறையாளர்க்கு நன்குசெய்யார்
கல்லார் சிவாகமங் கற்றாறாச் சேவிக்கக் காதல்செயார்
செல்லாரோழிந் துன்றை செவ்வேளடிக்கன்பு சேர்ந்தலரே. (சு௪)

காரிய மொன்றறி யார்வெறும் வயொடு கத்திற்பா
ராரியர் சொல்வழி கேளார் மலமெவை யென்றறியார்
விரியம் பேசுவர் வின்வாதஞ் சொல்லுவர் விணர்நெஞ்சே
சிரியர் குன்றையையரதரிப்பாய்முத்திசேர்ந்துய்யவே. (சு௫)

நம்மாலொன்றும்மிலை யெல்லாந் திருக்குன்றை நாயகஞர்
தம்மாலல் லாலிது யாவார்க்குஞ் சம்மதந் தந்ததுட
வந்மா யையினின் றும் போதலம் மாயையி லஞ்சல் விட்டுச்
சம்மா விருநெஞ்ச மேயுல் காசையுந் தூரவிட்டே. (௧௬)

ஒருகனத் தேயிவ் வுலகை வலம்வரு மோங்குஞ்ஹை
முருகனைத் தன்முது கிற்கொரு மால்ய னுரிபட்டியைச்
செருவிடைச்சிந்துநந்தினைப்பாம்பைச்சிதைத்துத்தின் னுந்
திருமயிலபாதத்தையெந்நாளுஞ்சிந்தனைசெய்நெஞ்சமே. (௧௭)

திருக்கையில் வேனல் குரவினைத் தீர்த்துமத் தேவாதுல
முருக்கொண்டு கற்பக நாடாசை செய்தடு மோட்டுமெனஞ்
செருக்கொண்ட தாரக னுருயிர் போக்குந் தினந்தினமுங்
கருக்கொண்டிடாவகைகுன்றையிற் கண்டுகைகூ ப்பனன்றே. (1)

வேலன்கை வேலெனிற் காண்கை வேலையுந் விட்டொழியு
ஞாலங்க ளுமவிண்ணு நாடா லாங்குன்றை பாட்டிருந்தேடி
பாலிங்கு நீபரு கென்னுந் றயருந் பற்றுவிட்டார்
சாலஞ்செய் மாயையும் விட்டேகு மாலிது சத்தியமே. (௧௮)

குன்றாக் குடியிற் குமரன்கை வேறனைக் கும்பிடின
நன்றாக விசசகம் வாழ்த்தநிற் போருல்ல முத்தியுமா
மின்றாகு மாயை யிரையாகு மானவ மின்றுவினை
யென்றாலிந் நோய்நல் குரவுக்கெங்கேயிட மேழைநெஞ்சே. (2)

தந்தைபெரின் றாங் கரிமா மாடந் தனயரென்னச்
சிந்தைநைந் தேன்றிருச் சிற்றம் பலத்தரன் நிமைடுகடத்
தந்தகன் றாக்குடிச் சண்முக தற்பர சின்னிருதான்
வந்தனை யேயன்றி நானறி யேனென்றும் வாழ்விப்பையே. (3)

மாற்றங்கு வாழத்தர் நூற்றங்கு மாப்பினர் வாழத்தத்தார்
வேற்றங்கு கையனை நந்தமக் காவுண்மை வேறுசொல்வார்
பாற்றங்கு வாயெனை விட்டுச்செல் சைவார்தம் பக்கஞ்செலார்
மேற்றங்கு நோயுனக் கீதுசொன் னேன்குன்றை மேவினனே.

இடாற்றப் போயின மாயையும் விட்டன வவ்வியம்,
படர்பற் றிலார்வினை மாய்ந்தது தேய்ந்தது பாழ்மலந்தர்,
னடல்கொண்டு தம்பகை யஞ்சச்செய் குன்றைநம் மையன்
கையிற், சுடர்கொண்ட வேலும் மயிலுநெஞ் சேதுனைக் கொ
ண்டவன்றே. (௧௩)

மைவேலை தான்வற்றத் தன்ன மாண்டிட வானருய்யப்
பொய்வேலை செய்கின்ற மாயைப் புணர்ப்பறப் பூங்கணையா
லெய்வேலைச்செற்றவன்குன்றையிலவாழுமையிற் றமைந்தன்
கைவேல தோய்ளளி கண்ணோந் துன்பிங் களைந்ததுவே. (1)

மாற்றடி பங்கிட நடம்மது ராபு வள்ளன்மைந்தன்
கூற்றடி யிட்டிடுந் கோறல்செய் வானமைக் கோறல்செய்யான்
வேற்றடி யாரொடு மேவ விடான்குன்றை வேளருளா
ஞத்தடிப்பற்றதுநோயாரும்போயினர்நாணமுற்றே. (௧௪)

கேட்டா டிருப்புகழ் வேட்டாளென் றாயினன் கேடிலியே
தாட்டா மரைபுரை மேனிய னேசெந்திற் சண்முகனே
மாட்ட மென் றோதிட வேண்டா மணந்தபி னீயறிவாய்
கோட்டானை மாமுகற் சோதர னேன்குன்றைக் கொற்றவனே.

செந்தா மரையிற் றிருநிகர் வாளினன் செய்தியெல்லா
மெந்தா யுனக்கோத லென்னேபின் னீயறி யிக்கொடிதான்
றந்தாற் கடப்ப மலருய்கு வார்பறி சார்வதின் றுங்
கந்தா மயின்மலைக் காங்கேய னேபிவட் காத்தருளே. (௧௫)

கல்லா தவரே நனிநல்லர் கற்றறிந் தாரிலென்போம்
பொல்லா தவரிலே பொல்லாந் கனைத்தையும் போக்கடித்து
வில்லாநும் வேல்விடுத் தந்தகற் காயந்திடில் வீரசிறகே
யல்லாம லார்க்குன குன்றையின்மேலியவாண்டவனே. (ருஅ)

ஆண்டவ னேதில்லை யம்பலத் தேதொழி லேந்தியன்மா
தாண்டவஞ் செய்கிவன் றந்தமைந் தாகந்த சாம்பையா
பாண்டவர் தாதன் றிருமரு காஞ்ஞறை பாடுமென்னை
வேண்டித் திருவடி யென்றி ரமேல்வைக்க வேண்டுவனே. ()

குஞ்சித பாதன் றருமுரு கேசனங் குன்றைகண்டாந்
சஞ்சிதம் போகும் பராதத்த நீங்கிடுந் சார்வினைதா
னஞ்சிடும் வந்தடை யாமல் மாயை யகன்றுவிடு
நெஞ்சுறு நோயும் பகைநல் குரவொடு நீங்குமளிதே. (சு0)

வேலா திருக்குன்றை வேதியு னேயுமை பெற்றெடுத்த
பாலா பழநி மலைக்கர சேபரந் குன்றத்தையா
சேலார் வயலுடைச் செந்திற்கந் தாதரு வேரகத்தாய்
காலா மரைமல் ரென்கிர மேல்வைத்துக் கா பதென்றே. ()

வந்ததிங் கெத்தனை போயது மெத்தனை வந்தினிமேற்
சிந்துவ கெத்தனை யித்திடை யாசையை யேன்செலுத்தி
ரைந்தனை நெஞ்சக மேகுன்றை மேலிய நாயகனைக்
கந்தனை யெந்தையைச் சிந்தனை செய்கதி காண்பதற்கே. (சு2)

கண்ணோ சிவந்த வுடைவோ நெகிழ்ந்தது காரளக
மண்ணோ நின்றது மாதனத் தேகுறி வாய்த்ததுண்டு
தண்ணோ தமிழ்க்குன்றைச் சங்கரி பாலகன் சண்முகத்தன்
பண்ணோ தெலாம்பண்ணினுன்போ லுறங்கடம்பாக்கியமே. ()

கண்ணாழை தீர்ந்தது சங்கந் தவிர்த்துன கச்சவிழ்ந்த
பொன்னா முலையின் வடுவேறி நின்றன பூச்சுகைந்த
தண்ணா களபங்கள் சிந்தின பட்டுடை தான் மளர்ந்த
விண்ணா திருக்குன்றைவேலவனார்செய்தவிந்தயிதே. (௬௪)

என்ன ரமுதத்தைக் குன்றையின் பேஷு மிருங்கள்வனார்
கண்ணா முன்னொரு காற்கண்ட துண்டது கண்டறிவே
னிந்நாளி லீச்செய்கை காணே னிதுவெண்ணி லன்னவரே
பெண்ண ரமுதத்தின் வாயமு துண்டனர் பேசலென்னே. (

தணிதா சலப்பதி பேரகங் கைக்கொண்ட சாமிபொற்றா
டணியாத காதலொ டேகிறங் குன்றையி லேதலையாற்
றணியான்சொனேன துறையு முழுதோட்டிடுஞ்சஞ்சலம்போ
தணியாப் பதவியும் பெற்றுய்ய லாமிது சத்தியமே. (௬௬)

ஆத்தாள் சொ கேட் டிலையூரல் நோக்கிலையன் முண்ணாய்
பார்த்தா லுலகம் பதினாலும் போற்றுகும் பைங்குளியே
காத்தாள்வன் குன்றையிற் களவனென் றாயக் கனகசபைக்
கூத்தாடிமைந்த னன்றோவிவற்காசையைக்கொண்டனையே. (

நாடகந் தேர்துவ ணல்லிசை பாடுவ ணல்லணல்லா
பாடகக் காலுக்குச் செய்பஞ்ச தீட்டுவள் பங்கயமே
லீடக மாக்கொளும் பொன்னுக்கு மிக்கவள் வேந்தகுன்றை
பேடகத் தாராளு கன்றே யிவளுக் கிரங்குவையே. (௬௮)

கைக்கி லாள்வளை காற்கிடு வாடாடை காதலிசய்து
மெய்க்கி லாண்மஞ்ச டந்தமுத் தொக்கும் வெம்பாம்பினது
பைக்கொக்கு மாமல்குல் பங்கய மேமுகம் பார்த்திவள்பாற்
புக்கி லாய்குன்றை யம்பதி மேவிய புண்ணியனே. (௬௯)

நின்னும் கேட்டன் டன்னு யகனென நிச்சயித்தான்
பின்னாடுவன லொன் லிற்பு மீது பிழையன்றுள
தெந்நாடு முன்றனை யேகாதல் கொண்டன விற்குவந்திப்
பொன்னா முலையைப்புணர்வாய்திருக்குன்றைப்புண்ணியனே

அந்தா மரைபுரை பாதத்தி னுளிந்த வாரணங்கை
வந்தாளில்லாவிடின மாலையந் தாண்மணஞ் செய்துகொள்பின்
ரைந்தார் சடையினன் மைந்தா மயின்மலை யெம்மிறையே
பைந்தார்க் கடம்பணி கந்தா வன்றாயிற் பழிபுனக்கே. (எக)

ஓதார் மறைதிரு வாமெழுத் துன்னல ரோங்குபுகழ்
காதாரக் கேட்டிலர் கையுங் குவித்திலர் கந்தன்குதன்
பாதாப விந்தமன் போடும் பணிந்திலர் குன்றைபற்றி
ரேதாவி போய்வரு மோநர கேழன்றி யின்னவர்க்கே. (எஉ)

நாலு மறைபுறல் லாகம் முற்று நல்குன்றையிற்
பாலுமதுவு நிகர்மொழி மாரிரு பால்வருந்
காலு மபூர கிரிவாழ் முருகன் கரத்திற்கொண்ட
வேலு மயிலுமுண் டேவினை தீர்க்க விருமபுறஞ்சே. (எங)

முருகா வரிமரு காசெந்தின் மேவிய முன்னவகே
ருருகாத நெஞ்சடை வஞ்சனென் றுலு முனதுபுகழ்
பருகாச் செயினென்ற லுமொர் பத்திபண் ணெனெனினுங்
கருபா நிதியல்லை யோவென்னை யாள்குன்றைக் கேடிவியே. ()

மைந்தா வுமைக்கு மணவாள் வள்ளிக்கு மான்மருகா
வந்தா தரித்தெங் குடிமுற்று மான்டருள் வைத்திடுவாய்
சந்தா குலங்கெடுப் பாரெவர் நின்னிற் சிறந்தவர்கள்
கந்தா குகாமரு காசண் முகாகுன்றைக் காங்கெயனே. (எடு)

தேனார் பழி பரங்குன்ற மேரகஞ் செந்தினந்தா
வானார் பழமுதிர் சோலையெல் லாமலை யும்வளரு
நூனாக ரப்பெரு மான்மஞ்ஞை மாமலை நாயகனங்
கோனார் திருப்பெயர் கூறார் நமனுக்கென் கூறுவரே. (௭௪)

முற்ற முலைச்சியர் மன்றலுண் டாமுழு நோய்களும்போங்
கற்றாக் கனக மணிபணி மாடங்கள் கண்டிடுவர்
சற்றா யினுந்துயர் சாரார் சமன்வலி யுந்தடுப்பா
ரும் றார்ங்குன்றையென்மக்கட்பேறுமுறுவரன்றே. (௭௫)

உள்ளது போதுமென் றேராய் பொருளினை யுன்னிருஞ்சே
கொள்ளமென் மேலும் பலவழி பார்க்குநின் கொள்கைநன்றா
னள்ளிரு ணட்டம் புரிவான் குமார நயந்தகுன்றை
யெள்ளளவேனுந்துதித்திலைநீ குன்றையெய்தலென்றே (௭௬)

வாவிங்கு சந்துநில் லோர் சொற் கொள் குன்றையின் மன்
னவன்பாற், போவங்கு வள்ளதன் பாதம் புயந்தொழு புண்
ணியன்பாற், பாவிங்கு கேளெனக காதுக்கு ளோது பரிசி
ணைக்கே, னுவிங்கு தங்குமிந் நோய்தீ ரெனச் சொல்லு நன்
னெஞ்சமே. (௭௭)

சாயாத வன்பினைச் செய்யார்க்குக் குன்றையிற் சண்முன்றாள்
வாயா திதுவண்மை நல்லா கமஞ்சொல்லு மற்றிதனைப்
பேயாகிநா யொக்கும் விணர்கொள்ளார்தள்ளுவள்ளிப்பெருந்
தாயாருக்குஞ்சரியாருமுண்டேநம்மைத்தாங்குதற்கே. (௮௦)

கங்கணங் கையிட்டுக் காலிட்டுத் தண்டைகண் மையுமிட்டு
மங்கைய ராவியைக் கொள்ளுகொள் ளாமுன்ன மாநிலத்தீர்
சங்கரன் பாலனை யைங்கரன் றம்பியைத் தற்பரணைக்
கொங்குமர் சோலை செறிஞன்றைகண்டு கைகட்புமினே. (௮௧)

வற்றூத பாங்கிய மெல்லா மடைந்தி மனமகிழ்ந்தே
சற்றூ யிணங்குறை வின்றி வியாதியெல் லாந்தவிர்ந்து
பற்றா யடிமலர் சார்ந்தின்பம் யாவும் பருகியெங்கண்
முற்றா விளங்கும் ரன்குன்றை சேர்குவர்முத்தரன்றே. (அஉ)

மையிட்டுக் கண்ணுக்கு வாரிட்டு மாமுலை வார்த்தைக்கெலாம்
பொய்யிட்டு மஞ்சளை மெய்யிட்டுப் பூங்குழற் பூவையிட்டுக்
கையிட்டுக் கங்கண நம்மா ருயிர்கவர் தற் குமுன்னம்
வையிட்ட வேலனைக் குன்றையிலேகண்டு வாழ்த்துநெஞ்சே.

கழுதாடு காட்டிடை நாடக மாடிய கம்பன்மகன்
கழகா சலப்பதி கைதொழு தால்வினைக் கட்டுவிட்டுக்
கழகான நம்முடல் வந்துபற் றுகுன்றை கண்டவர் நாங்
கழுவாமலத்தரைச்செய்வார்நகையுண்மைகாதலித்தே. (அச)

சிந்தா மணியைச் சிவனார் தருய்வுபருந் தீங்கரும்பை
யிந்தார் முகத்துமை யாள்பெற்ற பாலனை யெங்குலத்தை
வந்தா தரித்தருண் மாலோன் மருகளை வள்ளிபுணர்
கந்தாசலத்தனைக்குன்றையிற்கண்டனன்கட்டறற்கே. (அரு)

பற்றிலர் கேட்டிலர் கலிலானைக் கூடுவர் கற்றவர்பா
பற்றில ருற்றவர் தந்துன்ப நோக்கி யுவந்தனிக்கப்
பற்றிலா பெற்றவர்க் கும்பிடர் செய்குவர் பேதைமையார்
செத்தில ரேனிருந் தார்குன்றை மேவிய சேவகனே. (அசு)

இவ்வா ரணங்குக்கு வில்வா ரணியத்த னீன்றமைந்தா
வொவ்வா ரெவருகின் குன்றைகண் டோடிவர் தாளுரகப்
பைவா ரணக்கொம்பு போலாந் தனமல்குல் பார்த்திவனை
நமவாய கண்ணீர்வர வொட்டாமற் காத்தருண் மாணிக்கமே.

உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்முடி அன்னுரினை
வெண்பது கோடிய தாயிருந் தாலடி பாரிதயத்
திண்பது மாலய மேவுநின் சேவடி சேர்வதென்றே
மண்பது மைநேரெனக்கு மருள்குன்றை மாமணியே. (அ)

ஓபாம லிவ்வுல கெவ்விட மும்புக் குழன்றுமுன்றே
மாயா விகாரப் பொருள்பல வற்றினும் வாஞ்சையுற்றிட்
டாயாம லாயுனை வினை கழித்தலைத் தாய்நெஞ்சமே
போயாவரும்பலன் சேர்குன்றைமாநகர் போற்றுவையே. (1)

முதலான வெண்ணகை யார்மயக் கில்லுமுன் மூடநெஞ்சே
யெதனை யோவவ ராவிடர்ப் பட்டனை யெம்மிறைவன்
சித்த கண்டித னிரர்க்குணன் குன்றையன் சேவடியிற்
பத்தசெய் வாய்பர மானந்த விடு பவித்தடுமே. (க0)

வேதஞ் சிவாகம மோந்தயின் றானின் விரைமலர்தூ
யோதன் பொடுபுறப் பூசனை யேனு முருற்றுக்கில்லேன்
சிறத் தருமுமை யானரு ணின்னருள் சேர்தலென்றே
போதத் தருகுன்றை யம்பதி மேவிய புண்ணியனே. (க1)

பூமக னாயக னிந்திர னாதியர் போற்றிவந்து
திமைய வாந்தொழி லேபுரி சூர்முதற் செற்றருணீ
நாமக் னாயகன் றன்னைச் சிறையி னலித்ததென்னே
தோமகல் குன்றைத் திருநகர் மேவிய தூமணியே. (க2)

கோடாறு கோடிய ராகுநின் கோயிலின் வாய்தலினோர்
பாடா வுயர்மறை யோலக்கம் போற்றிடும் பத்தபைக்கண்
கூடாகக் கண்டுநின் சேவடி போற்றுங் குறிப்பொன்றி ல்லேன்
விடாத செல்வம் பெறுவதெங் கேகுன்றை மேயவனே. (1)

76

குன்றைக் கலித்துறை.

கசன

மைவேலை நாழ மிகவாய் வாரிக்குங் வன்பகட்டி
 மெய்வேல் வலந்திரித் தஞ்சறக் கால நெருங்கவரு
 மவ்வேலை மஞ்ஞையின் வந்தடி யேனுக் கருள்புரிந்து
 செவ்வேல் விடுத்தெனைக் காத்தருள் குன்றைமீற் சேவகனே.

வேலா லெறிந்தனை சூர்மா முதநனை மேஷமன்பர்க்
 காலாலின் மேவிமெய்ஞ் ஞான மளித்தரு ளண்ணன்மைந்தா
 நூலா மிடைபுனை மாநரை யேறித் தோக்கியந்தோ
 மாலால் வருந்து மெனைக்காத் தருள்குன்றை வானவனே. (1)

சூரசன் காரன் வடிவேலன் துய்யநம் குன்றையையன்
 மாரசங் காரன் மகன்குதன் வள்ளி மணுளன்கந்த
 னுரு மெதிர்த்தவர் தம்மைவை யானிவவகிலந்தனி
 பார மவற்கெமைக் காப்பது போற்றன்ம் பக்கமன்ற. (கசு)

சூலனையின் னுங்கொளாதெம்பிற்பைத்துடைத்தல்செய்வா
 காலனை யின்னமுங் கண்டஞ்சி டேங்கழிந் தேயிடரைப் பின்
 பாலனைக் காத்த பரன்மைந்தன் குன்றையைப் பற்றிநின்ற
 வேலனுக் காட்பட்ட நந்தம்மை வெல்வார்கொல் னினர்கனே.

நின்மே லவாவி நிகமா கமநெறி நிற்கும்வண்ண
 மென்மே லருள்வைத் திரங்கிடெந் தாயிலை பென்னிலிங்குப்
 பொன்மே லவ்விப் புனிமே லவாபொய் புகலுநல்லார்
 வன்மே லவாவுற்று மாய்குவன் பொற்குன்றை வானவனே.

சசன் மகனை யிமையோர் தலைவனை பெய்ம்மலமு
 நாசஞ்செய் நாதனை நந்திருச் செந்தவி னுயகனைப்
 பேசன் பொருதித்த நெஞ்சே பிறப்பிறப் பைப்பிரிக்க
 வாசஞ்செய் குன்றையி லெண்ணிய மாவையும் வந்துறுமே

அனை யுரித்துப் புரமெரித் தந்தக் கையுதைத்து
வேளின் மதனை விழித்தான் மகன்முன்மை வேலவன்று
ஹானம் பலபுரி தாரக னுருயி ரோட்கவையேவன்
மானின் விழிமட வாராசை நீத்தெனை வாழ்விக்குமே. (௧௦௦)

வாராரும் பூண்முலை வள்ளிமணை, மலர்க்கடப்பந்
தாரார் புயாசல சேலை வாயிற் றபாங்கியே
காராரும் குன்றையிற் சண்முக நாத கருணைவைத்துப்
போராரும்வேல்விடுத்தென்பகைபோக்கிப்புரப்பதென்றே.

ஆதனா னுமையப்ப னம்பலத் தானரி யாவனம்மான்
மூத்தோன் விநாயக னிந்திர னூர்முறை மாமனுண்டாற்
பார்த்தன் மறையறி யாப்பத மாமலர் பாரிற்புனங் [கே.
காத்தா ளிடஞ்செல லெனினே திருக்குன்றைக் காங்கெயற்

பொருளற நோக்கிப் புரிவநல் லார்புல்லர் பொங்கண்முதற்
றருபய னோக்கிக் லாதென்று மீட்டுவர் தாம்பொருளை
புரியநற் குன்றையி னுத்தமன் பத்தர்க் குதவலின்றி
யெய்யுறு மாநர கின்னடு வேறி யிருப்பார்களே. (௧௦௩)

புன்னமிட் டார்தமை யாதரிப் பான்குன்றை யையன்
கழல், கன்னமிட் டால்வரு மோபுற மார்க்கங் களின்வரு
மோ, சொன்னமிட் டால்வரு மோகும்பி. டொன்றெனுந்
தோமிலன்பான், முன்னமிட் டால்வரு மல்லாமற் சொல்
லுவை மூடநெஞ்சே. (௧௦௬)

மாதே வருத்தங்கொள் ளாதே மயின்மலை வள்ளல்வந்து
நீதே யொழித்துத் திருவா யமுதுண்டு செய்தசொல்லிக்
காதே பொருதரு கண்ணாய் நினைத்தன் கவின்மரும
மீதே யணைத்தின் பருளவான் நெருளுதி மென்குழலே. (1)

மெய்வாய்க்குள் மூக்குச் செவியாய் வைம்புலன் விட்டவர்க்குச்
சைவா கமநெறிப் போன்ப வாழ்வினைத் தந்தருளுஞ்
செய்வா யனநிறை குன்றையின் மேவிய சிற்பரனா
ருய்வா யெனத்திரு வாக்களிப் பாரொன்று மஞ்சனெஞ்சே.

அஞ்சல னோய்க்கும் பகைக்கும் பிறப்பிற்கு மந்தகற்குஞ்
செஞ்சிலம் பார்ப்ப வுமைபெற்ற பாலர் திருக்குன்றையார்
கஞ்ச மலரடி யென்றலை மேல்வைத்த காரணத்தாற்
பஞ்சினும் பாடு படும்பாவி யேற்கிது பாக்கியமே. (க0௭)

வள்ளி மணாள்தம் பாதாம் புயஞ்சிரம் வைத்தவன்றே
யெள்ளின தானவ மாயையும் விட்ட திருவினைதான்
றள்ளின விச்சகம் பொய்யாய் சஞ்சலந் தானொழிந்த
புள்ளின மார்பொழில் குழ்துன்றை யேபுக லாயதுவே. ()

ஆகமத் தாலுற்ற காமந்தள் ளாதவி வானகெட்டு
மோகமத் தாழ்பிற மாதரைக் கடி முயங்கிகின்றற்
பாகமத் தாலொரு மங்கைநலத் தான்பெற்ற பாலனருட்
டாகமற் றுய்குன்றை சாரா யெனநமன் றண்டிப்பனே. ()

பத்தியி னுற்றன் றிருவடித் தாமரை பற்றச்செய்து
முத்தியை யீவனற் குன்றையின் பேவு முருகனென்ற
ரத்திலொன் றேனு நிலனா னறிவிலா யாதுசெய்வேன்
சித்த மிரங்கித் திருவடி யீந்தரு டேசுகனே. (க௧0)

புள்ளிப் பெருமயின் மீதேறிப் போத்தனை குன்றை
யைய, வுள்ளத்தி னுசையுற் றுன்போலு மொன்றுஞ்செய்
யாளுநங்கான், கள்ளம் தன்றது முன்னுளிற் போதெய்த
காமனறனை, யெள்ளள வாகும் பொழுதிற்கொன் றுன்மைந்த
பென்செய்வதே. (க௧௧)

நின்வேல தேயிவள் கண்ணுக்கு நீள்குழ லொக்கும்ஞ்சு
பொன்மே லவாவிப் புவிமே லவாவினே போதிலில்லை
நன்மே லவாதினில் நாயக னுருமை நங்கைபெற்ற
வுன்மே லவாவன்றிக் குன்றையின் மேவிய வித்தமனே. ()

மதுரா புரியிற் கயற்க னுமையெனு மாதளித்த
மதுரா புரியொடு வையா புரிதிகழ் குன்றைவள்ளன்
முதிரா விளங்கும ரேசன் குகன்முரு கேசப்பிரகன்
முதிரா முலைச்சியர் மக்கள்பொன் முத்திமுன் வீவனன்றே.

சிந்திரந் தீட்டு நுதலோ விளம்பிறை சிற்றிடைக்கிங்
கிந்தனம் பந்தின மாமுலை யேநடை யேமுகமே
வந்தினிப் பார்மலர் மாதின்மிக் காளொழின் மன்னுகுன்றைக்
கந்தனுக் கென்றிவள்வந்தாள் கொல்காசினிக்கண்ணென்பரே.

நீயணை யாவிடிற் பெண்ணு கந்துன்ப நீங்ககிலாள்
பேபுட னுடும் பிரான்மக னேபுழ் பேசினிற்கா
நாயக னாயகிக் கேயரு வீயு நியாயமுன்னி
யேயுஞ் சுகங்குன்றை யையா வீதியென் தேசமன்றே. ()

கேட்டாள் புகழுன் னுருவெளி தோன்றக் கிளர்வனாக்கைந்
நீட்டா வணைத்தொன் றிலையா தலின்மங் வீண்டுவிழ்மும்
வாட்டா மரைவடு வண்டெனுங் கண்ணியை நீயணைந்து
வேட்டா லுயிர்பிழைப் பாளருள் குன்றையின் வேதியனே.

கூத்தாடி யப்பன் மலைவீதி தாயின்னங் கூறுவதென்
னுத்தாரும் பாதிநிற் கப்பனும் பாதியம் மான்றிருடன் னுற
பார்த்தாற் குறப்பென் மனையாட்டி பாடுமெற் பார்த்துக்கண்
கூத்தா ளலாவிடிற் குன்றையை யாவின்னுங் கத்துவனே. ()

ஆண்டான் ஸரையர்கள் காடாநு கோடி யழிந்தொழிந்தார்
மாண்டார்க னேயன்றி யாரே யிருந்தனர் வையகத்தில்
வேண்டா வகந்தையை விட்டொழி குன்றையின் மேவியின்
வாண்டான் நிருவடி யாதரி முத்தி யடைவதற்கே. (ககஅ)

காலா வுன்க்கென்ன மாலாநற் குன்றையைக் கண்டுநின்றே
ஞலா கலமுண்டு விண்காத்தெ மம்பலத் தாடல்செய்யுஞ்
ஞலா யுதன்மகன் கந்தன் சுவாமிகைத் தோன்றியின்ற
வேலா யுதந்துணை யாமெனக் கேகுதி வேறிடத்தே. (ககக)

சடைவரு மச்சடை மேற்கங்கை தான்வரு மக்கங்கையி
னிடைவரு மம்புலி யானையின் றோல்வரு மேறுதற்கோர்
விடைவரு நச்சுர கக்கச்சு மாம்னிழி மூன்றுவருங்
கடைவரு நாவிலும் போகாநங் குன்றையைக் கண்டவர்க்கே

கண்டிட முத்தியுந் சித்தியும் புத்தியுங் கைவருமால்
விண்டிடு னோயுடன் மான்யொ டாணவம் விட்டகலும்
பண்டை யிராவணன் றத்திம் பற்றறப் பத்தறுத்திம் [கே.
மண்டல முண்டருண் மாபுமரு கன்குன்றை வாழத்தினர்க்

நூலிடை யாண்மெத்த நூலுணர்ந் தான்மிக்க நுண்ண
றிவான், காலிடைத் திங்கினி யாப்பின் றுள்கையிற் கங்
கணத்தா, டோலுடை யாக்கொளுந் சுந்தரன் றந்தரு டோ
ன்றனிற்கே, மாறுடை யாண்மயின் மாடலை வேந்த மணந்த
ருளே. (கஉஉ)

அருவோ நுருவமு மவ்விரன் டும்மலவாகி நின்ற
திருவா ளினன் சேயத் தேனே பரங்கிரித் தெள்ளமுதே
குருவே குகசன் முககந்த னேமுறை கூறுமென்சொ
றிருவரீர் செவியினிற் கேட்டில தேகுன்றைச் சிற்பரனே.

இப்பெண் புறந்தவன் தேசோ திடர்களுள் வாருங் குன்றை
யப்பனுக் கி விவ னென்றுரைத் தாரறி பாத்தல்ல
விப்பிரர் போற்றிய சுப்பிர மண்ணிய வேலகந்த
மைப்படி தண் டத்தன் மைந்தா மணஞ்செய வந்தருளே. (1)

ஆண்டா னடிமை துயர்தீர்த்த லேழுறை யாமெனுநா
லாண்டா னுனைபாற்றி யாரெமை யன்றி யடிமைகளார்
துண்டா மணியிளக் கேசுட ரேயெனைத் துன்பில்வைக்க
வேண்டா வருநாக் குன்றையின் மேவிய விண்ணவனே. (2)

விண்ணவர் போற்றிடச் சேனா பதியென மேவுகந்தன்
பெண்ணமார்க்கத்தன்பெற்றபிரான்குன்றைபேணிநின்றத்
கண்ணகன் ஞாலத்தில் யாவருங் கண்டு களித்திடத்தன்
றண்ணமர் சேவடி சூட்டுவ னந்தலைச் சத்தியமே. (க2-சு)

கண்டவர் குன்றையைக் கொண்டவர் முத்தியைக் காதலின்று
விண்டவர் விண்டவர் நாலேழு கோடி மிகுதியைந்
தொண்டசெய் நாபடி யேனுக்கிட போதத் துணிவருள்வாய்
பண்டயில் விட்டவு னக்குலம் புழுச்செய்த பண்ணவனே. (3)

வேல்வார் பவந்தனைச் சொல்வார் னாற்குவி வேந்தர்களாய்ப்
பல்வா ரணம்பெற்றுப் புர்முற்று மாளுவர் பாக்கியராய்
வீல்வா ரணியத்து மாவீர சேகர வேந்துபெற்ற
நல்வாரணக்கொடிகையிற் கொண்டான் குன்றைநண்ணினரே. (4)

செங்கம லத்தவ னின்னமு மென்னைச் சிருட்டிப்பனே
சங்க மலங்கினஞ் சூழ்பழ னஞ்செறி தண்குன்றையார்
மங்க மலஞ்செய்து வைத்தா ரவரடி வாழ்த்துதொண்டர்
தங்கம லப்பதம் பெற்றே னெனக்கொன்றுந் தாழ்வில்லையே.

செங்கரும் பைச்சிலை யாக்கொண்டு மன்மதன் றுமுன்னங்
கொங்கரும் பைக்குவிமாழுலையாக்கொண்டகேற்றொழியைக்
தங்கரும் பேயுட னாழி பிரான்றரு குன்றை நயயா
பைங்கரும் பேவர்து மாலைபிட டாண்டரு பரலிப்பையே.

மாயோடு மொப்பெனச் சொல்லப் படாமைக்கு நானிலத்தீர்
வாயோடு நெஞ்சிறந் தேதவஞ் செய்முன் வர்க்குமெட்டாத்
தாயோடு தந்தையு மொப்பவ னாகிய சா முன்றை
மேயோன் திருவருள் செய்ததென் னே மிக்கநன்றே.()

பொன்னெக்கு மாதரும் பங்கய நோழகப் புத்திரருந்
தன்னொப்பில் கல்லியு மீகைமுன் னாயவுந் தாங்குதறந்தே
மன்னர்க்குந் தீங்கு பலவாகுங் குன்றைய வந்தடையா
தென்னொப்பிங்காரெனயாதுமில்லார்களுமெண்ணலென்னே.

குன்றைக் குமரனைக் கூறுத மானுடர் குற்றமொன்றே
வென்றைக்கு மாநர செய்திப் பிடிந்திறந் தெய்ததுமுன்று
பன்றிக்கு நேரென நாய்நி கட்டுடன் பாருலகின்
மன்றுக்குளேரஞ்சொன்னார்குடி போற்கெட்டுமாய்வரன்றே.

வினாசை கொண்டிடல் வேண்டா பொன் னம்பலுமேளி
தின்று, கோணு டுக்கின்றென்று மாடும் பிரானன்று கூற்று
தைத்த, சேணர் தொழந்திருத் தாளுடை யான்மைதன்
சேர்குன் றையைக், மாணா பேர்களன் றேருகழி வார்பெருங்
காதல் கொண்டே. (கருந்)

அம்புலி யாட வரவாடத் தில்லையி லாடுகின்ற
வெழபுலித் தோள்கரித் தோல்கொண்டவித்தகன்றன்மகன்ற
ணம்புதி யேனெஞ்ச மேநம னோட்டத்தை நாமறிவேர்
மம்புலி விண்பணிந் தேத்தலு மாங்குன்றை யாங்கத்யே.()

மெய்ப்பூசும சளிற்றநாற்றம்போக்கியுயின்பொய்சொல்லு
மைப்பூசுங் காமட வாராசை விட்டிந்த மாநிலத்தி
லப்பூசு லார்க்குள் செய்வான் நிருமத னார்குன்றையிற்
றைப்பூசுங் கண்டவர் நித்திய லோகத்தைச் சீர்குவரே. (1)

கங்குலி னும்பகற் காலத்து காதர்தங் காமமென்ற
லிங்கினிச் செய்ந் தேதுநெஞ் சேவழிக் கேதுதுணை
தெங்கினங் கழ்டங் காலின்மிக் கோங்குந் திருக்குன்றையிற்
பைங்குனி யுத்தங் கண்டார் கயிலையைப் பார்த்துவரே. (2)

காவிக்கற் றேய்துதடை கட்டியக் கானகத் தேயிருந்தி
பாவிப் பவர்க்குமெட்டாக்குன்றை மேவியபண்ணவன
ராவிக்கு ளாய்வுவன மாயெங்கு மாய்நின்ற வையர்நம்முன்
சேவிக்க வும்மயின் மேல்வரு வாரன்பு செந்திடினே. (கருஅ)

திருவணை தான்கட்டி யவ்விலங் காபுரஞ் சென்றரக்கர்க்
கொருகணை தான்விட்ட வும்பன் மருமக னேங்குக்குன்றைத்
தேருவணை வாரடித் துளென் சிரமுற்ற தியநமா
கருவணை யேனினி நீயுங்கொல் லாய்கதி கண்டனனே. (3)

மைக்கடுங் கண்மட வார்க்குட் டகைதலை மடிற்றிவிட்டுப்
பொய்க்கிடுவார்த்தையரைப்புறத்தேவிட்டுப்பூங்குன்றைபார்
கைக்கடு வார்தமை மன்பர்க்குட் டார்தமைக் காதலித்தச்
செய்க்கடுநீரெருவென்னத்தெளிந்தவர் தேர்ந்தவரே. (கருப)

எந்த மிடர்கெட வில்வா ரணியத்து னெய்திகிறகு
மைந்த னுமைபெற்ற மைநகன்குன் றைப்பதி மான்மருகன்
பைந்தன் புனத்திடத் தேதினை மாவிடத் தான்பருகுங்
கந்தன் சட்டி கைக் கொண்டார்கண் முத்திகை கண்டவரே.

சினத்தாற்பகைகொலையாற்றிருட்டாற்பகைகெய்கையில்லார்
தனத்தாற்பகைகெட்ட நீதியி னூர்பகை தான மடந்த
வினத்தார் பகையொன்று மீயார் பகையென யாகிநின்ற
மனத்தார் கவலையை மாற்றிவைத் தாள்குன்று வானவனே.

நீதார மக்கன் மனையென்று நின்றுழ லாதுநெஞ்சே
காதார வன்னவன் நன்புகழ் கேன்கவி பாடி யுன்னு
மாதாரம்வாமத்திலவைத்தான்மகன்குன்னெ னானவன்றன்
பாதார விட்ட தரவரு வானிந்தப் பார்தன்னை. (கசந.)

காரார் திருக்கந்த மாமலை மேவிய கந்தப்பிரான்
காரார் பழநியை வந்தடை யார்பரங் குன்றமெண்ணு
தேராரு மேகஞ் செந்திலை வந்தனஞ் செய்யகில்லார்
சீராருங்குன்றையைச்சந்தைசெய்யார்முத்திகேர்தலென்றே.

அம்புலி யும்புலி யாயினன் மாரனன் வந்தகனே
வெம்புலி யின்னத டோலின் னுரிகொண்டும் மேதனியிற்
செம்புலி யூர்நடஞ் செய்யும பிரான்பெற்ற செல்வமைந்தா
வம்புசெய்யாதொன் றுமனைத்தா ன்வாய்குன்றைமாதீனையே.

புறப்பிராணகயற் கண்ணுமை யாடந்த குன்றைப்பிரா
னுடப் பதங்காங் கூப்பச் சிலிர்ப்பமேய் யன்புடனே
பாடநன் னுச்செவி கேட்கப் படைத்தனன் பண்புடனேயே
தேடத்தந் தான்மன மொன்றுஞ்செய்யேனென்றன் தீவினை

திவனே சிவன்மக னென்றுல கோர்மொல வெண்மடங்கு
சுவனார் தமிழு மருள்செயுங் குன்றையிற் சிற்பரனைத்
தவமா வனவுயர் தானங்க ளாவன துஞ்செயலெ ண்டே.
னவமார் பவங்கெடச் சொன்மின்கள் கந்துவென் றன்புகொ

கிருக

குன்றைக் கலித் துறை.

எல்லாங் கடந்த பொருளாய் மறைக்குமெட் டாதிருந்துங்
கல்லார் முலைமை பாலகன் யாவருங் கண்டுதொழச்
சொல்லாபுகழ் குன்றையின்வடிவங்கொடுதோன்றின் றான்
பொல்லா மகன் றை விட்டவன் தன்னடி போற்றுகெஞ்சே. (1)

நாமே யெனவிட விடன்மதித் தாயந் நவையறியாய்
நாமே யெனுமிட விடலையவ் வந்தக னம்மதென்ப
ஹே நமதெது நாயநரி யாவர்க்கு மாவதில்லை
நாமே தகவுடை யார்பயில் குன்றைப நாமுவேமே (கசக)

தன்பத நேயமுள் ளார்மறு மைப்பயன் சார்தனிச
மென்ப தியாவரு மோர்த்திட ஸிம்மைபி லேவருவார்க்
கன்பொ டவரவர் காமியம் யாவு மளித்தருளித்
தென்பொதி குன்றையின் மேய குகன்பதஞ் சேர்நெஞ்சமே.

எத்தனை கூறினும் புத்திசந் தும்மிலை யேனிடர்ப்பட்
மெய்த்திடு கின்றனை நோன்புக ளெற்றினுக் கிவ்வுலகோர்
நித்தியங் காவடி யாதிய குன்றைப் பின்மலனுக்
குய்த்து வரங்கொளல் கண்டா யவனடி யுன்னுகெஞ்சே. (2)

ஆறு முகங்களும் பன்னிரு தோள்களு மம்பகங்கள்
கூறுமுவ் வாறுநல் லாறினன் டாயுதங் கொள்வரமு
மேறும் மயிலுந் திருவரைக் கச்சு மிணைப்பீதமுந்
தேறுந் திருக்குன்றை நாதகண்காணத்தெரித்தருளே. (கரு2)

நிங்குண மீதென விங்ஙனம் வந்தோர் நிகழ்த்தறிந்தப்
பொன்கண மேனு நினைமற வாமயல் பூண்டொகிவா
ணன்கண வண்டினம் பாடுநின் றாரரு ணையகளை
தன்கண நாதர்கள் போற்றிடக் குன்றையிற் சார்துணே. (3)

பாச விருட்டின் முழுதித் துயரடை பற்றிலனைத்
தாசனெனக்கொண்டு தாட்டா மரையினைத் தந்தருளாவாய்
வாச மலர்க்குழல் வள்ளிதெய் வாரீன மணைச் சன்மைத்
தேசமை மாமலை மேவிய வாவிய சிற்பரனே. (கருசு)

ஓரஞ்சொன் னார்குடி போலா மிவ்விடை யோங்குதன
பாரச்சொன் னல்லந்த மாமேரு வெரத்திலாரிடத்திற்[னே
சாரஞ்சொன் னார்கிலி கைக்கொள்ளக் குன்றையிற் சண்முக
யரஞ்சொன் னுவன்றி ள்ளங் கொளாவிந்த வேந்திழைவே.

சங்கத் தெரணியது கேட்டது தோவந்த தாழ்குழலே
யங்கைக் கிடுவனை பூவணி யட்டுதித் தன்னமுண்ணு
செங்கைக் கிடைகொடுமுப்பு ள்செற்றருள்செம்மன்மைந்தன்
சங்கைக் கிடம்வைத்தி டான் குன்றை மேவிய சண்முகனே.

படிப்போஞ் சிவாகம முப்போரு டேர்குவம் பாழ்மல
த்தை, விடுப்போ மிருவினை நட்ட டல்செய் வேரமிக்க நாற்கவி
யுந், தொடுப்போமம் மால்யயி னைத்தொலைப் போம்வந்
தோன்றுகுன்றை, யடுப்போ முருகன் குகன்கந்த னாரரு
ளாரந்திடினே. (கருசு)

ஐந்தொழி லுங்கினை யன்றியுண் டோவவைய யாவிகட்டே
வந்தன நாற்றொழில் பிறற்றொழி லெங்கினும் வந்தகின்றே
செந்தளிர் மேனிய னேகுன்றை மேவிய சேவகனே
நந்தனை மெல்விர் லாளுமை பாலக பாலிப்பையே. (கருசு)

நின்னாது னாரெனக் கேட்டிடி விவ்வைய நேரில்வள்ளி
தன்னாது னாமென்ப னுன்கிரிப் பாரது தக்கதன்றே
பொன்னாது னும்மிந் திரனாதி தேவரும் போற்றுகுன்றை
மன்னாது நாந் மதித்தாள வந்தருண் மாமணியே. (கருசு)

கொல்லார் களவுகள் பொய்கள்கொள் ளார்துருநீந்தைகொள்
கல்லாரைக் கூழிக் களித்தல்செய் யார்கதி நாடிநிற்பா [ஊர்
ரெல்லார்க்கு நல்லவ ராகிநிற் பாரெளி யார்க்களிப்பார்
பொல்லாங் கொலுந்தவிப்பார்குன்றைமேலன் ப்புண்டவரே.

மடலூர் தென்னு மொர்மாதனைக் கொள்வ ரிவ்வைய
கத்தோர், விடலா தியமல குன்றையின் மேலிய வேதியனே,
யடலூர்தி யாமஞ்ஞை மேற்கொண்டு வந்திங்ஙன தரித்துத்,
தொடலா தியமெனக் கொண்டாளிப் பொற்கொடி சொல்ல
தெய்னே. (ககக)

கந்தார் கடகளிற் றுக்கினை யார்கனி வாய்திறந்து
மைந்தா வருக வெனவுமை கூற மகிழ்முமையர்
பந்தார் முலைவள்ளி யார்மண ளார்துன் றைப்பதியார்
வந்தார் மயலொழி வாய்தி வெங்குல மாமணியே. (ககஉ)

ஏதினுக் காக வருந்துகின் றாடி யேந்திழையே
காதினுக் கோடுங்கண் னாடு மை நாடநத கந்தாரின்றன் [ன்
குதினுக்காசைகொண்டார் ண்ட நாண்முதற் றுன்பமனிடே
மாதினுக்காசைகொண்டார்குன்றையாரெனயான்மகிழ்ந்தே.

போராரும் வேலர் திருச்செந்தின் மேய் நம் புண்ணியனார்
தாராருந் தோளர்தந் தார்தந் திலரெனிற் றந்தத்தனத்
தேராரிவ ங்ருயி லென்னன்ன மென்னன்ன யின்றிறப்பாள்
காராருந் குன்றையைக் கைகூப்பி மெய்யிது காண்மின்களே.

தனந்தங்கந் தந்திடத் தந்தகண் ணீர்கட றன்னையொக்கு
மினந்தங்கி நீயிருந் தாலேயழ யென்செய்வ னேழுலகோர்
மனந்தங்கு மாருக குன்றையின் வாழ்மணி யேயணியே
கனந்தங்கு கூந்தலேக கைக்கொள்ளுதனல்லகாரியமே. (ககரு)

சாலத் தலம்புரிந் தான்போலு மித்தையல் சங்கரியார்
மாவறுது மாலோன் மருகற்கு நற்பர னுர்மகற்கு
ஞாலமெல் வாழிய வந்தசெந் தூருறை நாயுதற்கு
வேலற்கு நங்குன்றை வித்தகற் கன்பினை மேவுதற்கே. (கசக)

அல்லும் பகலு மெனும்வா னிரீண்டுகொண் டாருபிரைக்
கொல்லுங் கொலாமுனங் கூற்றுதைத் தான்மகன் குன்றை
கல்லு முருகும் கவிபா னுலந்தக் காலனைநம் [சென்று
வேல்லுந் தமம்பெற வுமம் மலங்களும் வியுமன்றே. (கசக)

விடமோ விழியன் றி மின் வேல தோலிங் கும்முரக
படமோ வகல்கு றோத்திட்ட தோபரி வானதங்கக்
கடமோவக் கந்துந் தானே தனங்கணின் கையதனும்
குடமோகயாயின குன்றையின்வாழஞ்சுடர்கொழுந்தே.

அப்பனின் மிக்கவன் சுப்பிர மண்ணிய வண்ணலென்றே
யிப்புலியோர்தொழ்ச்செங் ல்பொனனுக்கும்திற்பெரிதாய்க்
கைப்பொரு ளாக்குவை முற்பொருளின் றியென் நன்கனிக்கு
மைப்படி கண்ணுமை மைந்தா தம் மக்குன்றை வானவனே.

சித்தாதி நீசட மாமலந் தானசுற சடமிரண்டு
மொத்தா முயிரெனி னுஞ்சித்த தேயு மூன்றுமென்றுஞ்
சத்தாகு மாயினு மொன்றனுக் கொன்றுந் தாழ்வதனும்
சத்தா வுனையன்றி புண்டோநற் குன்றையிற் கண்மணியே. (1)

தானே யறியுஞ்சித் தாகுவை நீசுன்றைத் தற்பரனே
கோனே யறிவிக்க யானறி வேனுகொடும் பாழ்மலந்தான்
முன்க வர்மறி யாதறி விக்கவுந் தனறியா
மேனே வெனைவந்து சேர்ந்ததிங் பெப்படி யேகுவனே.

ஆடிநி னின்படங் கொண்டு வந் தாரது கண்டவன்றே
சேடிவி டேகிரு பாநிதி யேயிச் கிளர்முலையான்
வாடினன் மெத்த மயங்கினன் வாய்மல ரானின்புகழ்
பாடினன் காலெழுத் தாடினன் சூன்னைபிற் பண்ணவனே.

பண்ணவ னேபரஞ் சோதிய் னேபரங் சூன்றநின்ற
பண்ணவ னேவெள்ளி வெற்பவன் ரூன்பெற்ற வேலவனே
மண்ணவே னேயங்கி காணீ ரிருகதிர் மானனெனும்
விண்ணவ னேசூன்னை வேதிய் னேபிணி விட்டல்செய்யே.

வந்ததென் றுமினிப் போவதென் றும்வந்த தெற்றி னுக்காந்
தந்ததிங் காரிது தானென் செயும்வந்து சார்ந்ததெதை
யெந்தப பொருளினுவென் றுய்குதலைவிட்டெங்குன் னைவாழ்
கந்தன் றிருவடி சிந்திக்கி னுணவக் கட்டறுமே. (கௌச)

ஆர்க்காவ னோவிந்த மாதர சானென்ன விவ்வுகிலர்
பார்க்காநின் றூர்பரங் சூன்றத்து னாயிரந்தப் பைந்தொடியை
நோக்காய் தையெயாடு தார்தந் துண்ணிடை யானேவந்து
காக்கா யெறிந்பெரும் பாவந் காங்குன் னைக் கண்மணியே.

வேதா கமந்தனை யோதகிவ னாகுன் னை மேவுமையன்
பாதா விர்தம் பணியகில் லீர்பத்தர்க் கீயகில்லீ
சாதா மாந்தரு வாறெழுத் தோதிவி ரவ்வருடா
னேதால் வருமென் வெண்ணகி லீர்கெட்டி ரென்கெய்திரே

மட்டின் றி மாடங்கண் மாநோர் மண்மணித் குப்பைதங்கக்
கட்டியுண் டேனுங் குவறிக் குகனன்பர் காதலித்த
தட்டிசொல் வாணனி வானவர் தஞ்செல்வ மத்தலையு
டெட்டியம் பாழ்ங்குள முங்கரம் பும்மொத் திழந்திமே. (1)

பொன்னத்தி லாசையும் பூவத்தி லாசையும் போக்கிவிட்டா
 னென்னத்தி லாசை யெனவறி யோந்திரு வேரகத்தும்
 பன்னத்து முத்துகுக் குங்குன் னெயுநின்ற பண்ணவனே
 யவனத்தி லாசையும் விட்டாளிவ் வன்ன முற்றுகொள்ளே.

ஒருமானிடங்கொண்டுதொண்டத் தொகைதனி லுற்றவர்க்குந்
 திருமாளிகைப்பெருந் தேவர்முன் னென்பதின் மார்க்குமருள்
 பெருமான் மகனல்லே யோகுன்றை பாடிய பேதையற்குப்
 வருமாவந் நோயொடு சஞ்சலந் தானிந்தவையகத்தே. (கனக)

சாத்திர மாற்றிந் தாகம வேதத்தைத் தானுணர்ந்து
 கோத்திரத் தாற்குலத் தாற்குடி யாலுயர் கூடிநின்ற
 பாத்திர னானல னென்றாலும் பாதுக னேயெனினுங்
 காத்திரட் சித்தல் கடனல வோகுன்றைக் காங்கெய்னே. (1)

மைந்த னுமைக்குநல் வள்ளிக்கு நாயகன் மான்மருகன்
 கந்தன் கடம்பணி திண்டோளன் வேலன்முக் கண்ணன்மகன்
 வந்த மடங்குந் குறுமுனி ன்குரு மேவுகுன்றை
 யெந்தை யெமைப்புரப் பால தகவர லெங்குனியே. (கஅக)

காலிட்ட வந்தகன் கன்சிரிப் பாற் பரங் காமனைக்காய்
 நாலிட்ட மார்பினன் றந்தமைந் தாதுவல் வேனுனக்கு
 வேலிட டகரரைக் காய்ந்ததுண் டேலந்த வேலவிடுததென்
 பாலிட்டவிப்பிணி தீர்த்தாளு வாய்குன்றைப் பண்ணவனே. (1)

அணங்கே யரசன்ன மேயன்ன முண்ணள கஞ்சரிந்த
 னாங்கார் முலைத்துகில் லெனது சொல்லுவதென்னினிநா
 னினங்கா தவனல்ல னெல்லியிற் றண்ட கனவநல்ல
 குணங்காண் டிருக்குன்றை கூடுவம் வானிற் றோமாமே. (1)

அஞ்சுக மேகுபி லேமபி லேயமிழ் தேயுன்னமே
நஞ்சுகந் தானம்பன் வில்லா ரணியத்த னல்லமதிப
பிஞ்சுகந் தான்பெற்ற பிப்பிள மாவனத் துப்பெரியான்
நஞ்சுக நின்சுக மாரீ யெழுந்திரு தாழ்குழலே. (கஅச)

இந்திர னார்மக டோண்மணர் தான்குன்றை யெம்பிறைவன்
சந்திர சேகர னாபெற்ற மைந்தன் நிலைமைபெற்றோன்
மந்திரப் பாரதமக் கெல்லா வரமும் வழங்கவல்லன்
மந்திரஞ்சொன்ன திதுவுண்மை பொய்யல தாழ்நெஞ்சமே. (கஅச)

காறாக்கி யாடலுங் கண்ணீர் வருதலுங் கையின்மலர்
மேறாக்கி நின்றலும் வெண்ணீ றணிதலு மெல்லியலார்
மாறாக்கி டாமன மும்வரல் வேண்டு மகிழ்செய்குன்றை
வேறாக் கியகரத் தெந்தை பிரானருள் மேவுதற்கே. (கஅச)

வெஞ்சினந் தீர்த்துயர் விடுபெற் றாரின்ப மேவியொன்றாய்ச்
செஞ்சடை மேன்மதி யோடர வேந்தியத் தேவருக்கா
நஞ்சமு தாக்கிதன் மைந்தன் றிடுக்குன்றை நாடிநின்றார்
பஞ்சினும் பாடுபடும் பாவினென் செய்வன் பாரகத்தே. (கஅச)

இமயம் படர்ந்தபச் சைக்கிரம் வெண்கிரி யேகியங்கோர்
குமர னெனுங்கனி யொன்றந்த தக்கனி கொண்டவரைச்
சமயங் கடந்த பரவெளி யாக்கின தன்றிப்பினு
நமையும்பணிகொள்ளம்பொற்குன்றைமாமலைண்ணியதே. (கஅச)

கனத்தைப் பிழிந்து ககனத் துளாவிக் கரியடக்கிச்
கினத்தைத் தவிர்ந்திரும்பை மபொனாகவுஞ்செய்தி லார்
தனத்தைத் திமந்து மயலக் கு மங்கையர் தம்மைவிட்டு
மனத்தைத் துருவி மயிரமலையானடி வைப்பரிதே. (கஅச)

சுந்தனை யேரினை வந்தனஞ் செய்தனன் செல்விபெற்ற
மைந்தனை வள்ளியென் றுயமண வாளை மாமணியைப்
பைந்துணர்க் கொன்றையன் றேறும் துலாவிளம் பாலகனைக்
கந்தனைக் குன்றையிற் கண்டிப்ப மேவக்கருதுவையே. (கக0)

எல்லா நிமித்தமு நல்லா யிருந்தன வெங்கவாகுன்றை
வல்லான் மயின்மிசை யேன்றாய ராமிரு மாதரொடுங்
கல்லாத வென்முனும் வந்தருள் வான்டி காதலித்தேன்
செல்லா தினியந்த காரீ செயஞ்செய்கை தேர்ந்துகொள்ளே.

பிட்டுண்ட வன்னுறி வெண்ணெயுண்டாயர்தம் பேதையராற்
கட்டுண்ட வன்கம லாமுவர் வாழ்த்துங் கடம்பனெழின்
மட்டுண்ட பூங்குழ லன்வள்ளி கார்தனை வாழ்த்தியென்று
பிட்டுண்டுவாழ்குவந்நன்றைசெல்வேங்குறையேதுமின்றே.

சோலைப் பசங்கிளி போன்மொழி யேயொன்று சொல்லுவன்
ளாலைப் பழித்த வயிறுடை யாய்குன்றை யாளுமையன் [கே
வேலைப் பழித்த விழியன் கா யாம்புன மேவுவள்ளி
சாலைப் பிடித்தவன் கையை பிடித்துனைக் காப்பனன்றே. (1)

இந்தார் சடையன் றருங்குந் தை மேவு மிளங்குமரன்
செந்தார் பரங்கிர் நல்லா னின்குடி யேரகச்சே
யிந்தார் பழமுதிர் சோலைபொ டெம்மலை யும்மிருப்போன்
வந்தார் தருமபணிப் பையல்கு லாய்துயர் மாற்றுவனே. (1)

மண்ணுண் டுமந்தவ னோகோடி வானந் தனிஹமங்ஙன்
பெண்ணுண்ட பாதத்தன் னன் றணியத்தன் பித்தனத்தன்
கண்ணுண்டநெறியன்மைந்தன்குன்றைக் கண்டவனே
விண்ணுண் டெழிலுறு மண்ணுண்டு சாதலை லெவனின்றே. (1)

வாரிட்ட கொங்கை புமைமண வாளன் மதுரைப்பிரா
னாரிட்ட வேணிய னின்மலன் தந்தரு ணீன்கடப்பந்
தாரிட்ட மார்பினன் சண்முக நாதனத் தானவர்முன்
போரிட்ட வேலவனங்குன்றை மேலியபுண்ணியனே. (ககசு)

பாவான கேட்டுப் பலன்றரு வான்பின்பு பார்க்கினின்று
நாவாத மேழுத லெந்நோயுந் தீர்த்து, நலந்தருவான்
தேவாகுந் தன்மையுந் தந்தருள் வான்றிரு மான்மருகன்
சாவான தில்லெனச் சாற்றிநிற் பாள்சுன்றைச் சண்முகனே.

சண்முக நாத தயாநிதி யேயெங்க டற்பரனே
பண்முகப் பாடல்க் னொன்றறியேன்ப் ப்தார் பாதந்தொழேன்
கண்முக நாச்சேவி கண்டநெஞ் சத்துரங் காதரத்தை
யெண்முக மன்சொல்லென்னினிக்குன்றையி லென்னையனே.

சேவகங் காட்டித் திரிபுர நீற்றிய செம்மன் மைந்தா
பாவகஞ் செய்திலன் பாவிக்கின் றுரைப் பணியகில்லேன்
நீவகம் போலவந் தென்மலஞ் சபத்தருள் செய்குவையோ
பூவகம் போற்றும் புகழ்த்ருன்றை மாநதர்ப் புண்ணியனே. (க)

கந்தன கடம்பன் கருணை சான்றரு கன்குறிஞ்சி
மைந்தன் குலிமுலை எள்ளிநெய வானை மணைநெற்றைத்
தத்தன் றணித்துணை குன்றையி னாயகன் சண்முகன்ருள்
சிறந்தனை செய்திடில் வேண்டியயாவையுஞ் சித்திக்குமே. (உரு)

குன்றைக்கலித்துறை முற்றிந்நய.